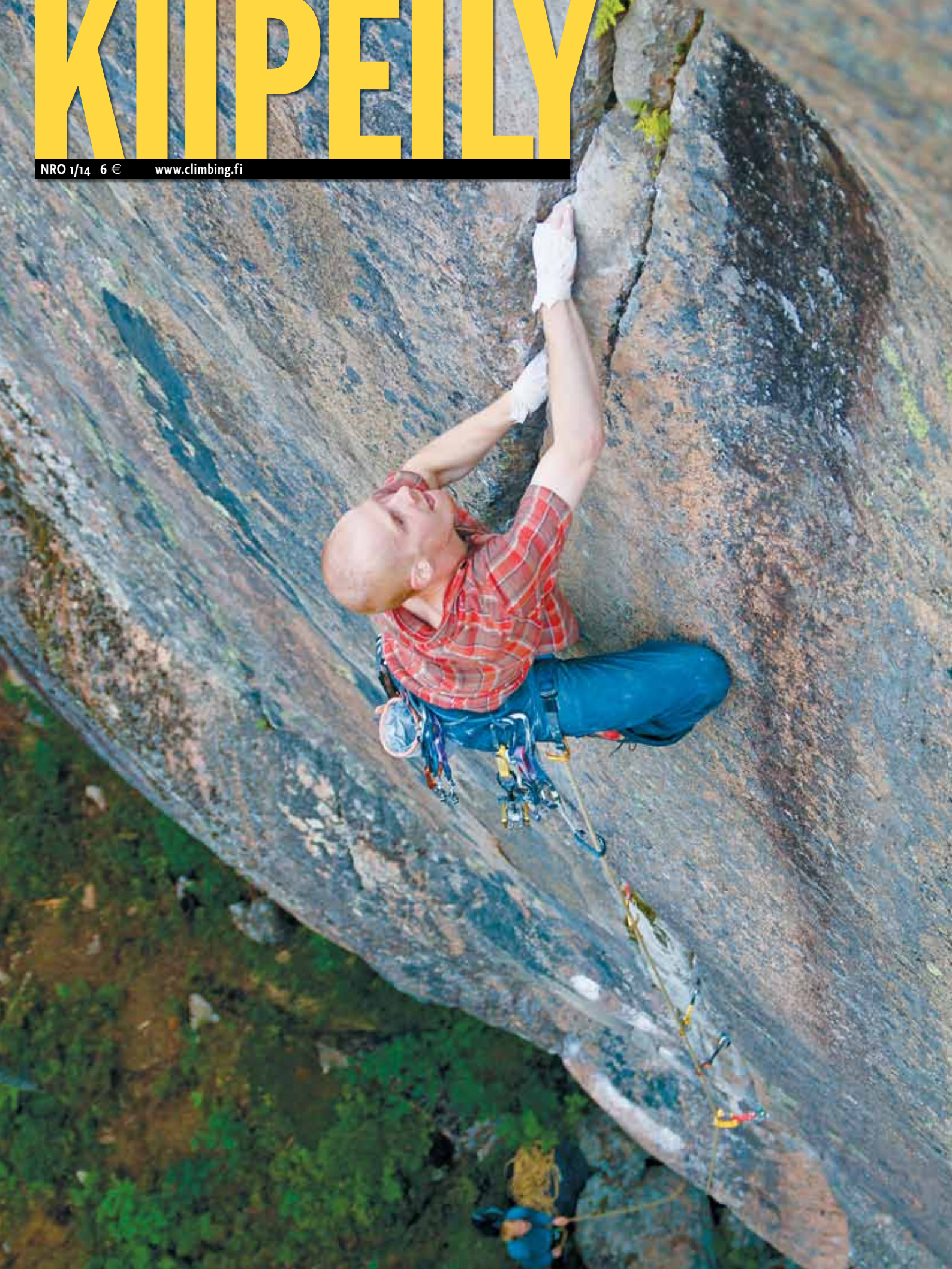

KIIPPELY

NRO 1/14 6 € www.climbing.fi

Sari Nevala, Lepus Timidus, Vihti. Kuva: Antti Louhi.

PÄÄKIRJOITUS

Olen usein miettinyt, että mikä lopulta tekee kiipeilystä niin hienon ja koukuttavan lajin.

Olen pikku hiljaa ymmärtänyt, että ehdottomasti tärkein asia lajissamme on ihmiset, eli kiipeilijät Suomessa ja eri puolilla maailmaa.

Olen tavannut ja tapaan kiipeilyn piirissä jatkuvasti upeita eri-ikäisiä ihmisiä. Ihanan outoja, lahjakkaita, innostuneita, auttavaisia, luovia ja kovaa yrittäviä olentoja, ja toisinaan törmää jopa muutamaan ihan normaaliin ihmiseen. Jokaisella on omat syynsä kiivetä, mutta meitä kaikkia yhdistää rakkaus lajiin ja seikkailijan luonne. Siinä missä yksi etsii omia rajojaan fyysisesti tai henkisesti, toinen haluaa lähinnä hengailaa kaveriden kanssa mukavan lajin parissa. Vaikka itsekin vietän paljon aikaa yksin treenaten ja kesäisin Suomen metsissä kallioita ja kiviä etsien, kalliota kehittäen, reittejä projektoiden ja kiiveten, parhaat hetket kiipeilyssä koetaan rakkaan ystävän seurassa.

Missä muussa lajissa aloittelija ja maailman paras voivat sisäseinällä tai luonnossa harrastaa vierekkäin, toisiaan kannustaen? Missä muussa lajissa voit ulkomailla harrastuspaikalla mennä juttelemaan tuntemattoman ihmisen kanssa ja päivän päätteeksi päätyä hänen kanssaan kahville tai saada tarjouksen majoituspaikasta? Uudessa kiipeilypaikassa ja jopa ulkomailla solmit nopeasti uusia tuttavuuksia ja joistakin näistä voi tulla sinulle jopa elinikäisiä ystäviä.

Kiipeilyssä parasta on treenata, kiivetä ja matkustaa ja seikkailla hyvän ystävän tai kaveriporukan kanssa, jakaa ilot ja surut heidän kanssaan. Millaista olisikaan kiivetä viikko tai

pari maailman upeimmassa kiipeilypaikassa, mutta aivan yksin?

Rakastakaa kiipeilyä ja toisiaanne!

SKIL hakee seuraavanlaisia osaajia:

- 1) Kiipeilyliitolle webmaster haussa. Tarvittavat taidot: Drupal, Linux, MySQL, www-käyttöliittymän kehittäminen lähellä sydäntä
- 2) Kiipeilylehden Spotterin kokoaja. Ansiokkaasti Spotteria viime ajat koonnut Anssi Laatikainen siirtyy sivuun ja antaa viestikapulan seuraavalle.

Ota yhteyttä, jos:

- tykkäät seurata kiipeilyuutisia ja -suorituksia
- mielellään osaat fiksusti laittaa tarinat ja sanat paperille

Tehtävänä on koota vuoden kolmeen vuosiin ilmestyvään Kiipeilylehden Spotterin (uutisointia ja taustoja kiipeilyuutisista ja -suorituksista) tekstinä ja kuvina

Molemmista yhteydenotot minulle mielellään mailitse: jari.koski@climbing.fi

Kevään odotusta, toivottaa päätoimittajanne Jari Koski

SISÄLLYS

- 4 Spotteri
- 10 Boulderkeskus Isatis
- 12 Luhdin laavavirrat
- 14 Haaveissa Etelä-Afrikan Rocklands?
- 20 Riglos Espanja!
- 26 Galleria
- 34 Keksejä ja tekosyitä
- 38 Offerhällan – unohdettu tradimekka
- 40 Red Rock Country – Avikon kiipeilytarinoita
- 46 Sakun palat
- 47 Tiedotteet
- 50 Tuoteutuudet

KANSI | Markus Lehtonen, Komiat pärjää aina 7b+, Mustavuori. Kuvaaja Joonas Saileranta.

KIIPEILY 1/2014

Julkaisija Suomen Kiipeilyliitto ry., Erätie 3, 00730 HELSINKI, puh. 09-224 32 907. ISSN 2323-3745. **Päätoimittaja:** Jari Koski, 040-586 8123, jari.koski@climbing.fi.

Ulkoasu, taitto: Satu Bredenberg, Again Design **Avustajat:** mm. Rami Haakana, Matti Jokinen, Mina Jokivirta, Sampsu Jyrkynen, Sampo Kiesiläinen, Saku Korosuo, Anssi Laatikainen, Antti Liukkonen, Olli-Petteri Manni, Tomi Nytorp, Juha Olli, Perttu Ollila, Leena Rauramo, Veera Turkki, Santeri Turkulainen, Kalle Viira ja SKIL valiokunnat. **Paino:** Oy Trio-Offset Ab | Levikki: n. 3300. **Aineisto:** teksti word-tiedostona ja kuvamateriaalit erikseen Jari Koskelle: jari.koski@climbing.fi tai postitse: SKIL/Jari Koski, Erätie 3, 00730 Helsinki. **Teksti:** Älä tee tekstiin sisennyksiä tai muita asettelumuokkauksia. Erot kappaleet välirivillä. Lähetä tekstistä valmis viimeinen versio, oikolue mielellään ennen lähetystä. Ota yhteyttä Jari Koskeen, jos aineistosta ei ole sovittu etukäteen. Toimituksella on oikeus editoida tekstiä. **Kuvat:** digikuvat kameran suurimmalla resoluutiolla. Kuvan oltava 1:1-koossa 300 ppi, esim. galleriaan n. A4-koossa 300 dpi. Alle 500 kt:n kuvia ei pysty painamaan edes pienessä koossa. Kuvien tallennusmuoto tiff, psd tai jpg. Jpg-kuvat alkuperäisinä säätämättöminä. Jpg:n tallentaminen uudestaan jpg-formaattiin pakkaa jo pakattua kuvaa jolloin kuvan laatu heikkenee entisestään. Itse skannatut kuvat mielellään RGB-muodossa. Kuvaajien nimet painetaan aina kuvan ja jutun yhteyteen. Liitä mukaan kuvaajan nimi sekä kuvatekstit; paikka, kuvaaja, kiipeilijä(t), reitti ja vaikeusaste ym. tiedot. Emme mielellään julkaise kuvia, jotka on jo julkaistu muussa lehdessä, blogissa tai www-sivuilla.

Seuraavat Kiipeilylehdet: 2/2014 kesänumero aineisto 10.5.2014 ilmestyy kesäkuu 2014 | 3/2014 syysnumero aineisto 10.9.2014 ilmestyy lokakuu 2014

Kiipeilylehti postitetaan maksutta Kiipeilyliiton jäsenseurojen henkilöjäsenille. Muille tilaukset osoitteesta lajipalvelu@valo.fi. Vuoden kestotilaus 16 €/vuosi. Irtonumerohinta 6 €. SKIL jäsenseurojen jäsenten osoitteenmuutokset ja muut postitukseen liittyvät asiat hoitavat Kiipeilyliiton jäsenseurat. Osoitteenmuutoksissa tai kun et ole saanut lehteä, ota ensimmäiseksi yhteys omaan seuraasi. Seurat hoitavat osoitteiston päivityksen SLU/Valo lajipalveluun: lajipalvelu@valo.fi. **Ilmoitusmyynti:** Jari Koski, jari.koski@climbing.fi. Media-kortti osoitteesta www.climbing.fi. Toimitus ei vastaa tilaamatta lähetetystä materiaalista, sen palauttamisesta, lehdessä julkaistujen kirjoitusten sisällön aiheuttamasta mielipahasta eikä juuri mistään muustakaan :) Lehden julkaisijan vastuu mainoksien julkaisussa tapahtuneissa virheissä rajoittuu mainoksen hintaan.

Koonnut ja haastatellut Jari Koski

Tommi – Escalatomaster 9a!

Tommi Nytorp vietti erilaisen joululoman ja kävi Espanjanreissullaan kiipeämässä Perlessissä Ramon Julian ensinouseman reitin **Escalatomaster 9a**. Tämä oli Tomilla jo toinen 9a-greidin reitti. Tomi kertoo lähetyksestä ja filiksistä:

"Perles sijaitsee Espanjan Kataloniassa Olianasta parikymmentä kilometriä pohjoiseen, Andorran eteläpuolella. Escalatomaster-reitillä ei ole tiedossa kovin montaa toistoa, ja reittiä pidetään hienoimpana koko alueella. Lisäksi paikka on kaunis ja rauhallinen, koska kalliolla ei ole montaa reittiä ja nekin kasin reittejä.

30-metrinen linja on itsenäinen, alkaa matalasta keivistä aluksi reunaan pitkin puoleenväliin kneebar-lepoon, siihen asti reitti on pumpupaavaa 8b-kiipeilyä. Levon jälkeen reitin luonne muuttuu totaaliseksi kun siirrytään feissille ja 20–30 astetta hänkkävälle vaalealle kalkkikivelle, jossa on pelkkiä krimppejä. Yläosassa tulee noin 25 todella tiukkaa muuvia, joiden aikana pystyy tekemään pari klippiä muttei kertaakaan pysty mankkaamaan. Loistava reitti, kun tyyli muuttuu totaaliseksi kesken kaiken.

Kruxiisuuden jälkeen lopussa on hillittömät kahvat, ja tämän jälkeen on vielä viitisen metriä helpompaa ramppia, mutta levosta ei oikein haluaisi lähteä kun vielä voi huonojen jalkaot-

teiden ja slouppaavien käsiotteiden takia tipua. Loppu ei vaikuta reitin greidiin, mutta tekee siitä hienomman kun reitti menee maasta kallion päälle asti.

Reissan aikana oli tosi kylmää keliä. Otin ensin kahtena päivänä työstökerrat reittiin, eli kiipeisin pätkissä ylös asti. Huilipäivän jälkeen reitillä oli muitakin kiipeilijöitä, joten oli pakko siinä välissä ottaa jo hätäinen liidiyrittys vaikkei muovit olleet vielä erityisen hyvin hallussa. Pääsin yllättävän pitkälle – polvijammiin asti (työstöpäivinä en näin pitkää linkitystä ollut tehnyt), mutta tipuin kruxin alussa.

Seuraavana päivänä (neljäs päivä) tultiin kalliolle jo aamupäivällä, kun puolen päivän aikaan oli luvattu sadetta. Testasin yhden uuden sekvenssin, josta olin edellisenä päivänä saanut vinkin saksalaiselta kiipeilijältä. Tulin alas ja lähdin liidaamaan, eikä tuntunut yhtään niin hyväältä kuin aiemmalla kerralla. Olin pumpussa jo ennen polvijammia, mutta jotenkin onnistuin siinä palautumaan...

Lopussa kaikki napsahdelti kohdilleen ja onnistuin pääsemään ylös asti. Sai kyllä lopussa vedellä muujeja kyynärpäät pystyssä!

Olin jo asennoitunut, että pitää varmaan seuraavalla reissulla tulla uudelleen yrittämään. Mietin kyllä, että reitti voisi mennäkin, mutta vaatisi enemmän aikaa ja työstöä. Oli hyvä, ettei ehtinyt tulla vielä mitään paineita, kun reitti meni noin yllättävän nopeasti. Reitti oli niin pimeen hieno, että ankkurilla voin sanoa, että oli

IHAN hyvä fillis!

Treenatessa reissua varten oli jo ajatuksena kiipevetä jotain kovempaa. Koko kevään ja kesän kyynärpävaivojen vuoksi en ollut pystynyt treenaamaan kestävyttä, joten kovia on-sightejä ei ollut suunnitelmissa. Ehdin kuitenkin tekemään puolitoista kuukautta kovaa voima- ja voimakestävyystreeniä ennen matkaa. Kunto ei tavaltaan ollut yllätys, tiesin vanhoista treenireiteistäni, että kova reitti olisi mahdollinen.

Nämä kaksi 9a-reittiä eivät vielä tuntuneet olevan mun limitillä (WTF: toim. huom), joten tarkoitus on yrittää jotain kovempaa tulevaisuudessa. Ehkä jotain lyhempiä esim. Frankenjurassa, ettei koko ajan kiipeä saman tyyliä reitejä ja samalta alueelta. Reitit pitää myös olla kaunis ja itsenäinen, ei kiinnostaisi kiivetä esim. Santa Linyan keivissä useaa saman reistin variatiota tai jatko-osaa...

Muuten reissu oli kylmyydenkin takia aika rento, kiipeisin Siuranassa mm. vain yhden 8a:n on-sightinä, mutta ei muuta kauhean vaikeaa.

Kiipeilylehti ja Spotteri kiittää ja toivottaa super-Tomille uusia kiinnostavien ja muita kiipeilijöitä inspiroivien kiipeilysuoritusten vuosi!

Ilari Pankka

Lyhyesti muita uutisia:

Kata Rahikainen kiipeisi loppuvuoden reissullaan mm. reitit **La Cucina d'Inferno 8a** Massonessa, Italian Arcossa sekä sektori Bruixes:ssa, Espanjan Terradetsissa reitin **Flix Flax 8a+** sekä **8a**-reitit **Bon Viatge** ja **Latido del Miedo**.

Anssi Laatikainen selätti 8A-boulderreitit **El Varano** ja **Zarzamora** Albarracinissa Espanjassa.

Nalle avasi Itävallan Malthalissa reitit **High highs and low lows 8A** ja **House of Chards 8A** sekä toisti useita alueen klasikoita. Jenkkilän Gateway Canyonilla taipui Paul Robinsonin alunperin 8C:ksi greidattu **Meadowlark Lemon**, Nallen arvio **8B+**. Pine Creek Canyonilla Nalle avasi linjan **Clogging the Feed, 8a+**.

Timo Toivonen kiipeisi reitin **Painajainen assis 8A** Nokialla. Ilari Kelloniemi kävi toistamassa 8B boulderin, **Houdini assis**, Långholmenissa Tukholman keskustassa. Andy Gullsten kiipeisi reitit **The Power of Goodbye 8B** ja **Power Break 8A+**. Samuel Hammerille antautui **Sundance sit 8A+** Ginzling Waldissa Itävallassa.

Syyskuussa Rautjärven Haukkavuorella tehtiin ensinouseja: Tatu Aution **Malo** ja Jani Lunnaksen **One Minute Silence**, molemmissa greidi **8a:n** tuntumassa.

Anton Johansson teki 20.10. toisen toiston Nallen ensinousemaan erittäin vaikeiden reittien klassikkoon **The Globalist 8B+** Sipoossa.

Anton Johansson, Sipoon Globalist 8B+, toinen toisto syksyllä 2013. Kuvakaappaus videolta.

O-P:n kesä 2013

Olen kiivennyt tradireittejä vuodesta -98, joloin otin ensikosketuksen hommaan **Rymättylän Sticky fingers 7-** reitillä, ei mennyt 7- on-sight. Siitä lähtien olen kiivennyt joka vuosi paljon reittejä, joinain vuosina pelkkiä boulder-reita, viime vuodet melkein ainoastaan sporttia, välissä aina jokunen vaikea tradireitti.

Edellisvuonna kiivetessä jäi parhaat fiilikset parista reitistä, muista ei juuri mitään mieleen jäänytkään. Reitit sattuiivat olemaan luonnollisilla varmistettavia, joten päätin että ensi kesänä mennäänkin sitten kokorahan edestä. **Kesästä numeroin: 144 reittiä tradia,** joista **16 ei mennyt onsightina** ja **9 oli ensinousuja.** Helpoin ensinousu oli **6** ja vaikeimmat **8+**. 3 projektia jäi kiipeämättä. **Paras onsight oli 8+**. 27.7. liukastuin – olkapää rikki ja kiipeily siirtyi seuraavaan kesään.

Tässä ensi kesää odotellessa filistelen muutamalla reiteillä, jotka jäivät eri syistä mieleen:

Riskeläisvuoren pari helmeä:

- **Nautilus** on vaikeudeltaan reitti, jollaista en edes tiennyt olevan olemassa. Silti aivan käsittämättömän hyvää kiipeilyä. Fiilikset oli aivan mahtavat, kun olin peloissani topannut reitin.

- **Cafe con Leche.** Jäältä katselin reittiä – tuosta hyllylle, piisit sisään ja sitten stemmailaan ylös. Pam! – hylly ei ollutkaan niin hyvä kuin miltä näytti. Varmistusten laitto oli hankalaa ja se perhanan halkeama oli niin pieni, etteivät sormet mahtuneet sisään! Taistelun jälkeen sain pikkurillin sivuttain kiilattua halkeamaan ja nylkytin reitin toppiin. Meni varmaan kaksykut minsaa reittiin, jossa oikea kiipeilymatka vain n. viisi metriä.

- **Den Mystica stålbrush tsuv.** Mankisen Antin Bohusläniin ensinousema reitti, olisiko vuonna 2006. Tarina on hieno, mistä nimikin reitille. Antti oli bongannut linjan, putsailut ja työstänyt liidikuntoon. Antti pisti teräsharjan kallion halkeamaan pystyyn ja kun seuraavan kerran tuli paikalle ihmetteli, että missä teräsharja. Liidattuaan reitin Antti ilmoitteli topontitäjille reitistä ja silloin selvisi teräsharjan kohtalo. Paikalliset olivat käyneet kalliolla, huomannut teräsharjan ja heittänyt sen pelolle. Bohusissa ei mitään projekteja varailla, ja ei ainakaan "ulkopuoliset"! Se kiipeää kuka pääsee. Olihan ne sitä yläköysitelleet, mutteivät päässeet reittiä. Tähän asti reitti oli torjunut kaikki toistoyritykset. Nyt keväällä Antti näytti linjan, joka oli mielestäni pakko kiivetä. Kalliossa on hienoja scoopimaisia muotoja,

Taina Norgren

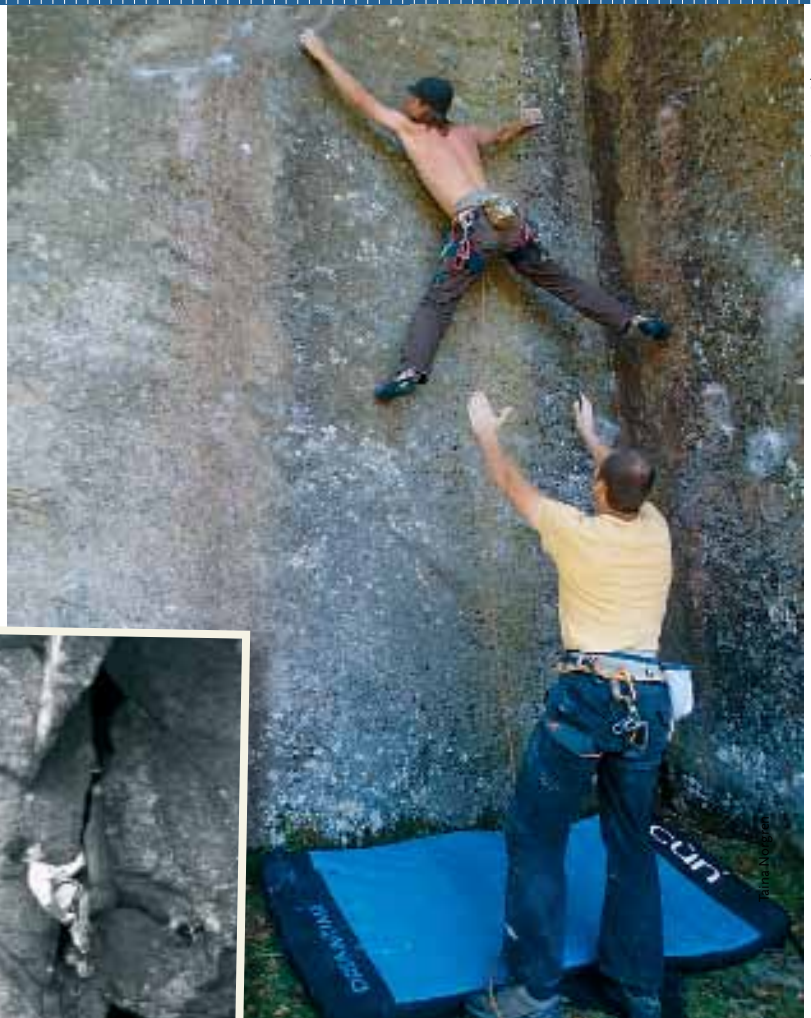
Presenten 8-, offarikiipeilyä Bohusläniissä.

ei mitään otteita ja pari pikku säröä, joihin voisi saada jotain viriteltyä. Virkkailin seinään muutaman mikrokiilan ja onnistuin hipsutteleen reitin, illalla korkattiin skumpat...!

- **The Nenä.** Pärkänvuoren tikapureitti **Trad Masterin** oikealla puolella olevassa kantissa.

Olin menossa katselemaan olisiko Trad Master kuiva, mutta ei taaskaan. Masentuneena vaeltelin kalliota edestakaisin ja totesin Laurille että on se Mikko Söderlund kyllä ollut aika äijä, kun tosta on ylös mennyt. Lauri ehdotti, että mennään katsomaan kalliota ulompaa, jolloin linja näkyy paremmin. Itse olen aina kävellyt kallion reunaa Trad Masterin ja ison kiven välistä pikku katon alta, joloin en ollut paljon ylöspäin katellut ja linjaa huomioinut.

Ulompaa katsoessa näin että onhan siellä ainakin pari mustaa koloa, joihin saa varmistuksia, ettei tarvitse pelkillä Skyhookeilla varmistella. Lähdin juoksujalkaa kallion päälle, laskeuduin teräsharjan kanssa alas ja testasin itse varmistaen pari kertaa muovit ja varmistukset. Jonni kiipesi puuhun videokameran kera ja lähdin liidiin.

Anna-Liisa Sihvonen

Olli tekemässä ensinousua reitillä Ole dole doff 8-, Lilla Galgeberget, Bohusläni.

Ekat varmistukset sain hyvin paikalleen, seuraavat sai kolmen metrin kiipeilyn jälkeen kahteen pikkukoloon. Ekaan reikään liikkuvaleukaisen pujottelu oli hankalaa, joten mikrokiila oli järkevämpi laittaa ensin ja sen sai nopeasti paikalleen. Otin kuitenkin valjaista Camun ja pistin sen reidelle ottaakseni kiilan..., jota klipatessa Camu lähtikin maata kohti...! Ei muuta vaihtoehtoa kuin ylöspäin. Loppuun olin varannut pienimmän camun joka oli lähinnä kosmeettinen varmistus. Sain topattua reitin ja opin taas pari asiaa: jos kiipeily on jännää, älä väkisin tee siitä vielä jännempää. Video löytyy Bouldertehtaan blogista Sunnuntaikiipeilijät.

Brittien reissu oli kokonaisuudessaan hieno – joka päivä satoi vettä! Joka aamu vedettiin englantilaiset aamupalat ja lähdettiin katselemaan kalliota, josko jossain sattuisi olemaan kuivaa. Kierreltiin eri paikoissa ja kiivettiin hienoimman näköiset linjat, mitkä nyt kuivia oli. Kerran ajeltiin Staffordshiren alueelle Hencloudiin, istuskeltiin autossa ja katseltiin tummia kalliomuodostelmia.

Yhdessä kalliotolpassa oli keskellä kuin jokin "liskon-evä", joka alkoi puolenvälin poikkihalkeaman jälkeen. Heti haaveilin, että tosta pitää päästä ylös. Toposta löytyi reitti nimeltä **Master of Reality**, jonka oli Simon Nadin kii-vennyt -83. Näytti nihkeältä ja topossa höpistiin jostain alkupätkän vaikeasta muuvista tai dynosta ja ekat varmistukset sai vasta puolen välin poikkihalkeamaan. Matilda oli kyllä sitä mieltä että onhan tossa hyvä kanervikko, mi- hin mätkähtää. Laskeuduin kuitenkin reitin alas, ja sain lopulta muuvit tehtyä. Poikkihal-keamaan sain myös hyvät varmistukset, tosin reitin ainoat. Ei ollut suuri yllätys että alun dy- no oli itselle mahdoton. Löysin kuitenkin sen

toisen tavan tehdä muuvin – vedin lukotuk- sen niin pitkälle kun meni, (jäi 10 cm vajaak- si) ja dynaamisesti loppuun. Yritin ainakin kymmenen kertaa joista kerran onnistu- in. Totusin että kyllä levänneenä menee! Myöhem- min reissussa kun keli oli parempi, eli tuuli helkkaristi, liidasin reitin.

- **Tax Decaleren** on Geir Arne Boren ensi- nousema "8a" reitti Bohusissa, joka on ny- kyään downgreidattu, niin kuin kaikki sen tekemät 8a:n reitit, joita taisi olla jotain kuusi kappaletta. Johtuiskohan siitä kun herra teki nousun Ruotsin ekaan luonnollisilla varmis- tettavaan **8a/9-** reittiin nimeltä **Rätt Lätt** ja downgreidasi reitin **7c+/8+**.

Ensinousut, Turun pohjoispuoli:

Zorro 6+, Äitellä 7, The Nenä 7+, Jääpää va- sen 6.

Bohuslän:

Palakakua 7+, Hookmaster 7-, Fingarfestifa- len 8+, Åboline 8+, Ole dole doff 8-.

Ensi kesään jäi kolme hienoa linjaa projek- teiksi, joita en ehtinyt kiipeämään ja muu- tama vaike reitti, joista tein muuvit mut en saanut vielä kiiettyä. Talvi on katseltu moti- vaatiovideoita. Kämmenet ainakin hionneet talvella vaikka kiipeilytreenit vähemmälle jää- netkin.

Kokeneempi kiipeilijä sanoi kerran: "sitä var- ten reiteillä on nimet, että niistä voidaan kes- kustella". Vaikeusasteet on henkilökohtainen juttu. Itse yhdyin tuohon. Vaikkakin ensinou- suille pitää joku greidi antaa, ettei nyt ihan eksy liian vaikeille reiteille.

Anna-Liisa Silvonen

Olli Manni kolmen tähden reitillä Vortex 8-, Bohuslän.

Matti Kivinen

Muurlankatto.

Olli-Petteri Männi

Juha Suikkala ja Ingemars kamin.

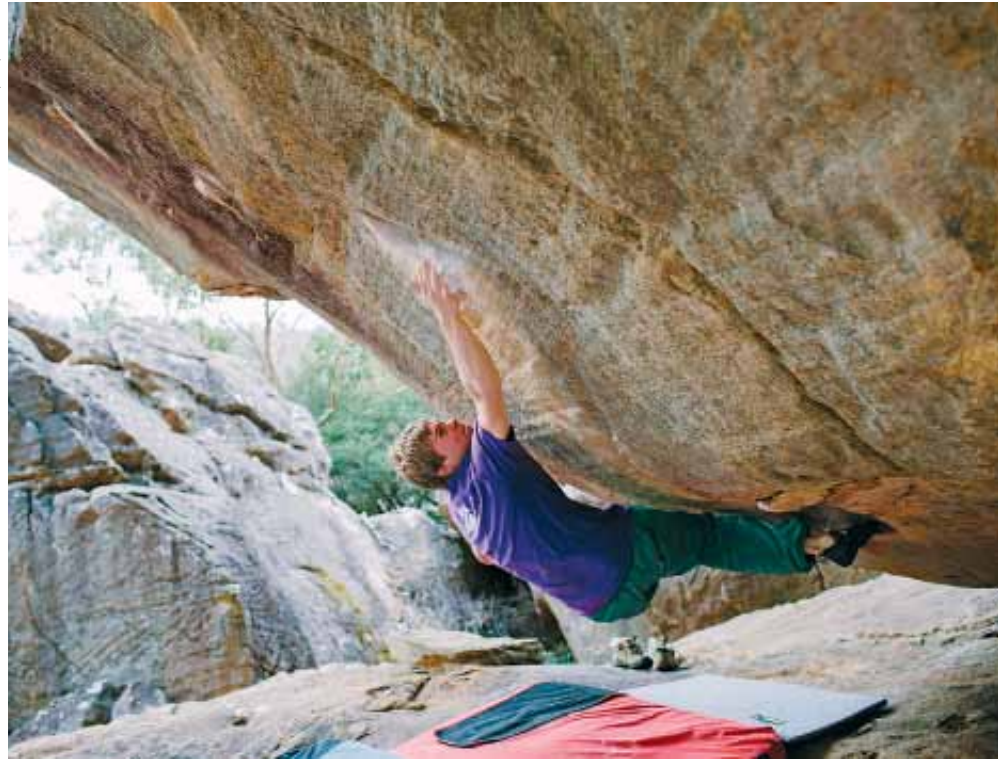
Kuutin kesä 2013

Kesällä 2012 ollessamme Eijan kanssa kiipeilymatkalla Euroopassa saimme ajatuksen matkasta Uuteen-Seelantiin. Tarkoituksena oli tutustua itse maahan ja sen kiipeilykohteisiin. Uuteen-Seelantiin lähtöä miettisämme tuli mieleen Australiassa käyminen ja siellä kiipeileminen saman matkan aikana. Ja karttaa katsoessamme Havaiji oli niin lähellä muita kohteita, että pakkohan sinnekin olisi mennä. Kumpikin oli miettinyt Havaijille menemistä jossain elämän vaiheessa, miksei siis nyt? Päätimme siis ottaa kerralla isomman irtioton arjesta ja lähdimme puolen vuoden matkalle toiselle puolelle maapalloa.

Viime aikoina Australian kiipeily, ja erityisesti boulderointi Grampiansissa, on saanut paljon huomiota osakseen. Syystäkin, sillä kiipeily siellä oli todella hienoa. Grampiansin kivenlaadusta ja useista jyrkistä linjoista tuli mieleen Etelä-Afrikan kiipeily.

Kiipeilimme vain Stapyhtonin läheisyydessä olevilla alueilla. Emme käyneet Buandikin alueella laisinkaan, koska se oli saapuessamme suljettu metsäpalon vuoksi. Aluksi alueen

Eija Mykkänen

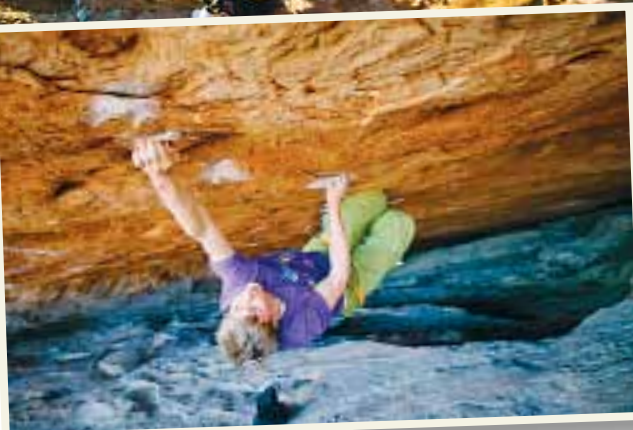
Kuutti reitillä Ammagamma V13.

Eija Mykkänen

When we were kings V11.

Eija Mykkänen

Cave bitch V11.

oli tarkoitus avautua matkamme aikana. Kun selvisi, ettei niin tule tapahtumaan, päätin keskittyä jo kokeilemiini ja näkemiini reitteihin ja jättää Buandikin seuraavaan kertaan. Mielestäni Grampiansin greidit vaihtelivat huomattavasti. Kaksi samaa greidiä olevaa reittiä saattoivat tuntua todella eri tasoisilta.

Kaikki reitit Australiasta ja Uudesta-Seelannista on merkitty sen mukaan, mitä ne olivat vaikeudeltaan topoissa tai netissä. Osasta voisi helposti vähentää muutaman greidin ja osaan taas lisätä.

Ammagamma V13 (Ammagamma oli yksi niistä linjoista joita erityisesti halusin kokeilla Australiassa ja onneksi sain sen kiivettyä. Vaikeudeltaan jotain 8A:n ja 8B:n väliltä pituudesta riippuen.)

Cave bitch V12

Sleepy hollow V11

Dead can't dance V11

Forced entry V11 (Mulle todella haastava linja, mutta kuulin monen flashaneen tämän ja pääsin erään naiskiipeilijän nöyryyttäväksi tätä projektoidessani.)

Etch-a-scketch V11

Point and shoot V11

Killer dwarf V11

Dead heat V11

When we were kings V11

Eija Mykkänen

So you think you can dance V11 (Käytin viittä-kuutta kneebaria omassa sequenssissäni.)

American Pai V10

Butchers choice V10

Gripmaster V10, Lazy Mooneli V10

Caveman V9 flash

Rageing Bull V9 flash

Uudessa-Seelannissa kävimme kiipeilyn lisäksi tutustumassa hienoihin maisemiin ja nähtävyyksiin. Castle Hillin lisäksi kävimme muutamassa pienemmässä paikassa, jotka muistuttivat kooltaan suomikiipeilyn isompia alueita. Castle Hillin kiipeily tuntui Australian jälkeen todella hankalalta. Minulle se oli ensikokemus kalkkikivillä boulderoinnista.

Hiekkakivikiipeilyn jälkeen kalkkikivireittien jalkaotteet tuntuivat kuin saippualle olisi astunut. Lisäksi Castle Hillin greideihin olisi monessa muussa paikassa laitettu kahdesta kolmeen plussaa lisää.

Ekan V8:n taisin kiivetä vasta viikon päästä ja tiukimmat reitit olivat tasoltaan V9:ää. Australian ja Castle Hillin kiipeilyn eroista saa hyvän käsityksen vertaamalla Fontsun ja Magic Woodsin eroja. Jos tiukkoja greidejä haluaa metsästää, Castle Hill on väärä paikka. Jos taas haluaa kiivetä hienoja ja mielenkiintoisia reittejä, on alue ehdottomasti käymisen arvoinen.

Outcast V8

Jet stream V9

Joker V9 (Todella hieno linja todella hienoilla mooveilla).

Intrestellar overdrive V10 (Mukava kompressiolinja).

Monkey and the magic peach V8 (Mielenkiintoinen sivuttaismantteli).

Captainsassypants V8 (Kuumottava linja upeilla mooveilla).

Camp america V9

Limestone orgasm V8

Anthrax V8

Sunset Arete V8 flash

Snake eyes V8

Castle Hillin lisäksi muutkin vieraillemme pienemmät alueet tarjosivat hyvää kiipeilyä. Kiivettävää olisi joka alueella riittänyt muutamaksi päiväksi, mutta yhden päivän tutustumiskäynti ja parhaiden reittien kokeileminen riittivät. Pienempien paikkojen vaikeusasteet olivat lähempänä useimpien kiipeilypaikkojen tasoa. Myös kivenlaatu oli selvästi parempi ja kitkaisempi. Kaikkiin vieraillemiimme alueisiin löysin topot netistä.

Jardins:

The Possum V8

Locked in a basement V9

The Hit V8

American Pai.

Outcast.

Monkey and the American Beach.

Wellington Bronx:

Pumping iron V8

Allison wonderland V11

Pro series V8

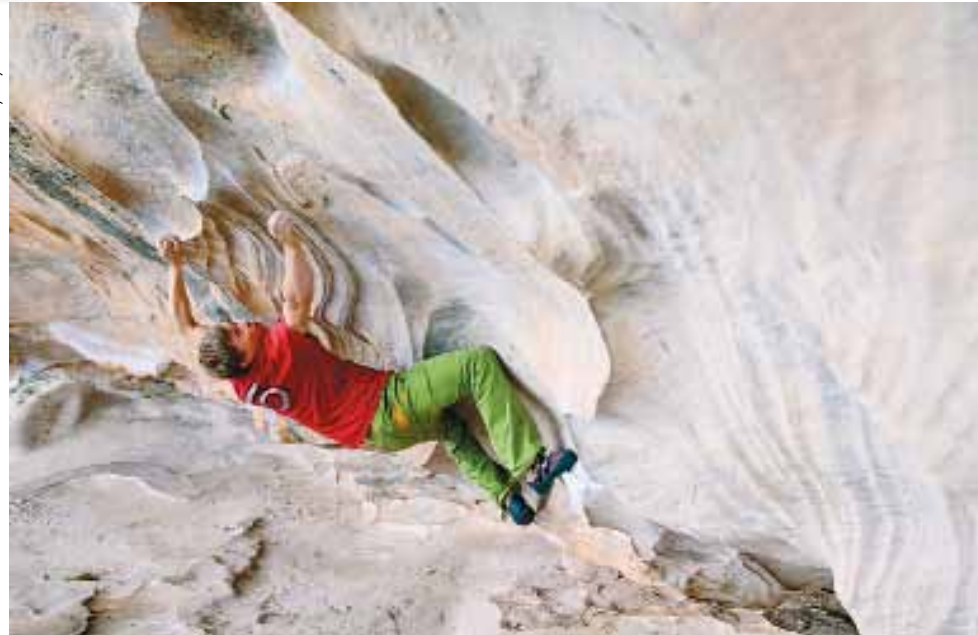
Waitomo valley:

Wazzup V8, Frantastic V9

Savage alfresco V9

Wave of echoes V9

Matkamme viimeinen kohde oli Havaiji. Siellä oli tarkoitus keskittyä auringon ottamiseen, snorklailuun ja surffailuun Australiassa ja Uudessa-Seelannissa vietettyjen talvikuukausien jälkeen. Suomessa odottaisi kuitenkin koleus ja pimeys. Olin myös tutkinut netistä Havajin kiipeilyn mahdollisuuksia ja ottanut muutamia yhteystietoja aktiivisilta kiipeilijöiltä. Kävin kuitenkin kiipeilemässä vain kerran ja muun ajan keskityimme nautti-

So You Think You Can Dance.

maan hyvistä keleistä ja mukavasta elämästä. Havaijilla ilmeisesti on kiipeilyä ja ihan kohtalaistakin, mutta se ei ole se juttu miksi sinne kannattaa lähteä.

V-GREIDI JA F-GREIDI MUUNTOTAULUKKO

V7	7A+	V10	7C+
V8	7B	V11	8A
	7B+	V12	8A+
V9	7B+	V13	8B
	7C	V14	8B+

BOULDERKESKUS ISATIS

Teksti Simo Kauppila Kuvat Juha Immonen

Ensimmäinen Boulderkeskus avattiin Paisilaan vuonna 2008 ja jatkoa toi vuonna 2011 Konalaan avattu silloin pohjoismaiden suurin boulderointihalli. Konalan jälkeen Boulderkeskuksen puuhamies Jarmo Annunen ei jäänyt lepäämään laakereillaan vaan metsästi jatkuvasti uutta sopivaa tilaa vielä isommalle hallille. Sopiva tila löytyi alkuvuodesta 2013 Herttoniemen Mekaniikkakadulta entisistä massamarkkinointifirman tiloista.

Rakennustyöt aloitettiin heinäkuussa 2013 ja ensimmäiset kurkkaukset nähtiin verkossa kesällä ainakin herra Hukkataipaleen Instagramissa. Kuvassa näkyi laivan keulaa muistuttava hänkki, joka oli selkeästi todella suuri. Halliin mahdutettiin yli 1000 neliötä seinää, jotka kohoavat 5 metrin korkeuteen. Lisäksi tiloista löytyy joogasali ja vaahтомуovimonttu hyppyreineen BMX-pyöräilijöille. Boulderkeskus Isatis onkin tällä hetkellä Pohjoismaiden suurin boulderhalli.

Huhuja avajaisista alkoi kiertää syksyllä ja lopulta pienten vastoinkäymisten jälkeen avajaisia päästiin viettämään helmikuun ensimmäisenä viikonloppuna BK Isatis Openin ja iltajuhlien muodossa. Osallistujia avoimeen kisaan otettiin yhteensä 200 ja sarjoina oli pojat alle 18 vuotta miehet, miehet yli 40 vuotta, tytöt alle 18 vuotta, naiset ja naiset yli 40 vuotta. Liput myytiin loppuun neljässä päivässä. Lisäksi kisoihin oli ilmaiseksi jaossa yleisölippuja, joilla pääsi myös sunnuntain superfinaaliin. Lauantain avoimissa kilpailuissa pistelaskussa käytettiin sovellettua koi-vukylämetodia, jossa laskettiin mukaan jokaisen kiipeilijän 20 vaikeinta reittiä. Avoimien kisojen parhaimmat pääsivät kisaamaan sunnuntain superfinaaliin.

Lauantaina avoimet kilpailut alkoivat aamupäivällä kymmeneltä ja kiipeilyaikaa oli kuusi tuntia. Reittejä oli 54 kappaletta, jotka oli merkattu valmiiksi vaikeuden mukaan värikoodeilla. Tämä helpotti hieman kilpailijoiden arviointia siitä, mihin reitteihin antaa yrityksiä. Reitit olivat pitkälti Jernej Kruderin käsialaa. Myös kovempien greidien kiipeilijöitä oli mukavasti muistettu ongelmilla. Avoimessa kilpailuissa nähtiinkin todella kovan tason kiipeilijöitä, muun muassa herrat Gullsten,

ISATIS

- Pohjoismaiden suurin boulderhalli
- yli 1000 neliötä seinää
- joogasali
- BMX-pyöräilymahdollisuudet

Hukkataival, Johansson, Manni ja Nytorp. Nähtiinpä otteita tapailemassa ja halliin tutustumassa myös herra Ben Moon.

Kilpailijoita oli niin paljon, että vaikka Isatiksessa on seinätalaa reippaasti, reiteille muodostui lyhyitä jonoja. Ilahduttavaa kiipeilykilpailuissa on se yhteishenki, joka Isatiksessakin huokui. Betaa jaettiin ja jokaista kannustettiin suorituksissa. Onnistuneista suorituksista aplodit raikuivat. Kun kiipeilyaika vihdoinkin loppui, oli hallissa paljon hymyileviä kiipeilijöitä, jotka varmasti kaikki olivat antaneet kaikkensa ja toivottavasti ylittäneet itsensä. Miesten sarjan voitti Anthony Gullsten ja naisten sarjan voiton vei Roosa Huh-tikorpi.

Kiipeilyiden jälkeen BMX-pyöräilijät esittelivät taitojaan hyppien tuplavolteja pyörällä vaahтомуovimonttuun eli pittiin ja Helsingin Kampin Teräsmies esitteli taitojaan slacklinen päällä. Illan viihdeosioista vastasi Itä-Helsinki -teeman mukaisesti Ruudolf, Steen1 ja Notkea Rotta. Illan viimeiset bluesit esitti SKIL:ssäkin vaikuttavan Jari Kosken bluesbändi The Bleeding Heart.

Sunnuntain Superfinaaleihin selvittivät tiensä kisakonkarit Anthony Gullsten ja Anton Johansson, juuri miehen ikään ehtinyt Sami Koponen sekä vasta 15-vuotias Jiri Kuusonen. Vastaansa he saivat kaksinkertaisen World Cup voittajan Rustam Gelmanovin ja Adidas Rockstarin viime vuoden voittajan Jernej Kruderin. Jernej on kovan kisakokemuksen lisäksi kiivennyt viime vuonna esimerkiksi Dave Grahamin harvemmin toistetun Story of 2 worldsin (8C).

Superfinaaleihin oli tehty viisi reittiä, joihin tutustumiseen kilpailijat saivat yhdessä käyttää 10 minuuttia. Finaaleiden pistelaskussa laskettiin yritykset, toppaukset ja bonuspisteet. Finaaleiden ensimmäinen reitti vaati heti alkuun notkeutta ja siinä missä muut finalistit ratkaisivat nopeasti reitin alun, pääsi

Andy Gullsten voitti sunnuntain superfinaalin.

Hanna Vartia kiipeää ja muut ihmettelee.

Koponen esittelemään turkulaista notkeutta useampaan kertaan.

Toinen finaali reitti oli tekninen hiiviskely släbillä, missä erityismainintana näimme upean taistelun Antonilta. Kolmannen reitin kruksin muodosti sivuttaisdyno kahteen sloupperiin. Neljännellä reitillä oli sen verran pitkä ja kuumottava dyno, että sen suoritti ainoastaan

Mikaela Henrietta lauantain avajaiskisassa.

Anna Laitisen kisa päättyi ikävästi loukkaantumiseen.

Anna siirtyi biljardin pariin Isatksen kahviossa.

Andy ja Tomi samassa muuvissa.

Jernej. Viimeisenä finaalireittinä oli finaaleiden ainoa krimpireitti, jossa vaadittiin niin voimaa kuin tekniikkaa. Tällä reitillä Rustam oli kuin kotonaan, koska oli ennen kisoja jo maininnut, että lempiotteita ovat juuri pienet krimpit. Finaalin voitti Anthony Gullsten, Rustamin tullessa toiseksi ja Antonin ottaessa kolmannen sijan.

Superfinaalin jälkeen oli vielä Rustamin ja Jernejin workshop kiipeilystä ja treenaamisesta. Herrat saivat paljon kyselyitä liittyen treenimäärään, ruokavalioon, tekniikkaan ja tietenkin yhden käden leukoihin mahdollisimman pienistä otteista. Hienoa oli kuulla herrojen selvästi nauttivan kiipeilystä ja treenaavan kovasti tavoitteiden eteen. Rustam

vielä alleviivasi, että venyttely tulisi kuulua jokaisen kiipeilijän arkeen.

Boulderkeskus Isatksen avajaiset olivat vuoden sisään pääkaupunkiseudun toiset boulderhalliavajaiset Kiipeilyareenan laajennuksen kanssa. Näiden lisäksi uusia halleja on avattu ainakin Ouluun ja Lappeenrantaan.

LUHDIN LAAVAVIRRRAT

Kuva 1. Luhdin kallon seinämää Ma Route (6b) –reitintä kohdalta. Reitti kulkee pitkin valkoista graniittijuonetta. Juonteen oikealla puolella on nähtävissä kaksi hieman tummempaa, mutta silti metavulkaanista pääkivilajia vaaleampaa osuutta. Nämä edustavat joko vulkaanisen kiven alkuperäistä koostumusvaihtelua tai metamorfoosissa kivistä erkaantuneita piirikkaita aineksia. Kuva-alan korkeus noin 15 metriä.

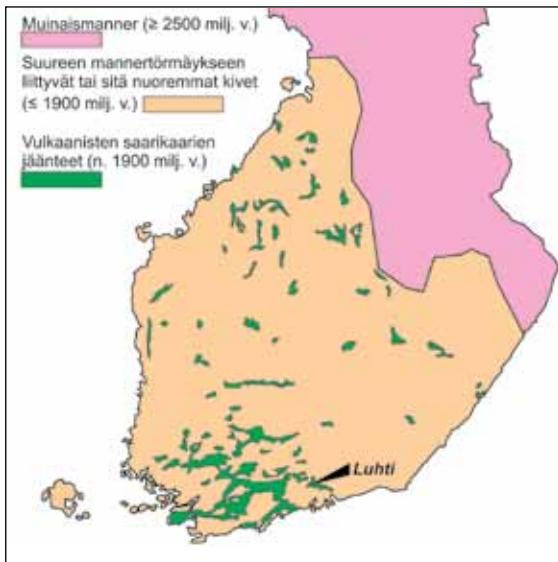
Toimin geologian tutkijatohtorina Luonnon-tieteellisessä keskusmu-seossa (LUOMUS) ja olen harrastanut ulko-kiipeilyä, lähinnä sport-tia, vuodesta 2007. Ete-läisen ja itäisen Suo-men lisäksi kokemus-ta löytyy myös Mallorcan ja Thaimaan kalkkikivikallioilta. Juttusarjalle herätteenä toimivat muiden kiipeilijöiden kanssa käydyt keskustelut Suomen eri kiipeily-kallioiden laadusta: mistä kallioiden suuri koostumus- ja rakennevaihtelu johtuu, ja miksi jostain löytyy vain pientä terävää listaa ja toisaalta sitten taas käsiystävällistä pehmeää kahvaa? En niinkään aio keskittyä itse kalliopinnan ja jyrkänteen muodostumiseen (lähies kaikki ne liittyvät viime jääkauden aikaisiin tapahtumiin) vaan kalliolla esiintyvien kivilajien syvim-pään olemukseen. Toivon, että analyysi-ni ovat antoisia Suomessa kiipeilyä har-rastaville ja samalla mieleen jää joitain mielenkiintoisia yksityiskohtia maanka-maramme yli 3000 miljoonaa vuotta kes-täneestä kehityshistoriasta.

Jussi Heinonen

jussi.s.heinonen@helsinki.fi

Luhdin kiipeilykallio sijaitsee noin 70 kilo-metrin ja tunnin ajomatkan päässä Helsin-gistä koilliseen Askolan kunnassa. Kirjoitus-hetkellä kalliolle on kehitetty 16 sporttireittiä ja 19 luonnollisia varmistuksia vaativaa reit-tiä. Greidejä löytyy skaalalla 5–7c+ suurim-man osan reiteistä ollessa kuitenkin vaikeaa kuutosta tai helppoa seiskaa. Hyvän saavu-ttavuutensa ja kattavan reittivalikoimansa lisäksi Luhdin kalliolla on muitakin mieltä ylentäviä piirteitä: tumma kivilaatu on monimuotoista ja parhaimmillaan erittäin sormi-ystävällistä ja hyväkitaista. Lisäksi kallio on miltei koko päivän varjossa tarjoten täten varteenotettavan kiipeilyvaihtoehdon varsinkin kuumana kesäpäivänä. Luhdin viileisiin varjoihin kätkeytyy kuitenkin varsin lämmin menneisyys...

Eräs Luhdin kallon silmiinpistävimmistä piirteistä on juuri sen monimuotoisuus. Sei-nämää jo etäältä tarkastellessa voi hahmot-taa vuorottelevia vaaleita ja tummia juovia, tumman kohtalaisen hienorakeisen kiviainek-sen ollessa kuitenkin vallitsevana (nähtävillä viereisessä kuvassa). Jos tällaisesta tummas-ta osueesta irrottaisi palasen, analysoisi sen alkuainekoostumuksen laboratorioissa ja ver-taisi sitä globaaliin aineistoon, vastinkappa-leita löytyisi yllättäviltä suunnilta: mm. Japa-nin ja Indonesian vulkaanisista kaarista.

Suureen mannertörmäykseen liittyvien vulkaanisten saarikaarien jäänteet Suomessa ja Luhdin kiipeilykallion sijainti. Lähde: Suomen kallioperäkarta (1999), Geologinen Tutkimuskeskus.

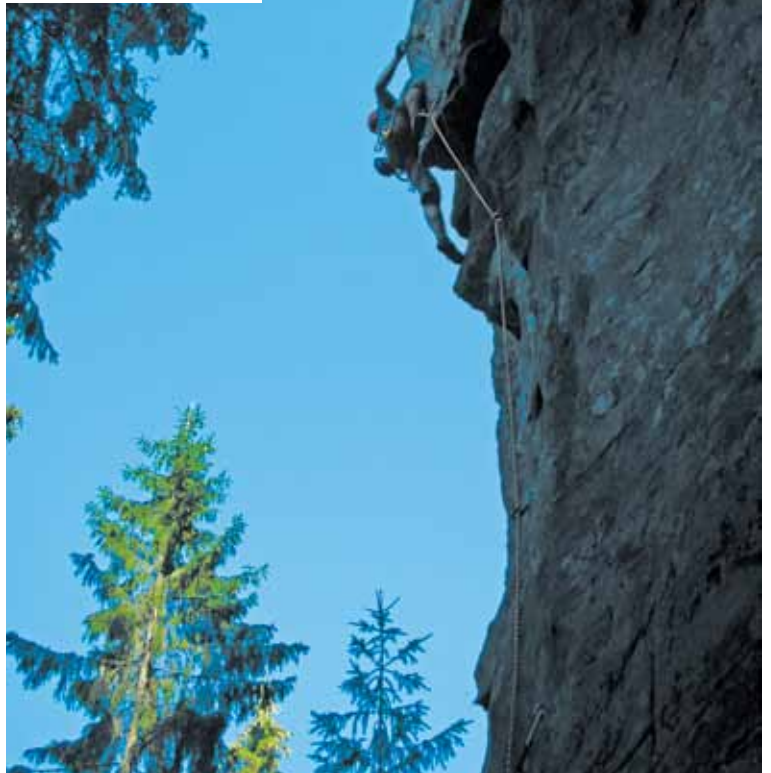
Noin 1900 miljoonaa vuotta sitten Etelä-Suomen nykyiset alueet olivat mannerlaattojen myllerrysten keskipisteessä. Lukuisia nuoria ja kooltaan pieniä mannerkappaleita törmäsi yhteen Pohjois- ja Itä-Suomen kallioperän muodostavan muinaismantereen kanssa (katso karttakuva). Mannerkappaleiden välisille törmäysvyöhykkeille muodostui samanlaisia vulkaanisia saarikaaria kuin esim. juuri Indonesiassa on tänä päivänä.

Vulkaanisen saarikaaren laavavirroista ja muista purkaustuotteista kerrostuivat myös Luhdin kallion alkuperäiset kivilajit, mutta sen geologinen tarina ei kuitenkaan päättynyt tähän vaiheeseen. Seuraavan sadan miljoonan vuoden aikana mannerkappaleet puristuivat yhä tiiviimmin toisiinsa. Tämän seurauksena vulkaaniset muodostumat poimutuivat ja painuivat mannerkuoren syvyyskiin, jolloin niiden olemus muuttui (metamorfoosi) ja niiden sekaan tunkeutui graniittisia kivilajia. Näin kävi myös Luhdin kiville – suuren graniitti-intruusion osia on paljastuneena jo saman kalliokukkulan länsirinteessä

Tällaisten vuorijonopoimutukseen ja kuorenmuodostukseen liittyvien prosessien seurauksena monet Suomen muinaisten saarikaarien alkuperäisistä vulkaanisista rakenteista hämärtyivät. Luhdin vaaleista raidoista osa saattaa edustaa alkuperäisiä tulivuoren purkaustuotteiden koostumusvaihteluita, mutta osa on varmasti peräisin myös niistä korkeissa maankuoren paineissa ja lämpötiloissa erottuneista aineksista sekä läheisistä graniitti-intruusioista kiveen tunkeutuneista juonista (Kuva 1). Tällaisia valkeita, liukkaita ja teräviä kvartsiosueita voi hypistellä eritoten mm. **Jah Peoplen (6c)** alun kruksissa, **Pudotuspelin (7a)** loppuosalla sekä **Ylimarkun (6b+)** ilmavalla laatalla (kiipeilykuva). Ne tuovat oman ”pikantin” lisänsä muuten kvartsista vapaaseen ja siksi hyväkittaiseen kiipeilyyn (tumman metavulkaniitin päämineraalit ovat musta sarvivälke ja valkea plagioklaasi-maasälpä).

Osittain pultattu **Ma Route (6b+)** kulkee pitkin kallion paksuina graniittista juonetta (Kuva 1). Paksu graniittijuoni ja sitä ympäröivä tumma vulkaanisperäinen kivilaji ovat fyysikaalisilta ominaisuuksiltaan hyvin erilaisia ja ne venyivät

Lisätietoa Suomen saarikaarista: Kähkönen, Y., 1998. Svekofenniset liuskealueet – merestä peruskallioksi. Teoksessa: Lehtinen, M., Nurmi, P. ja Rämö, T. (toim.). Suomen kallioperä: 3000 vuosimiljoonaa. Suomen Geologinen Seura, Helsinki, sivut 199–227. (<http://www.geologinenseura.fi/suomenkalliopera/CH7.pdf>)

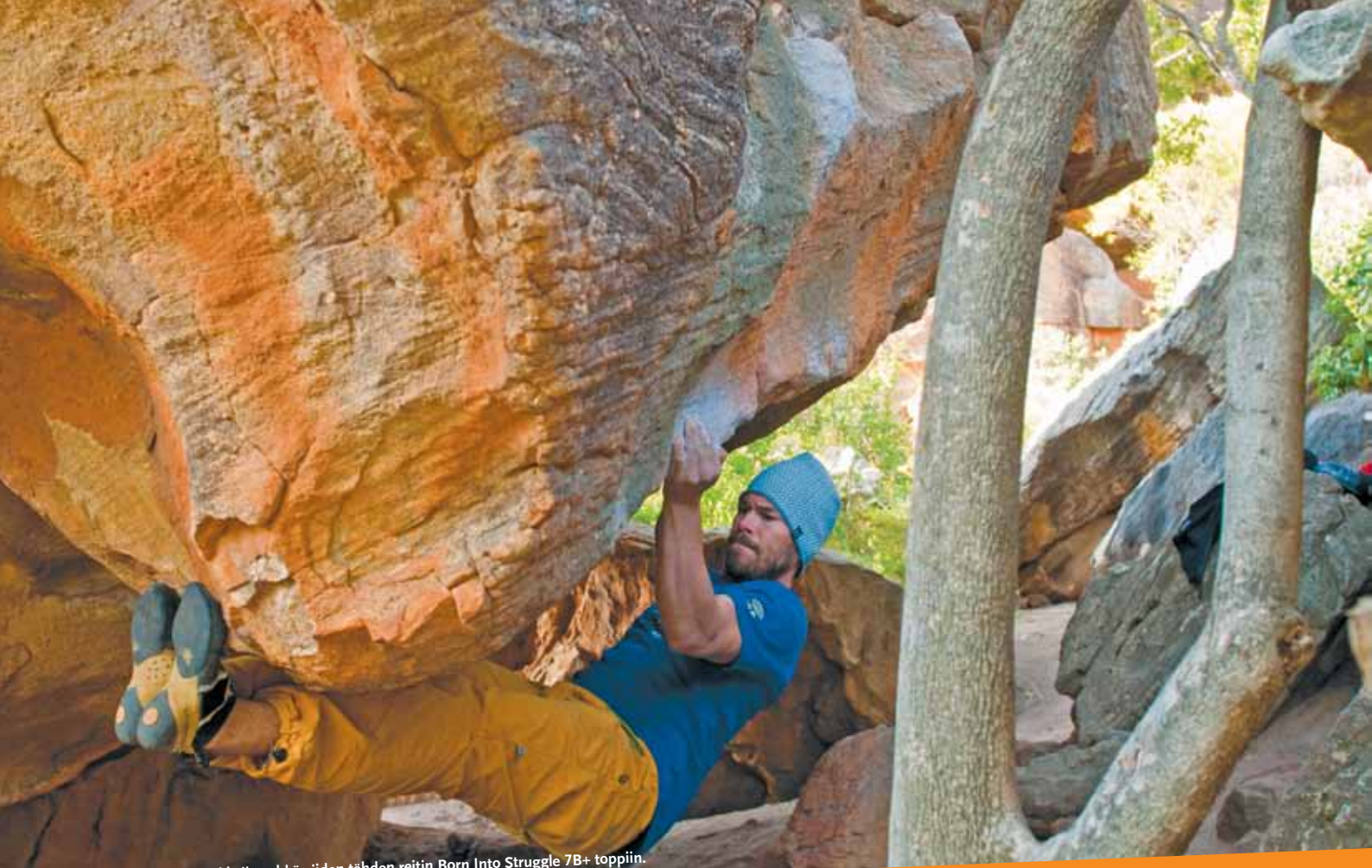
Kuva 3. Ylimarkun (6b+) alkuosa on hyväkittaista metavulkaniittia, mutta lopun kruksiosioilla joutuu hypistelemään teräviä kvartsijuonteita. Onneksi reitti on miltei koko päivän varjossa.

ja muotoutuivat kallioperän syvissä liikunnoissa toisistaan juurikaan pittaamatta. Tämän fyysikaalisen epäsuhtaan vuoksi graniittijuoni näyttäkkin olevan paikoin kuin ”irralaan” muusta kalliosta ja sen molemmilla puolilla esiintyviin rakoihin voi tunkea niin kättään kuin myös luonnollisia varmistuksia.

Reitit **Putoavankivenpolku (6c)** ja **Putoavankiventie (6c+)** ovat myös kehitetty fyysikaalisesti muusta kalliosta eroavalle sektorille. Reiteiltä alas pudonneista lohkeista erottaa paljaalla silmälläkin runsaasti valossa välkkyviä kiillemineraaleja. Nämä osueet ovat alkuperäisessä vulkaanisessa kivessä olleet todennäköisesti tuhkat tai savipitoisia kerroksia, jotka ovat syvän maankuoren olosuhteissa paisuneet kiilteeksi. Kiillemineraalit ovat olemukseltaan litteitä ja niiden ansiosta kiviin kehittyi liuskeisuutta, jonka muodostamia tasoja pitkin kivi helposti lohkeilee. Olkaa siis jatkosakin tarkkana tällä sektorilla.

Yksi tummien vulkaanisten kiven ominaisuuksista on niiden korkea ravinnepitoisuus esim. graniitteihin verrattuna. Siinä missä Indonesian tulivuorten hedelmällisillä rinteillä viljellään riisiä ja tupakkaa, Luhdin metavulkaniitissa kasvavat verrattain nopeasti sammaleet ja jäkälät. Käykää siis Luhdissa kiipeämässä ja pitäkää reitit puhtaana – uusia vulkaanisen saarikaaren jäänteistä koostuvia sormiystävällisiä kalliota ei ole muodostumassa Suomeen aivan lähiaikoina.

HALUATKO TIETÄÄ, mitä kivilajia kotikalliiosi edustaa? Geologian tutkimuskeskuksen Active Map Explorer (<http://geomaps2.gtk.fi/active-map/>) -palvelun avulla voit sen selvittää (Suurena haluamasi alue ja klikkaa vasemmasta vetovalikosta ”Bedrock”; tämän jälkeen valitse (i)-työkalu ylävalikosta ja klikkaa haluamaasi kivilajiyksikköä).

Ville Pitkänen huukkailee ehkä viiden tähden reitin Born Into Struggle 7B+ toppiin.

HAAVEISSA ETELÄ-AFRIKAN ROCKLANDS?

Teksti ja kuvat Anssi Latikainen

Monesti meidän lehdistöömme päätyy Etelä-Afrikasta pääasiassa negatiivisia uutisia: HIV on joka neljännellä, olympiaurheilijat ammuskelee tyttöystäviään vessaan ja hirveesti rikollisuutta. Nämä ovat varmastikin totta, mutta negatiiviset vaikutukset keskittyvät pääasiassa suurkaupunkien ympärillä oleviin Township:zeihin, eli laajoihin hökkelikyliin, missä suurten tuloerojen maan heikko-osaisin kansanosa on päätyntyn asustelemaan. Nämä hökkelikylät pääsee näkemään Kapkaupungista poistuttaessa, mutta sen kummempaa tuttavuutta en niihin tehnyt. Skandinaaville tietysti se oli silmiä avaavaa, kun tajuaa mitä kärjistyneet tuloerot ja pitkään jatkunut rotusorto voivat aiheuttaa.

Boulderoijien pääasiallinen reissukohde Rocklands on kuitenkin kolmen tunnin ajon päässä lähimmästä suurkaupungista ja harvaan-asuttua vuoristoista maaseutua. Alue on todella rauhallista ja kaunista. Lähikaupan

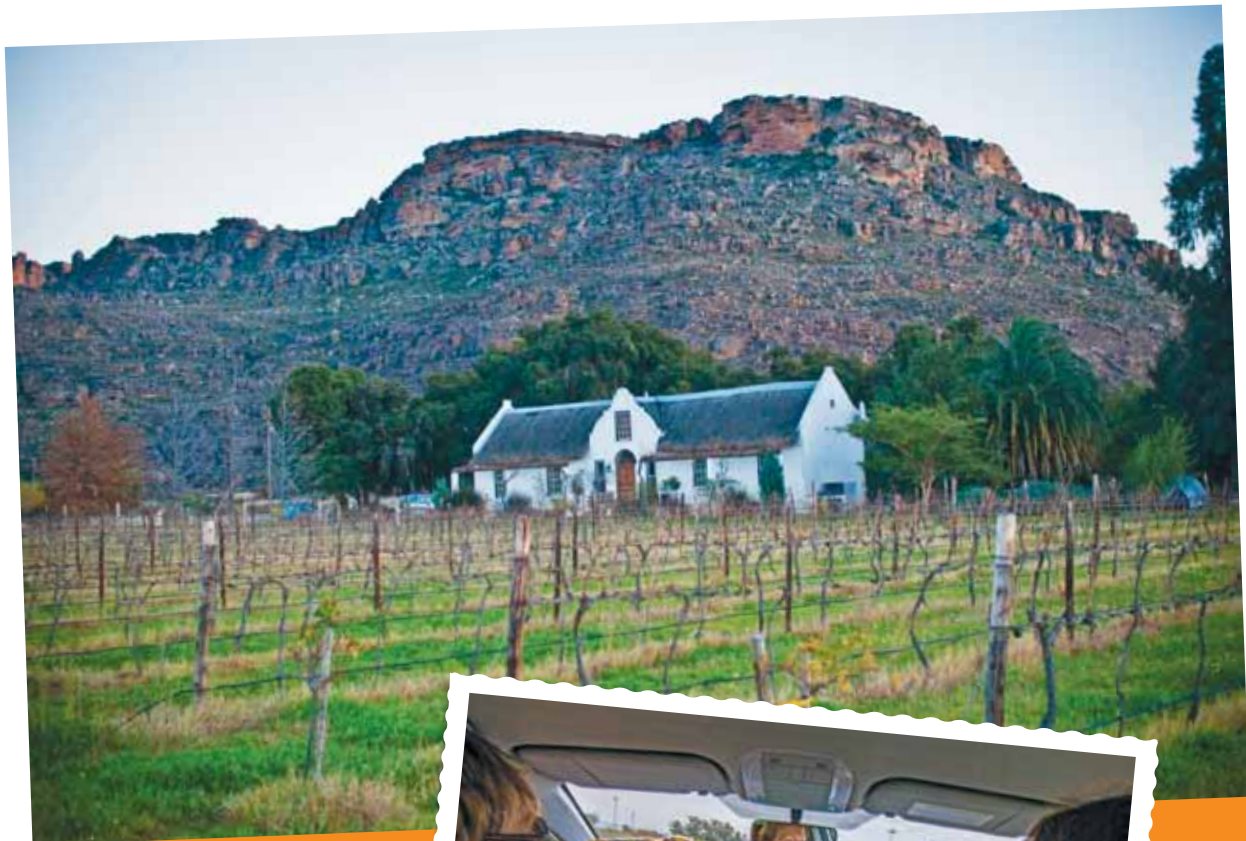
TYKKÄÄTKÖ BOULDEROINNISTA? HARMITTAAKO KUN KESÄLLÄ TULEE KUUMA JA ON IHAN TURHA KÄYDÄ YRKKÄÄMÄSSÄ SITÄ PROJEKTIA JOKA EI MENNYT PARI KUUKAUTTA AIEMMIN PLUS VIIDESSÄ ASTEESSA KITKAN SUORASTAAN IMIESSÄ SORMIA KIVEEN KIINNI? LOFOOTEILLA JA MAGIC WOODISSA SAATAA OLLA HYVIÄ KELEJÄ, MUTTA TUHAT SAKSALAISTA JA SUURI SATEEN MAHDOLLISUUS EI KIINNOSTA? CORE-LEFFAN ETELÄ-AFRIKKA PÄTKÄ SAA EDELLEEN SORMET HIKOAMAAN?

edessä on toki muutama kerjääjä ja satunaisen roinan kaupittelija turisteja, mutta ei sen kummempaa. Hepatiitti A ja B rokotteet kuulemma kannattaa olla kuosissa kun tuolla liikkuu. Clanwilliam:in alueella ei ole malariaa, mutta kannattaa tsekata rokotus-suositukset aina tuoreimmalla tiedolla tietty netistä ulkoministeriön sivuilta tms.

Etelä-Afrikka (Zuid Afrika buurin kielellä – eli lyhyemmin ZA) on suuri maa, johon mahtuu kaikkea vehreitten viininviljelyalueiden, vuoristojen ja rutukuivien tasankojen väliltä. Tämä kannattaa pitää mielessä kun suunnittelee reissua.

Itse Rocklandsista ei pääse nopeasti juuri minnekään kun se on niin huitsinkuikassa, ellei varaa muualla käymiseen vähintään pari päivää. Joskus sitä nahkaa tietysti on kasvatettava, mutta kun kiipeily on niin hyvää kuin se on, niin itse en onnistunut päivää pidempiä taukoja pitämään, ellei sade auttanut asiassa.

Suunnittelin käyväni pikaisesti kahdessa päivässä viininviljelyalueella nauttimassa hyvästä ruuasta yms. mutta tajusin, että parissa päivässä ehtisin vain syödä yhden illallisen ja aamiaisen, kunnes pitäisi jo taas lähteä takaisin kohti hiekkakiviä... Myös esim. pikakeik-

Esimerkki asumuksesta Rocklandsin Laaksossa – Alpha Excelsiorin tila.

Etelä-Afrikassa on vasemman puoleinen liikenne ja Rocklandsiin on aika turha lähteä ilman vuokra-autoa pitkien välimatkojen vuoksi.

ka Kapkaupunkiin jää aika lyhyeksi, jos samana päivänä aikoo ehtiä takaisin Rocklandsiin. Kuinkas sitten ne käytännön asiat:

LENNOT JA AUTO

Etelä-Afrikan lentoihin kannattaa varata semmoinen tuhat euroa. Lippujen hintavuuden takia paikan päällä päädytään usein olemaan hiukan pidempään. Kuukausi tuntuu olevan semmoinen tyypillinen reissun mitta, mutta olenpa törmännyt jamppoihin, jotka olivat todella tyytyväisiä jo kahdenkin viikon reissuun.

Lennot menevät tyypillisesti kolmessa pätkässä. Aluksi välilasku Euroopassa, sitten Lähi-idässä ja sieltä Johannesburgiin, missä ruumaan tuupatut kamat, pädit sun muut, pitää käydä noukkimassa hihnalta ja tulla ZA:n sisäiselle lennolle Cape Towniin. Pisin lento on tuo lento Johannesburgiin, jossa vierähtää se 10–12 tuntia. Lentojen ajaksi päidin väliin tulee usein tungettua tavaraa ja jos

näin teet, niin pädi kannattaa kääreästä glädikelmuun, sillä jos pädi (kahden vaihdon aikana) ei jostain syystä päädykään sinun kanssa samaan aikaan perille, se kuljetetaan todennäköisesti perille jonnekin Clanwilliamin hotelliin tms. Tuloerojen takia helposti pädin välistä lähtevä tavara todennäköisesti myös lähtee pädin välistä kuljetusfirman tms. käsittelyn aikana. Tämä ei ole hypoteettinen tilanne vaan koettu juttu.

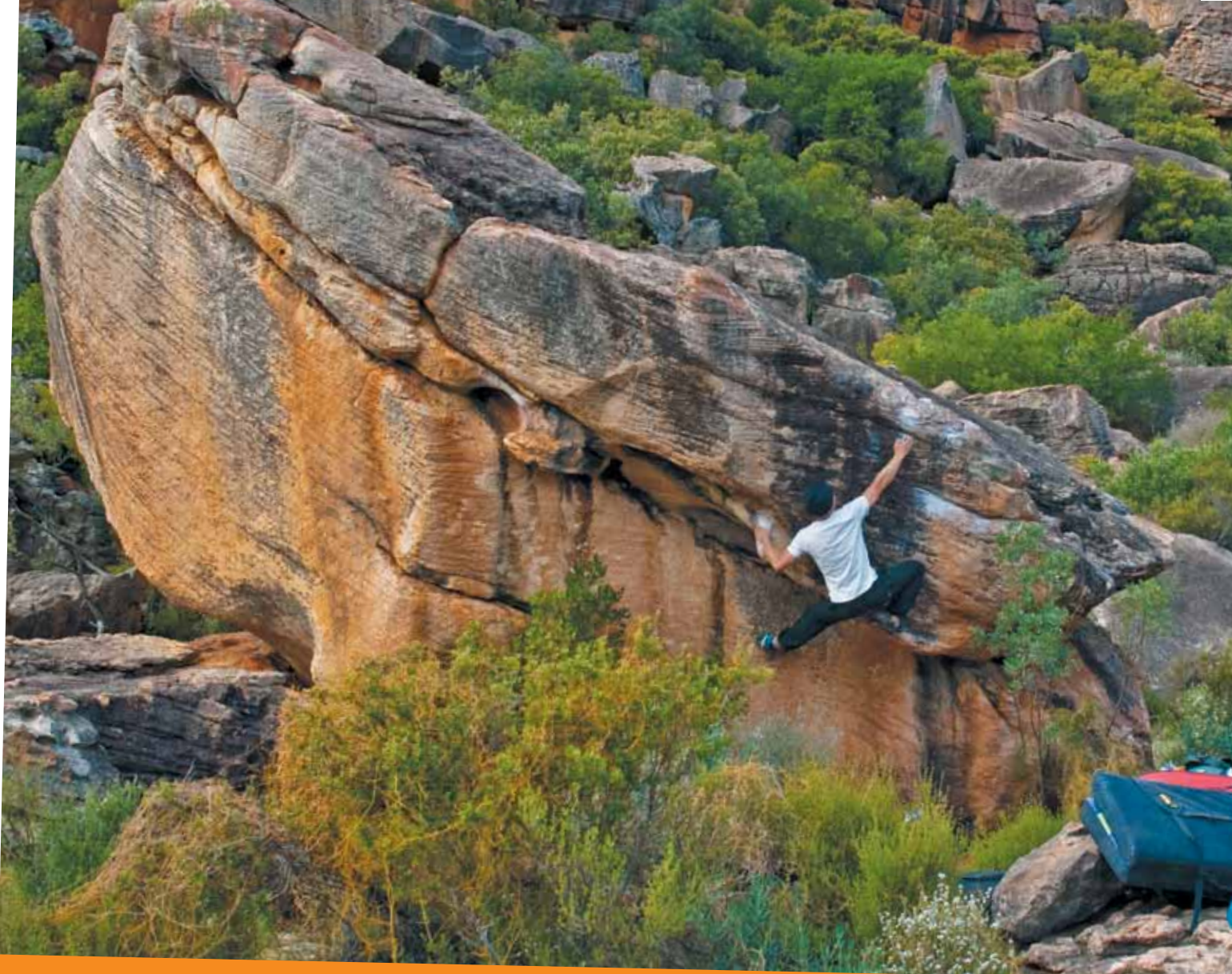
Cape Townista vuokrataan sitten auto. Auton vuokra on muuten todella halpaa verrattuna Euroopan taksoihin. Ajaminen Capen kentältä Rocklandsiin on aika helppoa. Valitaan vain Cape Townia kohti vievä N2 motari ja seurataan sitä pari kilsaa kunnes siitä haarautuu M7 tie (myöhemmin muuttuu N7:ksi) joka vie pohjoiseen ja körötellään sitä kolmisen tuntia, kunnes Clanwilliamin kyltit tulee vastaan.

ZA:ssa on vasemmanpuoleinen liikenne ja toisin kuin meillä, auton porukka käyttää motarin laitoja kevyenliikenteen väylänä myös yöaikaan. Eli kannattaa varoa liftareita ja kävelijöitä etenkin pimeällä, ja sanomattakin lienee selvää, että heijastimia on turha odottaa näkevänsä.

Myöskään kännykkäverkkoa ei ole kuin kaupunkien lähellä ja datasiirto maksaa hillittömät parikymmentä euroa per Facebook-statuspäivitys, joten vain kännyän muistissa olevat kartta-/navigaatiopalvelut tai varsinaiset navigaattorit ovat järkevä valinta. Tosin ilmankin pärjää aika hyvin.

ASUMINEN

Rocklandissa asuminen hoituu jonkun laaksossa sijaitsevan maatilan mökissä, huoneistossa tai leirintäalueella teltassa. Yöt sitten

ovat Suomen kesän aikaan kylmiä vaikka päivällä onkin lämmintä – ihan kesäsää meidän mittapuulla... Ja kylmällä tarkoitan siis pakkasta. Nurmikko oli jäässä useampana aamuna.

Myöhemmin kävi selväksi, että asuntoja rakennettaessa ovat mielessä olleet ZA:n kesän helteet eikä talven pakkaset. Talomme katto oli esimerkiksi niin sanottu olkikatto, josta tuuli läpi. Eli ulkona ja talojen sisällä on yhtä viileätä auringon laskettua about. Pimeys tulee 19:30 jämpstisti. Ja koska telkkua, nettiä tai kännykkäverkkoa ei ole, niin nukkuminen alkaa usein jo peräti 21:30 aikoihin. En ole nukkunut varmaan millään lomalla niin hyvin – ja paljon.

Reissun loppupuolella asuimme Alpha Excelsior-farmin möksässä. Aamupalat syötiin about aina terassilla, kun aurinko lämmitti niin kivasti (ja sisällä oli edelleen kylmä). Eli jonkin sortin tohvelit mukaan möksää varten tai useammat villasukat. Aamuinen kylmyys haihtuu kuitenkin heti kun aurinko alkaa paistaa.

Aamiaisesta puheenollen, Alpha Excelsiorin Farmin aluella on kiipeilyn sesonkikauden auki oleva kahvila, jota pitää farmin omistajien tytär Becky. ”Hen House”-n terassilla tuli hyvin äkkiä kuuma aamulattea särpiessä, kun aurinko osui terassille ja sitä pidettiin juuri siitä syystä ns. aamusuunnitelmamestana, jossa monesti päätettiin minne sitä tänään

lähdetään kiikuille. Sinne kerääntyä sakkia muiltakin leirintäalueilta ja mökeiltä, mahdollisesti myös siksi, että se oli yksi niistä harvoista paikoista missä oli mahdollisuus ostaa access Wifi:in.

De Pakhuysin tilalla oli myös saatavilla netti joihinkin asuntoihin. Asumusta voi etsiä ainakin Alpha Excelsior:in, Lorraine:n, Laughenis:in ja Travellers rest:in farmeilta ja de Pakhuys:in leirintäalueelta jossa on myös useampia asuntoja vuokralla. Asuntoja hinkuvan kannattaa olla jo varaamassa kämpppää tammikuun aikana, jos mieliä saada katon päänsä päälle heinäkuussa. Itselläni on jo kiinnitys mökkiin... Suonpa itselleni taas pienen Yes! -huudahduksen ja tuuletuksen.

Lupalappu eri alueille ja maksaa vajaa pari euroa per päivä.

< Kiipeily Rocklandsissa on hyvää ja sitä on paljon.

KIPEILY ROCKLANDSISSA ON MONIPUOLISTA, VAIKKAKIN TARJONTA PAINOTTUU HIUKAN JYRKEMPÄÄN MEININKIIN.

RUOKA JA VESI

Ruokaostokset Rocklandsissa tehdään 20 kilometrin päässä olevassa Clanwilliam:in kylässä, missä on myös lähimmät ravintolat – eli de Kelders:in baari jossa saa myös burgeria. Myös kun satutaan olemaan alueella missä rooibos-teetä kasvatetaan, niin tee-huoneissa kannattaa käydä – esim lepopäivänä aamiaisella. Todella herkullisia settejä.

Clan William on myös lähimpiä paikkoja missä alkaa myös kännykkäkin kuulumaan. Paikallista viiniä saa joka kaupasta ja esim. suoraan Alpha excelsior farmilta saa tilan omista rypäleistä tehtyä tavaraa. Ei ollut hassumpaa

sekään, mutta alkoholittomia vaihtoehtoja etsivän kannattaa ottaa Stoney-merkkistä in-kivääriolutta. Aivan perhanan hyvää – jäin koukkuun siihen koko reissun ajaksi.

KIPEILYLUVAT JA ACCESSONGELMAT

Maanomistajuus on ZA:ssa eri meininkiä kuin pohjoismaissa. Jos joku omistaa maata, niin siellä ei ilman lupaa hilluta. Piste. Sama juttu kuin jenkkiässä. Eräs maanomistajista onkin kyllästynyt kiipeilijöihin ja kieltänyt kiipeilyn muutamilla sektoreilla. Tästä olikin viimekesänä aiheuttanut hiukan haloota ja tahoisinkin muistuttaa, että selvittääkää suljettu-

jen sektoreiden nimet ja kunnioittakaa tätä kieltoa, että paikalliset pääsevät neuvottelemaan luvat taas kuntoon. Ja siis kun puhun luvista, puhun luvista, jotka täytyy ostaa, että saat oleilla alueella.

Esimerkiksi De Pakhuys:in farmi omistaa ison osan maista, joilla on kiipeilysektoreita ja näille sektoreille saa De Pakhuys:issa asutessa automaattisesti luvan ja lätkän sähköiseen porttiin jolla pääsee ajamaan autolla lähelle kiikkumestoja.

Muulla asuvien täytyy ostaa lupa De Pakhuysin toimistolta erikseen. Lupia täytyy myös

Aamukahvilla Hen House kahvilassa.

JOS YHTÄÄN TYKKÄÄT KIVETÄ BOULDERIA, NIIN RAHAA, AIKAA JA SORMINAHKAA EI JUURI PAREMMIN VOISI KÄYTTÄÄ.

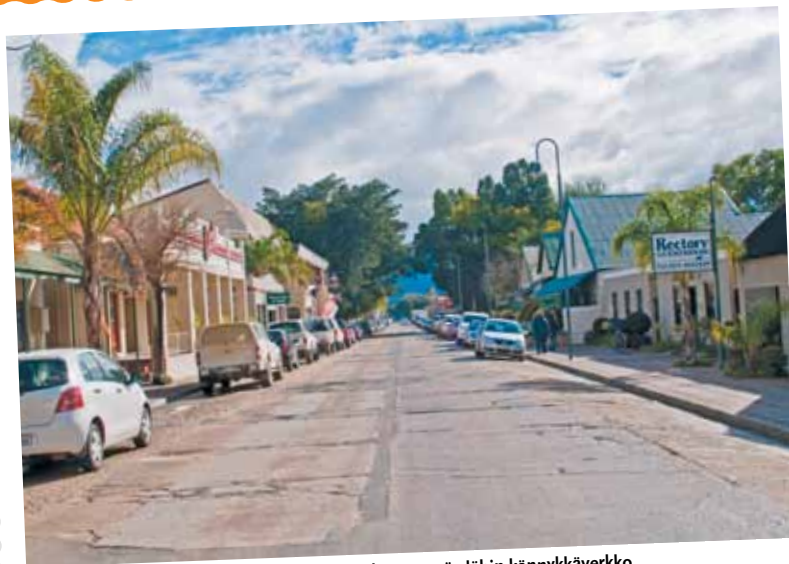
ostaa vuorisolan alueella olevan kansallispuiston alueelle tai Travellers rest:in alueilla oleville reiteille. Lupa maksaa pari euroa päivältä ja on ihan kevyesti sen kiipeilyn arvoista! Pakhuusin toimistolta löytyy myös harja, mankka ja teippitädennyksiä jos kotoa stähätty tavara loppuu.

KIIPEILY

Topo on hyvä olla reissussa ja Scott Noyn kirjoittama topo onkin esimerkillisen hyvä opus hankittavaksi ennen reissua, topossa on ihan sumeen hyvä opas kaikista käytännön asioista mitä olen tässäkin yrittänyt pikaisesti koota yhteen.

Reittejä ei topoa selatessa tunnu olevan ihan hillittömän paljoa, mutta tämä johtuu siitä että tuonne ei ole avattu reittejä samaan malliin kuin fontsussa, missä probleemoja on availtu jo vuosikymmeniä. Jos alagreiden (1–5) reittejä avattaisiin tuonne Ranskan tapaan, niin reittimäärä olisi tuhansissa. Silti maailmanluokan kutosia riittää kiivettäväksi pidemmällekin reissulle.

Kiipeily Rocklandsissa on monipuolista, vaikkakin tarjonta painottuu hiukan jyrkempään meininkiin. Negaa kannattaakin treenata huolella ennen reissua. Maailmanluokan hankkipätkien lukumäärä on tosiaan jotain epätodellista. Tuntuu, että joka sektorilla on ainakin yksi tämän lajityypin edustaja ja useammalle greidille – ellei jopa useampia. Oranssin, harmaan ja ruskean sävyinen hiekkakivi on hiekkarakeeltaan hiukan karkeampaa kuin esim. fontsussa ja muodostaa enemmän krimppejä kuin ranskalainen verrokkinsa.

Lähin kauppa löytyy Clan William:in kylästä, kuten myös lähin kännykkäverkko.

Sloupit saattavat olla todella kitkaisia tai ihan lasimaista kiveä riippuen kivityypistä mitä sattuu kohdalle osumaan, mutta otetyypit vaihtelevat kivasti ja reittejä on matalista parin moovin ihmeistä todella pitkiin pumpufestikatoihin ja korkeisiin pystyihin – tätä kaikkea miltei joka greidille.

Osaa reiteistä ja sektoreista on kuulemma hankala löytää ilman opasta, mutta 2013 keväällä alueella riehunut maastopalo on hetkellisesti helpottanut kiipeilijää kun maaston puskat ovat palaneet pois ja kiviä voi tähytellä pidemminkin matkan päästä ja polkuja on helppo seurata.

Maisema tosin on sitten hiukan karumman näköinen mikä on tietty miinus. Mutta suunnistusta pelkäävälle on pakko sanoa, että kokeneemman kiikkujan seuraan on helppo päästä, jos vaan kehtaa avata suunsa vaikka

pa aamulla kahvilassa tai leirintäalueella – ja kysyä minne porukka on menossa kiikulle. Korkeimpien reittien takia esim. ekstrasporttaaja, -pädi ja -seura on tervetullutta useimmille ja porukka on aika lungia yleisestikin ottaen.

Kiipeily on kattojen ja hänkkien runsauden vuoksi todella fyysistä, joten lepopäiviä kannattaa jaksottaa kiikkupäivien sekaan ehkä reilummin kuin yleensä.

Keli on siis viileää öisin ja aamuisin, mutta auringossa on ihan t-paitakeliä jos ei tuule. Ilmankosteus on todella matala ja ehkä siksi kitka onkin usein heinäkuun aikaan ihan tolkuton. Sanoisinkin, että muutaman viikon reissu kesä-elokuun aikaan Rocklandsiin on niin hyvä paketti, että jos yhtään tykkäät kiivetä boulderia, niin rahaa, aikaa ja sorminahkaa ei juuri paremmin voisi käyttää.

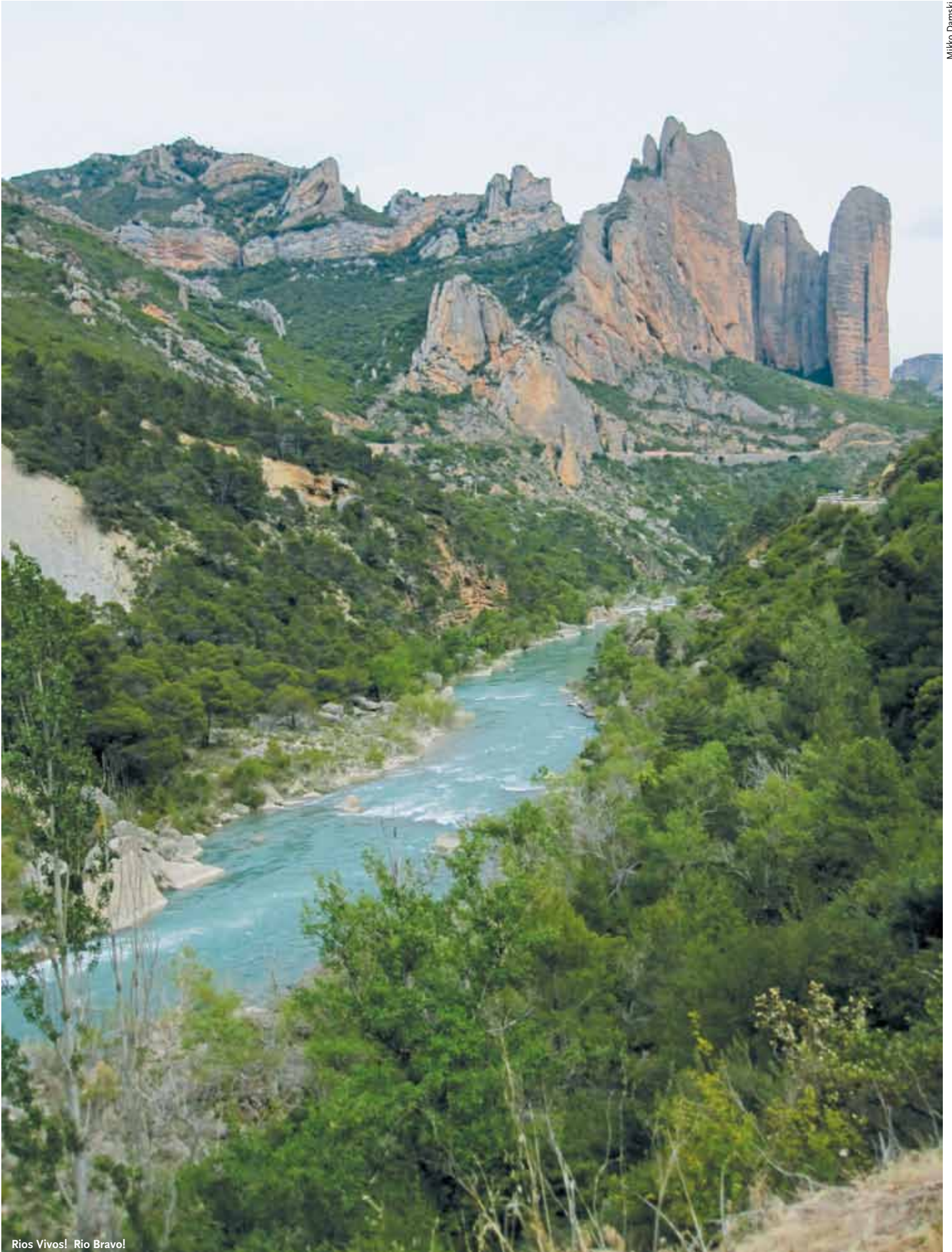
OAKLEY
-AURINKOLASIT
JA -SILMÄLASIT
ASIAANTUNTEMUKSELLA
JO VUODESTA -92!

AURINKOLASIT MYÖS OMILLA VAHVUUKSILLASI.

ALEKSIN
OPTIIKKA

Galleria Esplanad, Helsinki

www.aleksinoptiikka.fi

Rios Vivos! Rio Bravo!

RIGLOS ESPANJA!

Teksti: Jukka Muinonen

Kiipeilemässä lisäksi
Mikko Damski ja Jukka Kallio

Pantano No, Riva Si!

Barcelonasta on ajomatkaa Riglosiin kolmisen tuntia, ja siitä vielä jokikanjonin reunaan seuraillen tunnin verran asunnollemme Berduniin. Täältä korkealta, oman ”linnavuoremme” parvekkeelta, avautuu tasangolle huikaiseva maisema yli värikästä tilkkutäkkiä muistuttavien viljelysmaiden ja punaisten unikkopeltojen. Maalaukselliset lumihuippuiset vuoret siintävät pohjoisessa, Ranskan rajan tuntumassa.

Kiipesin Riglosissa Mikon kanssa edellisenä vuonna päivävisiitillä yhden reitin. Ajatus uudesta reissusta jäi kytemään. Nyt kolmeen mieheen toteutimme vuoden verran kypsyteltyä ajatusta.

Aamulla 5.6. ajamme kohti Riglosia. Tie yhtyy osin Compostela de Santiagon pyhiinvaellusreittiin. Vaeltajilla ei ole kaikkialla käytettävissä omaa erillistä tietä, vaan he joutuvat kulkemaan osin muun liikenteen seassa. Pyhän kokeminen varmaankin vahvistuu, jos selviytyy ehjin nahoin tästä nykyajan infernosta.

Päätieltä Riglosiin on vielä 7 km. Useimmat pysähtyvät tässä risteyksessä ja kaivavat kamerat esille.

Näky on kiehtova. Kaukaa katsottaessa keskeiset muodostelmat sulautuvat yhdeksi, rosoiseksi punaruskeaksi seinämäksi, mutta lähestyttäessä yksittäiset kalliot saavat hahmon.

Kallioiden juuressa on pieni idyllinen kylä, pari parkkipaikkaa, refugio, pari baaria. Ylhäällä lähellä seinämää on kirkko, jonka tornista kumahteleva kello ilmoittaa ajan kulun niin kyläläisille kuin kiipeilijöillekin. Lähestymiset seinämille ovat lyhyet, tiet ja polut hyviä. Muutama osuus näistä poluista yhtyy vaellusreittiin El Camino del Cielo, joka kiertää kylää lähinnä olevat huiput.

Sektorit

Pääkiipeilyseinä Mallos Principales avautuu etelään ja jakautuu useaksi erilliseksi sektoriksi. Reunassa vasemmalla on Puro, sitten Pison, Macizo, Volaos, Cuchillo, Frecin ja Visera. Erillisenä vasemmalla Fire ja oikealla Colorado.

Kylän eteläpuolella virtaa vapaana Rio Gallo miljoonien vuosien aikana kovertamassaan uomassa, mutta pohjoisempaan jokea on jo padottu ja tekoaltaita rakennettu. Joki tarjoaa runsaasti mahdollisuuksia erilaisten aktiviteettien harjoittamiseen: melonta, koskenlasku, kalastus, sillalta hyppeleily köyden varassa, patikointi rannoilla jne. Luontoharrastajille jokilaakso ja läheiset vuoret tarjoavat

Hei, missä se ankuri on?

Mikko Damski

upeita elämyksiä. Vuoret ja niiden ympäristöt ovat kotkien ja haukkojen valtakuntaa. Lintuvastaavamme JK kirjasi ainakin seuraavat petolinnut: partakorppikotka, pikkukorppikotka, munkkikorppikotka, tuulihaukka, ampuhaukka, isohaarahaukka, pikkuhaarahaukka, hiirihaukka.

Tielle useisiin kohtiin, sillankaiteisiin ja kallionseinämiin kirjoitettu teksti Pantano No, Riva Si (Ei patoa, joelle kyllä) saa ymmärrettävän merkityksen. Joelle Riglosin kohdalle suunniteltu tekojärvi ja uudet tieoikaisut muuttaisivat maiseman täysin toisenlaiseksi. Monelle elinkeinon harjoittajalle se tietäisi toiminnan loppua ja väkivaltaisesti muokattavalle luonnolle katastrofia.

Jotkut yrittäjät tuntuivat jo luovuttaneen: kiipeilykauppa joenvarren kylässä ei ollut kertaakaan auki, seikkailupuisto oli tyhjiällä ja mikä pahinta, paikallinen viinitila ja sen myymälä oli suljettu. Sympatiat patoa vastustavaa kansanliikettä kohtaan syttyivät heti.

Tuuleeko Coloradolla?

Puolessa tunnissa nousemme edellisestä vuodesta tuttua polkua Coloradon juurelle. Kallio tässä, kuten lähistön muissakin kiipeilykohteissa, on konglomeraattia. Köydet, 65-metriset, toinen sininen ja toinen punainen. Selkeyden vuoksi (köysistössä kaksi Jukkaa) ilmoitimme itsemme värien mukaan: ”punainen lähtee, sinisessä löysää jne.”. Aurinko paahtaa alempana kuumasti, mutta ylhäällä tuuli vilvoittaa. Reitistä **Ultraxox 5+ L4** saamme hyvän tuntuman kallioon ja omaan etenemisvauhtiimme. Lintumiehemme innostuu, kun toisella pitsillä korppikotka suhahtaa läheltä ohi: ”se meni kahdeksan metrin päästä!”

Laskeudumme huipun pohjoispuolelta, jossa normaalisti keskipäivällä nouseva tuuli kanavoituu kallioiden välisessä solassa, ja kuten edellisellä vuonna, voi olla vaarallisen voimakas. Ilmiöstä varoitettiin sekä topossa että paikallisessa refugioissa. Nyt kuitenkin tuuli heilutti las-

keutujia lempeästi. Avaus oli positiivinen ja odotusarvo tuleville kiipeilyille korkealla.

Seuraavana aamuna tulemme kylän kautta Mallos Principalesin vasemmalle reunalle El Purolle. Ajatuksena oli kiivetä ”sikaria” niin pitkälle kuin mahdollista. Kiipeämme ensimmäisen pitsin (5C), joka on kuitenkin niin kiillottunut, että sikarin tupruttelu jäi siihen. Viereisen reitin, **Cleptomanian (6B)**, otteet eivät nekään santapaperilta tuntuneet. Läheisellä Circo Nortella kiipesimme useita lyhyempiä reittejä.

Päivän päätteeksi saimme nähdä

espanjalaisen poliisiryhmän todella ammattimaisen laskeutumisen El Pisolta. Vaikuttivat tyytyväisiltä ryhmätyöskentelynsä ja ottivat mieluusti vastaan meidän arvostavat katseemme ja kehuivat kommenttimme.

Illaksi täydennämme muona- ja juomavarantoamme Jaccan kaupungissa. Kokkikolmosten pikaruoka valmistui nopeasti hyvin varustetussa keittiössämme, mutta kahvi täytyy keittää kattilassa. Asuntoa ovat vuokranneet lähinnä englantilaiset ja siksi talosta löytyy vain vedenkeitin, jonka lämpövastukset olivat paksum kalkkikerroksen peitossa: "have a nice cup of tea!".

Veden laatua ei sopinut epäillä, sillä se täytti lähes loukkaantuneen isäntämme mielestä "korkeimmatkin eurooppalaiset normit." TV:lläkin taisi olla ihan oma saarivaltion normi: sillä saattoi katsella vain DVD-filmejä, koska englantilaisia "visitoreita" eivät muunlaiset ohjelmat kuulemma kiinnostaneet. Meillä yhteydet muuhun maailmaan turvattiin tabletilla ja kännyköillämme.

Rämmitään rännissä, väistellään kiviä

Perjantain oliimme suunnitelleet kiipeävämme Macizolla multipitsin **La Caida de los Dioses**. Ketään ei ollut lähistöllä, mutta köysi oli vedetty varauksen merkiksi reitille ja reput jätetty kallion juureen. Siinä ne sitten pitivät omaa hiljaista kiipeilyssesiotaan tunnista toiseen. Kohtuuton varaus.

Odottelun ja muutaman lämpärin jälkeen päätimme siirtyä viereiselle massiiville, Firelle, jonka reitti **Ernesto Navarro, 6a** 200m L6, tuntui hyvältä varatun reitin korvikkeelta. Todellisuus oli taaskin tarua ihmeellisempi. Lähestyminen, "oikaisu" kallion juurelle läpi piikkipensaikkojen, oli jo koettelemus. Ensimmäisen pitsin alkuun oli könyttävä irtokivijoessa, usein nelivetoista karhukäyntiä, periaatteella kaksi askelta eteen ja yksi vauksen taakse.

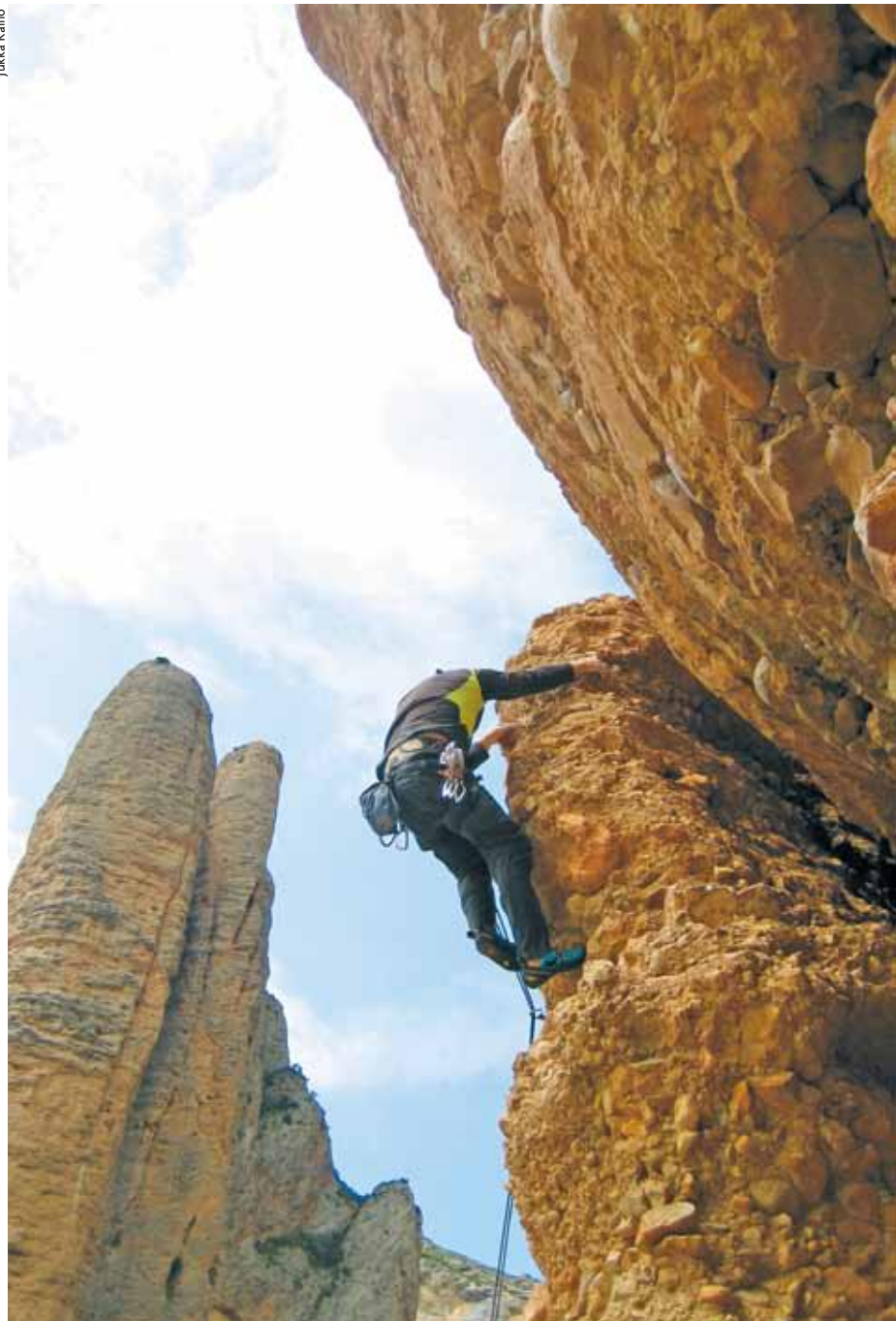
Välttämättömän neste- ja energiatankkauksen jälkeen Mikko lähtee kiipeämään. Eka pitsin greidi on V, mutta jo ensimmäiset muuvit osoittavat reitin luonteen. Seinämä on kuin ladottu irtokivistä ilman sideainetta. Kun kiipeilijälle jää irtokivi kouraan, tai jalan alta katoaa kivi, on tuntemus hyvin epämiellyttävä ja alhaalla varmistajalle vaarallinen. Seuraava pitsi on samanlainen. Siinä on lisäksi kasvillisuutta ja se päättyy pöheikköön, johon ei kuulu ja josta varsinkaan ei näe minnekään. Itsesuojeluvaisto kampittaa kiipeilyhalukkuutemme ja päätämme laskeutua. Pelkomme laskeutumisköyden juuttumisesta kasvillisuuteen oli onneksi turha.

Kysymys kuuluu: miksi noin hankalasti saavuttavalle reitille, jossa kiviaines oli reissumme surkeinta, oli tehty uudet pulttaukset? Ilmeisesti Firen reitit, jotka avautuivat etelään, olivat kiinteämpää kiveä kuin kiipeämämme varjainen viidakkoreitti.

Hemingway ja härät

Lauantaina sataa. Lämpötila on aamulla 11°C. Ajellaan Pamplonaan. Katsellaan kuuluisa härkätaisteluaarena ja kuljetaan härkien kohtalonreittiä. Tuntui kuin koko kaupunki olisi elänyt härästä, oheisrihkamasta ja paikakunnalla usein vierailleen härkätaistelun ihailijasta

Jukka Kallio

La colilla a Suli, 6b.

Ernst Hemingwaysta. Hänen nimensä taikavoimaan uskoen oli keskustaan perustettu useita kapakoita. Sateessa jatkamme Atlantin rannalle, baskiseparatistien ydinalueelle, San Sebastianiin. Rannat ovat surffareita lukuun ottamatta autiot.

Kolme kanjonia

Sunnuntainakaan ei ollut kiipeilyssäätä. Niinpä sumuisten vuorten gorillat suuntasivat auton sumuvalot kolmen kanjonin reitille. Voimakkaiden rankkasateiden vaikutukset näkyivät kaikkialla: teille oli pudonnut irtokiviä, puita oli kaatunut teiden varsilla, osia teistä oli murtunut ja huuhtoutunut jyrkille rinteille. Kanjoneissa veden voima oli kunnioitusta herättävä. Tulomatalla päätie oli tulvien takia suljettu ja liikenne ohjattu kiertoteille.

Odotettu multipitsi

Maanantaina taas Riglosissa. Macizolle lähestyminen kymmenisen minuuttia. Ja aurinko paistaa täydeltä terältä. Edessä odotettu reitti: **La Caida de los Dioses 6b**, 145m. Jukka Kallio etenee ensimmäisen pitsin (6a) tasaisen varmasti. Mikko jatkaa seura-

Mikko Damski

Sektor Volaos.

Mikko Damski

Unikkopellon takana linnavuoremmen Berdunissa.

Jukka Kallio

Valloitettu.

Mikko Damski

Huiputtajat ylästandilla.

van pitsin (6a). Lähes suoraan alapuolel- lamme kylän kirkonkello kumauttaa tun- nin taas kuluneen.

Kolmannen pitsin alku on reitin kruksi- kohta. Standilta reitti kääntyy jyrkästi ne- gatiiviseksi. Kahdessa näkyvässä pultissa on vanha ohut naru, mutta niiden varaan ei painoan uskalla laittaa. Koko keinoar- senaali pitää ottaa käyttöön tämän bul- gen ylityksessä. Uuvuttavan ylityksen jäl- keen loppureitti kiivetään nautiskellen ja JK toppaa viimeisen pitsin ankkurille.

Laskeutuessamme heti ensimmäisellä köydenmitalla, saamme ja annamme taas turvallisuuskoulutusta. Päänkokoi- nen kivenmurikka irtoaa laskeutujan ja- lan alta, putoaa kolisten ja kimpoillen al- haalla odottelevan, huom. kypärättömän kiipeilyryhmän lähelle. Pidimme itses- tään selvänä kypärän käyttöä myös kalli- on juuressa. Näillä kallioilla kiviaines vie- rekkäisilläkin reiteillä saattoi olla hyvin erilaista.

Tiistaina lämpötila Rigosissa kohosi jo aamupäivällä 28°C:een. Edellisen päivän räsitus tuntui jäsenissä, eikä henkisesti- kään oltu valmistauduttu tekemään ”san- kartekoloita”. Keskisektorilla (Los Vola- os) kiivettiin kuitenkin rauhalliseen tahtiin useita reittejä, joiden greidit olivat kutosen luokkaa. Reunimmainen reitti Anis del Mono piti kuitenkin keskeyttää rapautuneen kallion ja putoilevien kivien takia. Onneksi varmistaja saattoi omis- tautua tehtävälleen pienessä luolassa.

Parque National, Ordesa

Seuraavana päivänä lähdemme kochi Pyreneitten lumihuippuja Valle de Ordesaan. Kutsuvat tätä kansallispuistoa Espanjan Yosemiteksi. Eikä Suotta. Hui- maava kanjonirotko, jyrkät kallioseinä-

mät ja alhaalla kirkasvetinen vuolas vir- ta.

Ylhäällä olevan kohdereittimme lähes- tymisajaksi oli merkitty 1,5 tuntia. Siinä ajassa ehdimme häidin tuskin puoleen väliin.

Polun alkuosa oli hyvä, mutta puurajan yläpuolella jo hyvinkin kapea ja vaikeam- min edettävissä. Edessä olevalla lumi- kentällä käyskenteli metsäkauriita. Jou- duimme ylittämään jäätikön sulamis- vesinä putouksen reunan yläpuolelta. Polku jatkui siksakkina ja yhä vaikeakul- kuisempina vuortenharjanteiden väliin. Jatkoimme heinämittäiden, piikkipen- saiden ja sopuliyhteisön seassa kohti uutta lumikenttää, jota iltapäivän aurin- ko oli jo ikävästi pehmentänyt.

Viimeinen etappi reitin alkuun oli tus- kallinen. Rinne oli hyvin jyrkkä, ylöspäin näkyi vain louhikkoa ja pensaita. Jälkiä kiipeilystä ei näkynyt lainkaan. Olimme käyttäneet lähestymiseen noin 3 tuntia. Kello oli jo yli 16. Pienen konklaavin ja tankkauksen jälkeen lähetettiin Mikko omilla varmistuksilla ja yhdellä köydel- lä matkaan. Se on tämän päivän ainoa kiipeily. Ensimmäisen pitsin rautalanka- ankkuriin jää sulkurengas, mutta onnek- si mies pääsee turvallisesti alas.

Heti klo 17 jälkeen pakattiin vermeet ja lähettiin laskeutumaan tuloreittiä alas. Kiipeilyllinen anti oli vaatimatonta. Mie- leen jäivät huikeat maisemat, joista täl- lä tietämällä olisi varmasti nauttinut enemmän ilman mukana roudattuja kii- peilyvälineitä. Lähestymiseen käytetty aika hämmästytti. Ja topon aika-arvio.

Yllätys Leidassa

Linnaleiristämme on Leidaan ajomat- kaa lähes kolme tuntia. Vaikka olemme varhain liikkeellä, näyttää auton lämpö- mittari jo 33°C. Edellisen vuoden ihmeel- linen neulansilmä on minulla ja Mikolla elävästi mielessä. Nyt valitsemme reitin Isac-Gabriel 140m V+. Reitit lähtevät lä- hes suoraan tien penkereeltä. Tien toi- sella puolella virtaa joki. Hienoa ja kuu- maa. Jo ensimmäisen pitsin ensimmäi- set muovit viestivät reitin luonteesta. Vastassa on pulgea, släbiä, traverssi ja umpikuja. Paahtava aurinko nostaa läm- pötilan lähes sietämättömäksi. Ainoas- taan toisen pitsin standilla on vino po- tero, jossa voi osittain olla auringolta suojassa. JK vetää traverssin ja jatkorei- tin piti olla niin selkeä, että toposta tar- kastamisen sijasta katselimme standilla maisemaa ja hiljakseen soljuvaa jokea.

Yosemite.

Ylhäällä kiilteli 7–8 pulttia. Mikko jatkaa suoraan ylöspäin. Nämä ilmeisesti uusien reittien pulttaukset eivät näkyneet topossa. Alku sujuu ongelmitta, mutta sitten reitin luonne muuttuu. Edessä on sileä feissi, jossa on vain muutama teräväreunainen sormensyöjä poketti ja pieniä jalkalistoja. Tämä osuu ratkeaa muakelmalla lastenlaulusta: ”standia mä metsästä, edessä on feissi, sitä ei voi ylittää, sitä ei voi alittaa, täytyy mennä ohi”. Se tosin vaatii aikaa, kamuja, jatkoja, reitin vetämistä sivulle ja takaisin, hikeä, runsaasti hikeä. Tilanteen tukaluutta lisäsi se, että yksi vesirepun säiliö jäi autoon, ja mukana ollut pullovesi oli jo juotu.

Kakkosella ja kolmosella oli työlästä puhkua perässä yläköydelläkin. Tällä standilla, jos missään, oli totaalinen vesitankkaus kohdallaan. Viimeinen pitsi tuntui sunnuntaikävelyiltä bulevardilla jasunnuntailta tuntui myös ankkurin vierellä istuskelu, silmät ympyräisenä maisemaa tuijotellen. Kahtena peräkkäisenä vuonna Leidassa ja kummallakin kerralla rajoja hakeva pitsi reitillä!

Lepopäivänä vierailimme Bilbaossa ja erityisesti Guggenheimin taidemuseossa. Loistava! Olkoon se kannanottoni kotimaan museokeskustelulle.

Circo Norte: Viimeiset kiipeilyt

Jäähyväispäivä Riglosissa oli hyvin kuuma, mutta Puron ja Firen välisessä kanjonissa tuuli oli tasainen ja lempeä. Varmistuspaikka sektorilla oli varjossa pitkälle iltapäivään. Kiipeilyolot sektorilla Circo Norte olivat ihanteelliset.

Mikon ärtynyt polvi ei kestänyt enää kiipeilyrasitusta. Hän kiersi kameran kanssa kiipeilykalliot vaellusreitillä, El Camino del Cieloä pitkin.

Parque Nacional Ordesa. Lähestymiseen käytettiin n. 3h.

Jukka Kallio

Tuonne ylös jatketaan.

Vieressämme kiipesi kaksi espanjalaista, joista toisella oli kokemuksia ja näkemyksiä Suomestakin. Ihmettelivät pitkää kiipeilymatkaamme tänne kauas Espanjaan ja kysyivät, tunnemeko muita lähistöllä olevia kiipeilykohteita. Kännykkänsä paikannuspalvelun avulla alkoivat siten selvittää lähempänä Berdunia olevan kiipeilypaikan sijaintia. Liekö espanjalaisilla huonoa tuuria, vai vain ”manjanaa”, mutta karttapalvelu pysyi mykkänä. Pysimme merkitsemään paikan kynällä topon sivulle. Tällä kertaa espanjalaisen pankin mainoskynästä tuli kuitenkin vain raapimisjälkiä paperiin. Annoin kaverille oman, toimiva, myös pankin mainoskynän ja sanoin, että meillä Suomessa taitaa pankkijärjestelmä tällä haavaa toimia hiukkasen paremmin. Näin konkreettisesti tuli valaistua paikallisille myös EU:n pohjoista ulottuvuutta. Naurunremakasta päätellen olivat asiasta samaa mieltä kanssamme.

Sektorilla oli runsaasti reittejä ja varjossa vanhoja pultteja ei paljain silmin helposti nähnyt. Lintukiikarit saivat nyt pultintähystystestävän.

Viimeisistä reiteistä (6A, 6A+) jäi itselleni hyvä mielikuva. Kiipeäminen tuntui vaivattomalta, suorastaan nautinnolliselta. Samaa tyytyväisyyttä oli vaistoavanani myös JK:n kiipeilyssä.

Kun kolmikko oli taas kasassa, jotenkin haikein mielin katselimme tuota upeaa maisemaa: kalliot, kylä, joki ikuuomassaan ja etelässä tasankoa silmänkantamattomiin.

Voiko olla niin, että kunnanjohtaja, sähköyhtiö, tieinsinööri tai maarakoitsija, voi päätöksillään sallia tällaisen ympäristön tuhoamisen.

Paluumatkalla ikään kuin symbolina, ennusmerkkinä joen ja ympäristön kohtalolle, haarahaukka lensi hyvin läheltä autoamme kiemurteleva käärme kynsissään. **Pantano No, Riva Si!**

Makak otteet
Makak treenipalkit

Boreal Crux - tarkka tossu
pienille listaotteille 109,00

Boreal Joker Velcro
leveälestinen yleistossu 89,00

Garra First.. aloittelijan yleistossu
niin seinälle, kuin kalliolle 69,00

Julbo
vuristolasisit

12,50

11,00

Rock Empire Streak Set 74,00
sis. valjaat, HMS- sulkurengas,
varmistuslaite ja suojaussi

Rock Empire
Axel 49,90
Flexor 39,90

Kypärät
alk. 49,50

Kerhovaljaat
Speedy 39,50

Köysipussi
Zora 25L
19,90

Jääraudat Machki 69,90 Jäähakku Chakan 49,90

Rock Empire mankasetti 16,00

Kiipeilyköydet Beal
Edlinger 10,2mm x 60m 129,90
Diablo Uni Gore 179,90

Austri Alpin No.mad kasi 28,00
Rock Empire Ascender 46,00

Työkäyttöön uutta:
Arboristivaljaat
Rock Empire 169,00

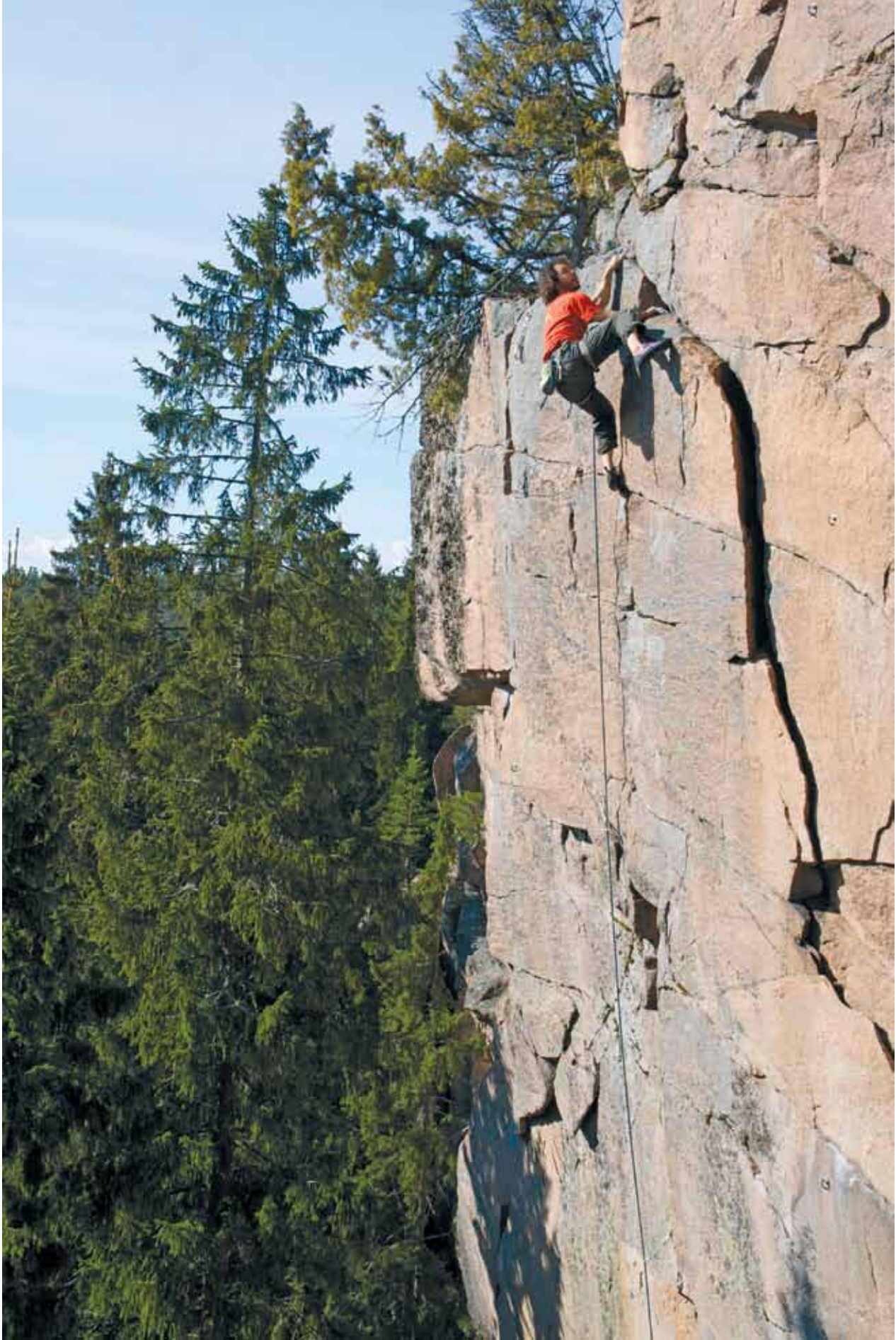
ROCK EMPIRE, BLACK DIAMOND, PETZL, BEAL, BOREAL, AUSTRI ALPIN

Uutta: yli 15 euron toimitukset postitse ilman kuluja

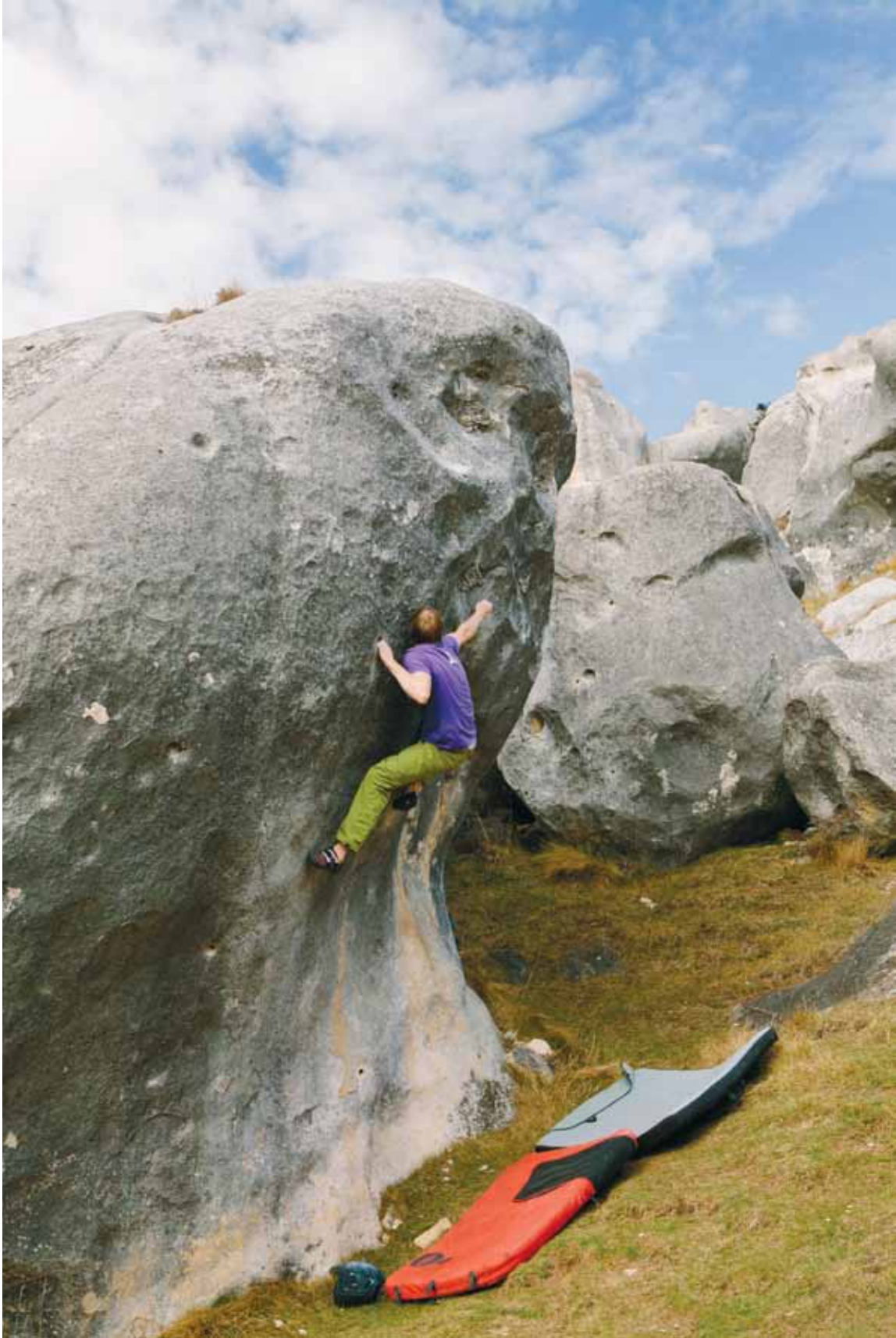
MOUNTAIN SHOP 050- 5017157

Hämeentie 40, 00500 Helsinki

www.mountainshop.fi

Erik Massih, Renesanssi 7b+, Falkberget. Kuva Joonas Sailaranta.

Kuutti Huhtikorpi, Joker v9. Kuva Eija Mykkänen.

Saku Korosuo, Zodiac VI C3F 5-7, El Capitan, Yosemite. Kuva Tom Evans.

Lauri Hämläinen, Superdomo reitin viimeinen kp Domo Blancolla. El Chalten Argentiina. Kuva Matti Kivinen.

Saku Korosuo, Prow V C2F 5.6 , Washington Column, Yosemite. Kuva Saku Korosuo.

Zodiac VI C3F 5-7, El Capitan, Yosemite. Kuva Saku Korosuo.

Lauri Hämäläinen Chiaro di Luna -reitti, Aguja Saint Exupery-vuori, El Chalten, Argentiina. Kuva Matti Kivinen.

Kalle-Pekka Lappalainen, Albatrossi (7a+), Petosen hänkki, Kuopio. Kuva Clément Bizet.

SUOMEN KIIPEILYLIITTO RY, 1.1.2014-31.12.2014
SPORTTITURVAN TUOTESELOSTE, vakuutusnumero 06-21880

Vakuutuksen korvaukset (
Hoitokorvaus	8 500 €
Haittakorvaus	30 000 €
Kuolinkorvaus	8 500 €
Omavastuu	0 €

1. VAKUUTUKSEN VOIMAANTULO

Vakuutus 06-21880 on voimassa 1.1.2014 - 31.12.2014. Vakuutettuina ovat Suomen Kiipeilyliiton jäsenmaksun maksaneet henkilöt, jotka asuvat vakituisesti Suomessa.

Vakuutus tulee voimaan kauden alusta 1.1.2014, mikäli maksu on maksettu tammikuun aikana. Myöhemmin maksettaessa maksupäivänä klo 24.00 tai maksuhetkestä, mikäli suorituksesta on esittävä maksutosite, josta käy ilmi maksuaika. Vakuutus päättyy 31.12.2014.

2. VAKUUTUKSEN VOIMASSAOLO

Vakuutus on voimassa seuraavissa lajiin liittyvissä tilanteissa sekä niihin välittömästi liittyvillä meno- ja paluumatkoilla niin kotimaassa kuin ulkomaillaakin (enintään 3 kk:n pituisilla matkoilla):

- kiipeilylajeissa 4000 metriin asti lukuunottamatta vapaasoolo-kiipeilyä eli kiipeilyä korkealla ilman köyttä ja varmistusta
- kilpailuissa
- harjoituksissa, jotka ovat lajille ominaisia
- valmennusohjelman mukaisesti harjoiteltaessa
- koulutus-, liikunta- ja valmennusleireillä
- näytöksiin osallistuttaessa
- toimihenkilötehtävissä edellä mainituissa tilaisuuksissa
- vakuutusehdoista poiketen tässä vakuutuksessa ei ole yläikärajaa

3. TAPATURMA JA SEN RAJOITUKSET

Tapaturma on äkillinen, ulkoinen ja ruumiinvamman aiheuttava tapahtuma, joka sattuu vakuutetun tahtomatta. Tapaturmana pidetään myös vakuutetun tahtomatta sattunutta hukkumista, lämpöhalvausta, auringonpistosta, paleltumista, paineen huomattavasta vaihtelusta aiheutunutta vammautumista ja kaasumyrkytystä sekä vakuutetun erehdyksessä nauttiman aineen myrkytystä. *Tapaturman lisäksi korvataan* vakuutetun erityisen ja sikiittaisen voimanponnistuksen ja liikkeen välittömästi aiheuttama lihaksen tai jänteen venähdyssvamma, johon on annettu lääkärintoimintaa 14 vuorokauden kuluessa vammautumisenestamisesta. Korvausta maksetaan enintään kuuden viikon ajalta venähdyssvaman syntymisestä. Voimanponnistuksen ja liikkeen aiheuttaman venähdyssvaman hoitokuluina ei korvata magneettitutkimusta eikä leikkaustoimenpiteitä.

Tapaturmana ei korvata:

- rasisusvammoja ja muita vähitellen syntyviä vammoja
- vammaa, joka on aiheutunut sairauden, vian tai vamman aiheuttamasta vakuutustapahtumasta
- nikamavälilevytyrää, vatsan tai nivusalueen tyrää akillesjänteen repeämää eikä niveltä tavantakaisia sijoiltaan menemisiä, ellei vamma ole aiheutunut tapaturmasta, jossa tervekin kudus vaurioituisi.

Vakuutuksesta ei korvata työ- eikä opiskelutapaturmia, eikä tapaturmia, joista on tai olisi ollut oikeus korvaukseen liikennevakuutuslain, sotilastapaturmalain tai jonkin muun vastaavan lain nojalla.

4. KORVAUSLAJIT

Hoitokorvaus

Jos vakuutettu on tapaturman sattuessa 20-vuotias tai vanhempi, korvataan hoitokuluja enintään kolmelta vuodelta tapaturman sattumisesta, kuitenkin enintään tapaturman sattuessa voimassa ollut vakuutusmäärä.

Jos vakuutettu on tapaturman sattuessa alle 20-vuotias, korvataan hoitokuluja tapaturmaa kohti enintään tapaturman sattuessa voimassa ollut vakuutusmäärä.

Hoitokulut korvataan siltä osin kuin niistä ei ole tai ei olisi ollut oikeutta korvaukseen sairausvakuutuslain tai jonkin muun lain nojalla.

Hoitokulun korvaamisen edellytyksenä on, että vamman tutkimus ja hoito on lääkärin määräämä. Lisäksi niiden tulee olla yleisesti hyväksytyt lääketieteellisen käsityksen mukaisia ja kysymyksessä olevan vamman hoidon kannalta välttämättömiä sekä kulujen kohtuullisia.

Näistä hoitokuluista korvataan:

- lääkärin tai muun terveydenhuollon ammattilaisen tekemät tutkimukset ja antamat hoidot, apteekissa Lääkealan turvallisuus- ja kehittämiskeskuksen luvan perusteella myytävät lääkkeet sekä sairaalan hoitopäivämaksut
- tapaturman yhteydessä käytössä rikkoutuneiden silmälasien, kuulokojeen tai hammasproteesin korjaus- tai jälleenhankintakustannukset, jos tapaturma on vaatinut lääkärintoimintaa ja korjaus tai jälleenhankinta on tehty viimeistään kahden kuukauden kuluessa tapaturmasta
- kustannukset tapaturman aiheuttaman leikkaus- tai kipsaushoidon jälkeisestä välttämättömästä lääkärin määräämästä ja hoitokustannuksista annettavasta fysikaalisesta hoidosta. Vakuutuksesta korvataan tapaturmaa kohti yksi fysikaalisen hoidon jakso, johon voi sisältyä 10 hoitokertaa.
- lisäksi kuljetus hoitoon enintään 1 500 € (hälytyskeskuksen kautta tilattu ja lähimpään hoitolaitokseen viety).

Hoitokuluina ei korvata:

- kustannuksia ortopedisten sidosten tai tukien hankkimisesta
- ansionmenetystä tai muita väillisiä menetyksiä.

Haittakorvaus

Haittakorvaus maksetaan tapaturmasta aiheutuneesta pysyvästä yleisestä fyysisestä haitasta. Täydestä haitasta maksetaan sovittu vakuutusmäärä, osittaisesta haitasta vastaava osa vakuutusmäärästä.

Kuolinkorvaus

Kuolinkorvaus maksetaan, jos vakuutettu kuolee tapaturman aiheuttamiin vammoihin kolmen vuoden kuluessa tapaturmasta.

5. VAKUUTUSEHDOT JA LISÄTIETOJA VAKUUTUKSESTA

Vakuutuksessa noudatetaan Sporttiturvan vakuutusehtoja L1301. Lisätietoja numerosta 0303 0303 tai internetistä osoitteesta: www.pohjola.fi>Henkilöasiakkaat>Vakuutukset>Urheilu

6. TOIMINTAOHJEET VAHINKOTILANTEESSA

Vakuutuksen voimassaolo todistetaan Suomen Kiipeilyliiton jäsenen jäsenmaksukuitilla.

1. Hoitolaitosyhteistyökumppanimme löydät osoitteesta www.pohjola.fi >yritys- ja yhteisöasiakkaat >vahingot > kumppanuusverkostot >hoitolaitokset
2. Täytä Urheiluvahinkoilmoitus puhelimitse numerossa 0303 0303 (arkisin klo 8-18) tai verkossa osoitteesta www.pohjola.fi > yritys- ja yhteisöasiakkaat > vahingot > henkilövahingot > vapaa-aikana > tapaturma urheilussa ja siihen liittyvässä harjoittelussa
3. Korvauksenhakija maksaa hoitokulut ensin itse ja hakee Kelasta sairausvakuutuslain mukaiset korvaukset. Kelasta on haettava korvaukset 6 kuukauden kuluessa siitä, kun kulut on maksettu.

Useimmat hoitolaitokset hoitavat sairausvakuutuksen osuuden Kelasta puolestasi. Tällöin korvaushakemuksen liitteeksi riittävät kopiot alkuperäisistä kuiteista. Ota mukaan Kelakortti.

Saatuasi Kelasta korvauksen, toimita Kelan antama alkuperäinen korvauslaskelma sekä kopiot Kelaan toimitetuista kuiteista Pohjolaan. Liitä mukaan alkuperäiset kuitit kuluista, joista Kela ei maksa korvausta sekä lääkkeiden alkuperäiset maksukuitit, reseptit tai niiden kopiot.

GOEXPO

FILLARI

KUNTO

GOLF

BALL
SPORTS

RETKI

KALASTUS

METSÄSTYS

KUVA &
KAMERAHORSE
FAIR**9 tapahtumaa samalla lipulla!****RETKI
KALASTUS
METSÄSTYS****7.-9.3.2014 MESSUKESKUS****www.outdoorexpo.fi****www.facebook.com/goexpo.fi****Jättimäinen GoExpo muuttaa Messukeskuksen Suomen suurimmaksi urheilu- ja ulkoiluareenaksi.**

Tule tutustumaan varusteisiin, tee huippuhankintoja ja hyödynnä ohittamattomat messutarjoukset!
Lue lisää laajasta ohjelmasta ja näytteilleasettajista osoitteessa: www.outdoorexpo.fi

Avoinna: pe 12-19, la 10-18, su 10-17. **Pääsyliput:** aikuiset 16 €, lapset, opiskelijat ja varusmiehet 10 €. Perhelippu 37 € (2 aik. ja alle 16-v. lapset). Ryhmät 10 €/hlö. Kokoaikalippu 30/20 €.

Samaan aikaan samalla lipulla: Kunto, Fillari, Golf, Retki, Metsästys, Kalastus, Ball Sports ja Helsinki Horse Fair (la-su).

Liput ovelta tai Messukeskuksen verkkokaupasta ilman toimituskuluja: shop.messukeskus.com

Alle 12-v. vain aikuisen seurassa.

OIKEITA KOHTAAMISIA. AITOJA ELÄMYKSIÄ. KOSKETUS TULEVAISUUTEEN.

Messukeskus

KEKSEJÄ JA TEKOSYITÄ

SAIMME YSTÄVÄNI JOEL SAARELMAN KANSSA KUTSUN YHTEISELTÄ TUTULTA KATALONIAAN, MATKAN TARKOITUS OLI PÄÄSTÄ HIUKAN SUOMEN PIMEYTTÄ JA VESISATEITA PAKOON SEKÄ KITKAISILLE KIVILLE KIIPEILEMÄÄN.

Matkaa suunnitellessani perehdyin fiilistelemällä videoiden välityksellä tämän espanjalaisen kaverin, Ferranin, vakkarialueessen Savassonaan. Videoista päätellen kivi olisi melkoisen fontsua eli kitkaista hiekkakiveä mielenkiintoisilla reiteillä ja jännillä toppauksilla. Luvassa olisi kuulemma ilmainen majoitus läheisessä kylässä, Ferran toimii meille oppaana ja kiipeilisi meidän kanssamme aina kun opiskeluiltaan ehtisi (eli about aina).

Saavuimme perille talviseen Barcelonaan vuorokauden vanhoilla silmillä, matkustamisen täyteen yön jälkeen. Barcelonassa elo oli oleettavasti kotisuomea leppoisampaa, lampöä oli joulukuun alkupuolella 10-15 astetta, aurinkoa riitti n. kello kuuteen asti illalla ja ulkona pärjäsi ihan kivasti ilman untsikkaa. Ystävämme Ferran haki meidät lentokentältä vanhalla maastoautollaan ja matka sai luvan alkaa. Suuntaamme heti kättelyiden jälkeen erälle kaikille uudelle alueelle boulderoimaan. Kivi on kuulemma otteikkaampaa, kattoreittejä ja tiukoja hankkeja löytyy. Sormenpäitä kihelmöi, ja väsymys katosi adrenaliinin noustessa; tästä se Katalonian valloitus alkaa!

Matkalla rämissä ja kylmässä autossa en oikein tiennyt mitä odottaa. Kuljimme Montserratin vuorten ohitse ja mieltäni kaiheri ajatus, että olisiko sittenkin pitänyt ottaa ne köysikamat mukaan...Hulpean näköisiä, lähes pystysuoria kallioita lentokentältä lyhyehkön ajomatkan päässä, kuitenkin vuorten osalta pääsimme nauttimaan vain näköaloista, sillä tämä reissu suuntautui matalampien kivien valloitteluun. En siis valtaa köysiunelmoillani enempää palstatilaa. Ajoimme noin tunnin, pysähtyen tietysti matkalla täydentämään kahvikiintiötä (mukaan tarttui myös pakolliset palautusoluet).

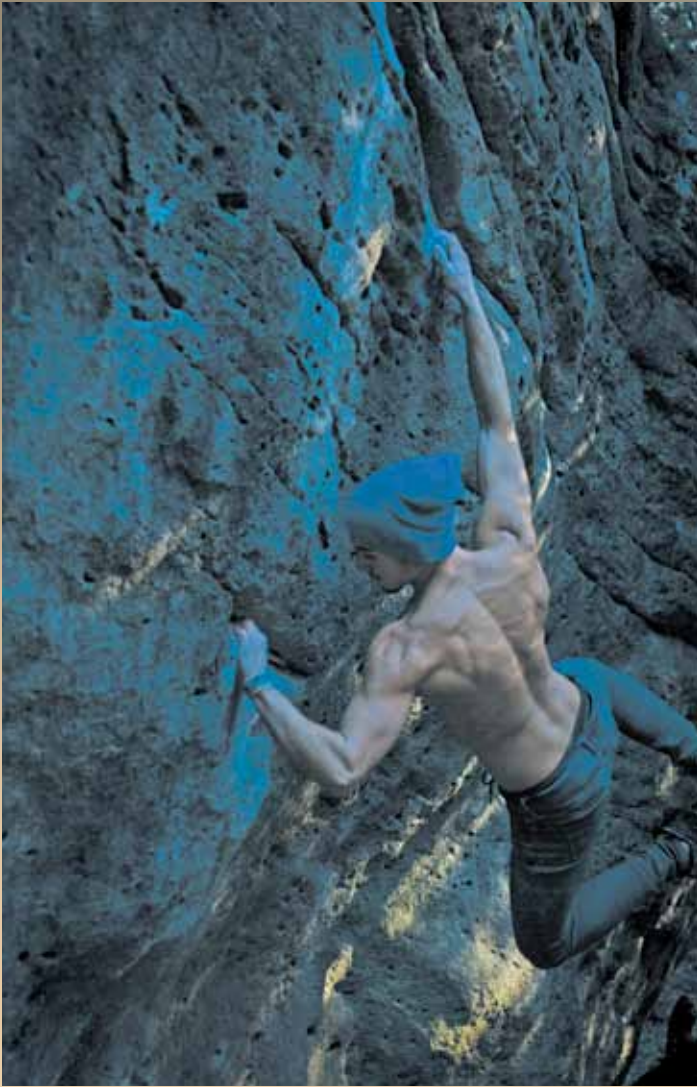
Ensimmäisen alueen nimi oli Margalefin tuntumassa oleva Cogul. Cogul on kuulemani mukaan Dani Andradan kehittämä aluetta, josta löytyy miehen avaamia upeita ja tiukoja reittejä. Kiipeily ei oikein ottanut sujuakseen, mutta ilma oli mukava. Lämpötila oli melko alhainen, kasvustoa peitti hento kuura joka päivän mittaan pikkuhiljaa sulii. Paikalliset kiipeilijät valittivat kylmyyttä, ihmettelimme ystäväni Joel Saareلمان kanssa: "täälläkö muka?". Seinäprofiilit olivat todella upeita ja keskityimme yrkkäilemään päälle kutosen reittejä. Vaikka ilmassa leijui sumua, ja maa oli kostea, niin kivi oli silti yllättävän kiva ja erittäin laadukasta.

Siirryimme Cogulista eteenpäin, viereiselle alueelle nimeltä Borges. Alue on vartin ajomatkan päässä ja melko suuri. Kivi on kaunista, värikästä ja paikoitellen otteikasta. Kiipeily on voimallista, tiukkaa krimpipailua ja kränkkäilyn ohessa pääsee ihastelemaan hämmäntävän komeita maisemia. Potentiaalia olisi todella paljon, mutta omalta osaltani Borges jäi lähinnä fiilistelyn asteelle, sillä kiipeilykenkäni olivat Joelin matkassa Cogulista lähtiessä, mutta ne jäivät autoon. Ehdimme haikata hyvän matkan ennen kun huomasimme mokamme, enkä nähnyt järkevaksi enää lähteä takaisin. Vaikka aikuisen miehen pitäisi itse olla kykeneväinen pitämään huoli tavaroistaan, sain silti erinomaisen synn irvailta ystävälleni loppureissun ajan.

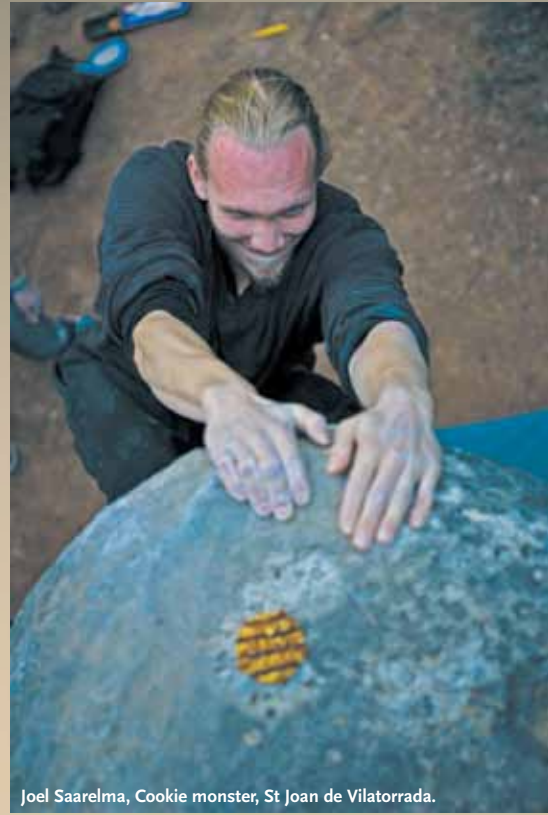
Kuin varkain alueelle rakentui tiheä sumu, joka auringonlaskun aikaan loi todella päryttävän tunnelman koko alueelle! Edessä oli reilu parin tunnin ajomatka kämpille, joka sujui mukavasti Espanjaa opelellissa ja San Miguelia maistellessa. Illalla uni maistui.

Seuraavana päivänä olikin tiedossa Savassona. Tämän alueen innostamana matkaan lähdettiin. Kyseinen alue on ilmeisesti aika hyvin jo kehitetty, reittejä on avattu paljon ja täällä on selkeästi kiipeilytkään. Suosittelen tänne suuntaaville ottamaan myös köysikamoja mukaan, sillä hulpean näköisiä pultattuja reittejäkin löytyy. Kivi on tosiaan hyvälaatuista hiekkakiveä, joskin hieman Fontsua karkeampaa (suurempaa hiekanjyvää).

Kirjoittaja itse dynoamassa reittiä Ferran 7a+ , Fussimanya.

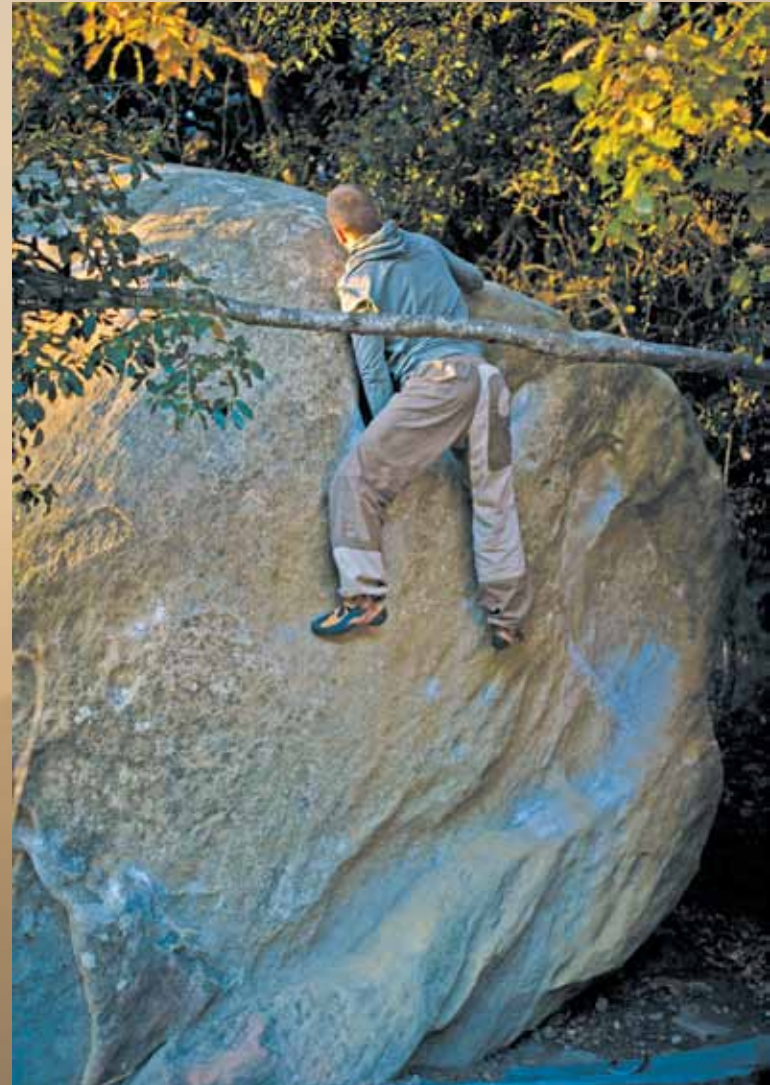
Joel Saarelma, Cookie monster, St Joan de Vilatorrada.

Savassonassa kiipeilimme muutamana päivänä, lähinnä vaikeudeltaan maksimissaan yläkutosta. Alueelle on myös ohessa topo, josta infoa jutun ohessa. Savassonassa reitit ovat teknisiä ja mielenkiintoisia. Löytyy todella hyvä släbejä, sekä kuumottavia highballeja. Alustat ovat pääsääntöisesti tasaisia ja putoaminen turvallista. Savassona ei ole alueena mikään valtava, kiivettävää kyllä riittää, mutta paikan helmet ovat kiivetty suhteellisen nopeasti. Kiipesimme Savassonassa muutama päivän ja kolusimme noin puolet koko alueesta kiiveten valtaosan kiipeilykunnollemme sopivista reiteistä. Parina päivänä kiipeilyä varjosti hiukan orastava flunssa ja reissukaverin vatsatauti.

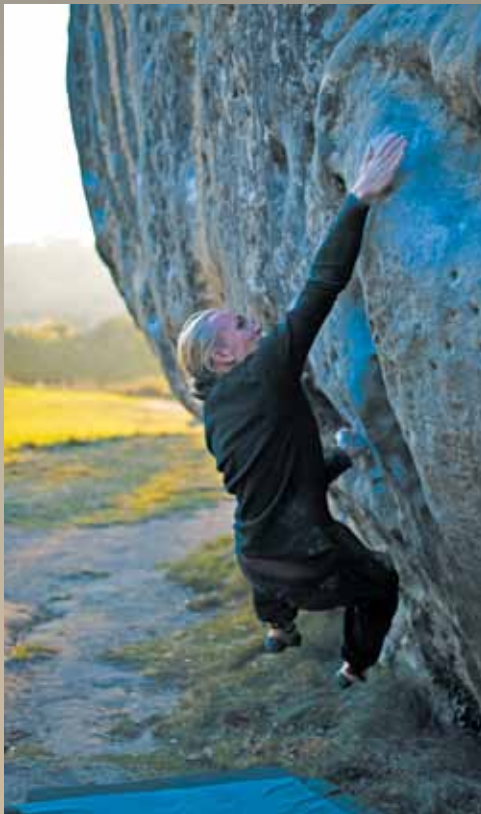
Itse alue on todella tunnelmallinen, auringonlaskut ovat valtavan hienoja ja auringon paistaessa tarkenee ihan lyhyellä paidallakin hienosti. Varjon puolella rupeaa toisinaan jo untsikkaa kaipaamaan mutta mitä pienistä, termari täynnä kuumaa kahvia kuuluu vakiovarusteisiin. Lehmäkellot kalkittavat lähistöllä, joku satunnainen ulkoilija kulkee metsäpoluilla, mutta muuten oli hyvin hiljaista, rauhallista ja zen-henkistä meininkiä. Savassonassa soturin henki lepää.

Yksi päivä käytettiin alueella nimeltä Sant Joan de Vilatorrada. Alue on hiukan sivussa, eikä niin pitkälle kehitetty. Topoa tuskin on olemassa, mutta ahkerat Katalonian kiipeilijät ovat innokkaina lähettämässä videoita youtubeen. Paikat tunteva opas oli todella iso bonus! Alue on suhteellisen suuri ja hiukan hajannainen verrattuna Savassonaan. Alu-

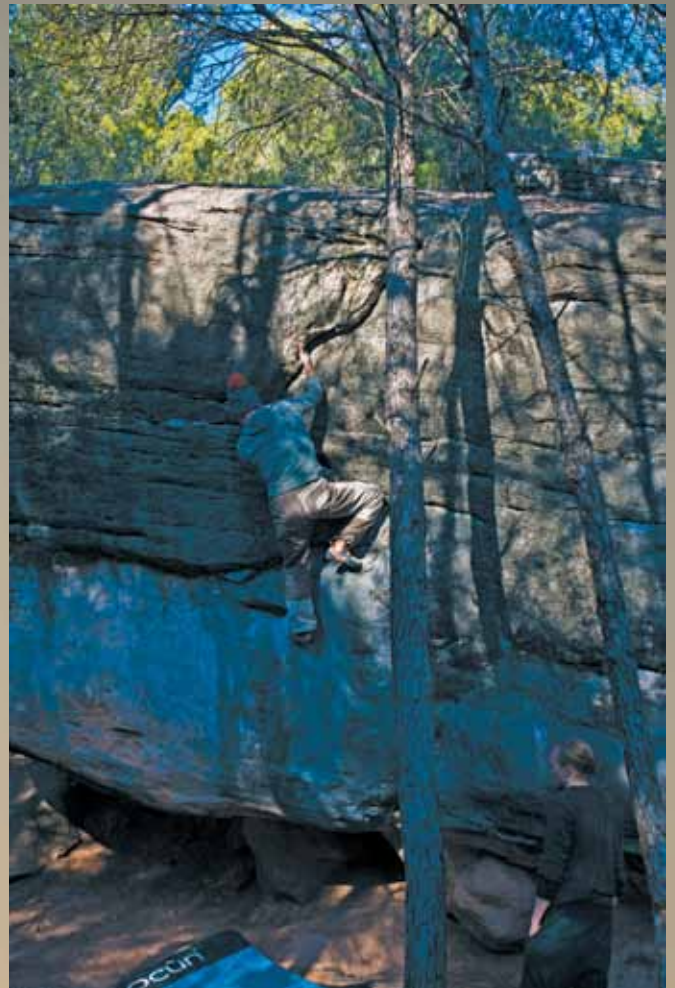

Yllä: Ferran, satunnainen
7B, Fussimanya.

Joel Saarelma, Savassona.

St. Joan de Vilatorrada.

< Timo Junttila, Tanga Vermell 6c, Savassona.

eella on paljon erityyppistä kiipeilyä. On huikeita highballeja, vähäotteista ja teknistä kikkailua sekä paljon myös helppoja lämpäreittejä hyvillä otteilla. Alueella on todella paljon hyviä reittejä, kivi on hyvälaatuista ja kestävä, mutta turistina sinne löytäminen voi olla hiukan haastavaa. Polun oikean käännöksen missaa helposti eikä aluetta ole pahemmin viitoitettu. Autolla tosin pääsee kivien lähelle ja lyhyen ajomatkan päästä löytyy iso tavaratalo Carrefour.

Loppureissusta päätimme käydä Fussimanyassa, joka on vähemmän koluttu alue Savassonasta lyhyen ajomatkan päässä. Alue on korkean mäen rinteessä/laella, ja bouldereiden päältä avautuu todella hienot näkymät. Maasto on hyvin metsäisää ja kaltevaa, joten ländit olivat välillä jänniä. Pääsääntöisesti putsattujen kivien alta on kuitenkin pahimmat murikat ja kannot siivottu pois. Fussimanyassa on kuulemma hyvä kiivetä kesälläkin, koska puut varjostavat sopivasti niin että kitkat pysyvät hyvinä.

Hiekkakiven laatu on vaihtelevaa, toisinaan kivistä lähtee pinnasta hienoinen kerros hiekkaa, joka huonontaa kitkaa ja tekee nousuista kuumottavia. Enemmän kiivetty kivi on kuitenkin todella solidia. Kivet ovat pääsääntöisesti 4–5 metriä korkeita, joskin löysimme myös hyvin pelottavia ja korkeita linjoja. Ensimmäisen kerran täällä käytyämme, päätimme skipata parin tunnin ajomatkan Targassoneen ja tulimme Fussimanyaan projektoimaan muutamaa mieltä kaiheartavaa linjaa. Näistä

yksi oli kuumottava 7a+:n dynoreitti, jonka toppaus jäi vielä arvoitukseksi. Tällä alueella riittäisi paljon uutta kiveä ja avattavia reittejä.

Savassonan ja Fussimanyan alueet, joihin lähinnä reissullamme keskityimme, ovat todella mukavia paikkoja kiivetä. Vaikka näiltä alueilta ei ihan hirveästi kiivettävää tälle kuntotasolle löytynyt, reitit ovat mielenkiintoisia ja tänne voisi hyvin poiketa jonkun suuremmalle alueelle keskittyneen reissun lomassa. Ensi reissun voisikin suunnitella hiukan pidemmäksi, käydä mahdollisesti Albarracinissa ja Targassonessa, niin ja ne köysikamatkin voisi ottaa mukaan...

Majoituimme ystävämme kotona Prats de Lluçanes -nimisessä pikkukylässä. Kylästä löytyy tarpeelliset putiikit, kahviloita, ravintolaa ja myös hostelli. Lähettyvillä on suurempi kaupunki, Vic, jonne pääsee junalla suoraan Barcelonasta. Vic on myös hyvin lähellä Savassonan/Fussimanyan kiipeilyalueita.

Suuria sankaritekoja ei vasta sormivammasta toipuneena ja muutamasta muustakaan tekosyystä johtuen tullut saavutettua, mutta reissu itsessään oli todella antoisa. Puolentoista viikon irtiotto röntäsateesta antoi mukavasti treeni-intoa seuraavia ulkomaanreissuja ajatellen. Katalonialainen ilmapiiri on todella vastaanottavainen ja ystävällinen, joskin Espanjan kielitaito olisi suuresti hyödyksi, sillä paikalliset eivät paljoa englantia puhu. Reissu näille seuduille on pakko tehdä vielä uudestaan parempikuntoisena ja uusilla tekosyillä!

LISÄTIETOA:

Topo: www.muntanyadellibres.com/ (20 €)

Lähistöllä sijaitsevia kyliä: Vic, Mannlleu, Prats de Lluçanes

Hotelli (Prats de Lluçanes) www.hotelet.cat

OFFERHÄLLAN UNOHDETTU TRÄDIMEKKA

Teksti ja kuvat Saku Korosuo

Saku Korosuo

Reittien juurelle laskeudutaan 59 metriä

Fredrik Nyberg

Rasta-Jocke reitillä Halvvägs till himmelen 6b .

Saku Korosuo

En Feting 6b.

Anu Korosuo

Maisemaa kallion päältä.

Monta kertaa on tullut mietittyä, miltä Offerhällan näyttäisi, mikäli kallio sijaitisi hieman lähempänä Uumajaa. Nyt matkaa kertyy 160 kilometriä, mikä on selvästikin liikaa, varsinkin kun matkan varrella on Blåberget.

Nykyään Offerhällanilla ei kiipeä enää juuri kukaan ja lähes kaikki reitit ovat kasvaneet umpeen. Sääli, sillä 65-metrinen jyrkän seinän halkeamat ovat jotain, kuten topo asian esittää, "jotain, mistä unelmoida".

Reittejä ei ole montaa, mutta ne mitä on, on priimaa. Topon varovainen arvio esimerkiksi reitistä **Halvvägs till himmelen (6b, 7a)** on "yksi Ruotsin parhaimmista halkeamista". Muutaman ruotsalaisen halkeaman itsekin kiivenneenä voin todeta että näin on. Reitien ensimmäinen köydenpituus on pysynyt yllättävän hyvin puhtaana, ja kannattaa ehdottomasti käydä kiipeämässä, vaikkapa osana Blåberget-visitä.

Offerhällan on vanha uhrauskallio, ja tekisi mieli sanoa, että siellä on edelleen vähän "*Blair witch project*"-tunnelma. Tarinan mukaan vanhukset, jotka eivät jaksaneet enää kävellä porojen perässä tuntureilla laitettiin rekeen ja reki tökättiin alas jyrkänteeltä.

Kiipeilykäyttöön kallio löydettiin ensimmäisen kerran 70-luvulla, ja vuonna 2003 joukko Uumajan kiipeilijöitä kävi harjaamassa halkeamat puhtaaksi. Selkeimmät linjat nousiin, mutta sen jälkeen on ollut aika hiljaista.

Tänä päivänä kallio sopii parhaiten likaiseen seikkailukiipeilyyn, tai vaikeampien reittien projektointiin. Ota harja ja kypärä mukaan.

FAKTAT

Mitä: likaista trädiiä, isoja linjoja. Helpoimmat reitit on jo kiipeetty, mutta muutama vaikea halkeama odottaa vielä ensininsua. Greidit 5+ - 7b+. Reiteille pääsee nopeimmin laskeutumalla (huom! 59 m). Paljon hyttysiä ja nälkäisiä rottia.

Missä: Åselen lähellä, 160 km Uumajasta länteen.

Milloin: Kallio valuttaa keväisin aika pitkään, kesä–syyskuu liepee parasta aikaa.

Bivi: Kallion päällä.

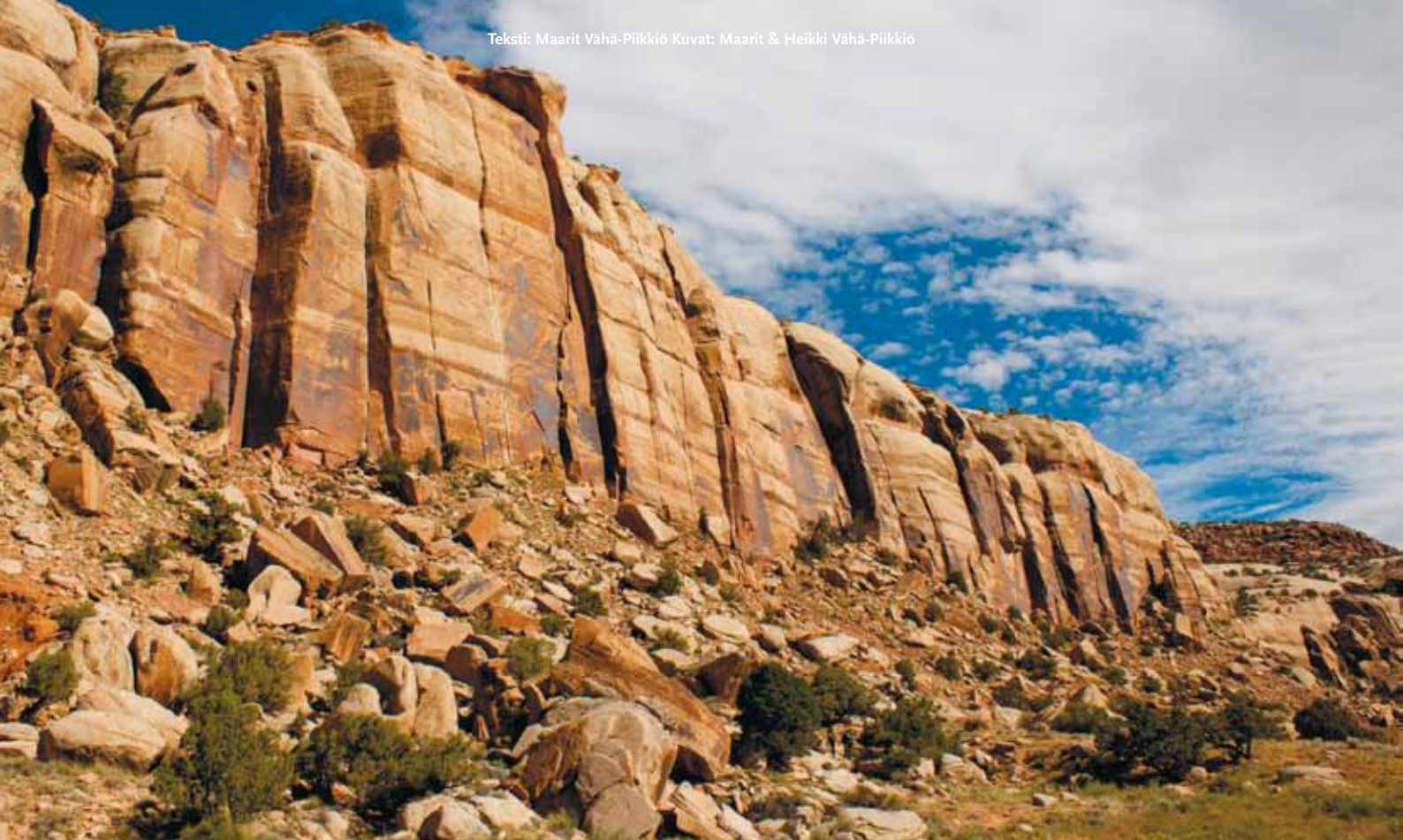
Suosittelavia reittejä: **Halvvägs till himmelen 6b, 7a, Sista vilan 6b+, 7a, En Feting 6b, Näijden 6b**

Lisätietoa:

<http://www.sverigeforaren.se/klattring/offerhallan/>

<http://27crags.com/crags/offerhallan/>

<http://www.haukkari.net/search/label/Offerhällan>

Indian Creek on osa Colorado Plateau'ta, joka on syntynyt Colorado-joen ja sen sivuhaarojen uurtamana. Sektori Donelly Canyon.

RED ROCK COUNTRY

- Aavikon kiipeilytarinoita

Kun sporttikiipeilijät ryhtyvät halkeamahommiin, on tiedossa ko-
mean tikkilistan sijaan kipua, hikeä, verta ja kamoissa roikkumista.

Postiluukusta kolahtaa ensimmäinen ulko-
mainen topokirjani ja kuin lapsi jouluattona
en malta odottaa, että saan revittyä paketin
kääröistään. Ihailen uutuutta tuoksuvaan kir-
jan topografisia karttoja ymmärtämättä puol-
takaan näkemästäni. Kirjan välistä tipahtaa
lattialle kortti, jossa kiipeilijän kasvot vään-
täytyvät tuskaiseen irvistykseen hänen jam-
matessa teipattua kättään graniittikallion hal-
keamaan. Yhtä ymmärtämätön olin halkea-
makiipeilyn suhteen, mutta laitoin kortin silti
työhuoneeni seinälle.

Muutamia vuosia myöhemmin juoksen Lon-
toon Heathrow'n ja hieman sen jälkeen Chi-
cago O'Haren läpi ehtiäkseni viimeiselle eta-
pille määränpäinä Salt Lake City, Utah. 17,5
tunnin jälkeen kone sukeltaa heiluen pilviker-
roksen alle ja ihailen pilvien lomasta pilkot-
tavia lumihuippuja, joiden rinteet värityvät
ruskasta. Jos ei lasketa Maston, Rakkauden
Atollien ja muutaman muun satunnaisen ne-

Generic Hand Crack 5.9+ on 35-metrinen kaunis kä-
si-/nyrkkihalkeama splitteri. Heikki hikoilee tällä ker-
taa yläkädessä.

losen tradiliiidejä sekä muutamia yläkädessä
roikkuen puristettuja halkeamia, on halkea-
makiipeily edelleen, sanoisinko, suhteellisen
vierasta aluetta.

Wall Street & Ice Cream Parlor

Odotettuamme matkatavaroita puoli vuoro-
kautta ja yövyttyämme Salt Lake Cityssä pää-
simme vihdoinkin jatkamaan matkaamme reis-
summe ainoaa hätäisesti suunniteltua koh-
detta, Moabia, kohti. Googlen kuvahausta
olin etsinyt inspiraatiota paikalliseen kiipei-
lyyn, kuitenkin lopulta tietämättä yhtään
mitä odottaa. Paikan massiivisuus iski en-
simmäisen kerran lähestyessämme Moabia,
tuijotin pitkiä kiemurtelevia punaisia seiniä
ja tuon kauneuden äärellä tunsin jonkin iät-
tömän läsnäolon – jonkun joka on ollut pal-
jon ennen meitä ja on edelleen, kun meitä ei
enää ole. Tunne, joka iski matkan aikana ai-
na uudelleen ja uudelleen. Vihdoinkin Utahin to-

pokirja kädessä ajoimme Wall Streetille, jota paikallisessa kiipeilykaupassa suositeltiin ensimmäiseksi tutustumiskohteeksi.

Lähestyimme Wall Streetiä punaiseen Colorado-joen uurtamaan kanjoniin. Alue kuuluu laajempaan Red Rock Countryksikin kutsutuun Colorado Plateau'n kanjonialueeseen. Niin Potash Roadilla sijaitsevan Wall Streetin kuin Indian Creekinkin kanjonit ovat syntyneet Colorado-joen ja sen sivuhaarojeen uurtaessa hiekkakiveä. Tien varrelta nousevat satametriset Wall Streetin jyrkänteet piirtyvät uhmaavina sinistä taivasta vasten. Kaukaisuudessa La Salin lumihuiput Utahin ja Coloradon rajalla muistuttavat, että maailmasta löytyy muutakin elämää kuin tämä lohduton jumalan hylkäämä punainen aavikko.

Paria ei-niin-menestyksestä bouldersessiota lukuunottamatta hiekkakivi oli meille tuntematonta. Päätimme etsiä Wall Streetin helpoimmat linjat totuttautuaksemme kiveen. Wall Streetin parhaaksi feissireitiksi tituleerattu Nervous in Suburbia 5.10a oli tiukka pala Heikillekin, eikä pelkästään siksi, että reitti oli taatusti sandbagi, mutta myös siksi, että neljällä pultilla varmistettu reitti oli todellakin hermoja raastava. Eikä lainkaan hyvällä tavalla. Ensimmäinen pultti on korkealla ja asetettu siten, että minunpituiseni joutuvat kiipeämään kruksin, tai ainakin oman henkilökohtaisen kruksini, ennen pultin klippaamista.

Tässä kohtaa vaalin mieluummin omaa terveyttä ja päätin kiivetä yläkädellä. Reitti laittoi heti luun kurkkuun ja hieman epävarmoina tutkimme kallion halkeamatarjontaa.

Olimme seuranneet useamman kiipeilyparin puhinaa, tärinää ja liukastelua sisäkulmassa kulkevalla reitillä 30 Seconds over Potash 5.8, jonka jokainen nousija vuorollaan totesi tiukaksi viispisteysiksi. Yksi kerrallaan tulleet tuomiot reitin sandbaggayksestä sai mieleemme epävarmoiksi, mutta kannustin Heikkiä silti yrittämään. Ei kai se kovin paljon huonommin voisi mennä?

Alku kulkee sormikokoisessa sisäkulman leiskaushalkeamassa muutaman muuvin ajan, jonka jälkeen pääsee käsiksi kapeaan käsihalkeamaan jatkaen leiskausta ja stemmausta. Tämän jälkeen feissillä mantteloidaan hyvillä kahvoilla ja halkeama kapenee pieneksi sormihalkeamaksi. Metsurinkourat eivät halkeamaan mahdu, mutta pitkä pääsee ohittamaan kohdan stemmaamalla ja kurottamalla halkeaman levenemään. Tämän jälkeen reitti helpottuu kahvoiksi ja jammihalkeamaksi. Lopulta reitti taipui Heikille flashina.

Paikan hienoiimpiin reitteihin lukeutuu ehdottomasta Flakes of Wrath 5.9. Valtava fleikki muodostaa reitin alkuun käsi- / nyrkkikokoisen suloisin halkeaman, joka muuttuu ylhäällä open bookiksi ja poikkaroi pienen katon alta. En ymmärtänyt topon esittelyä rei-

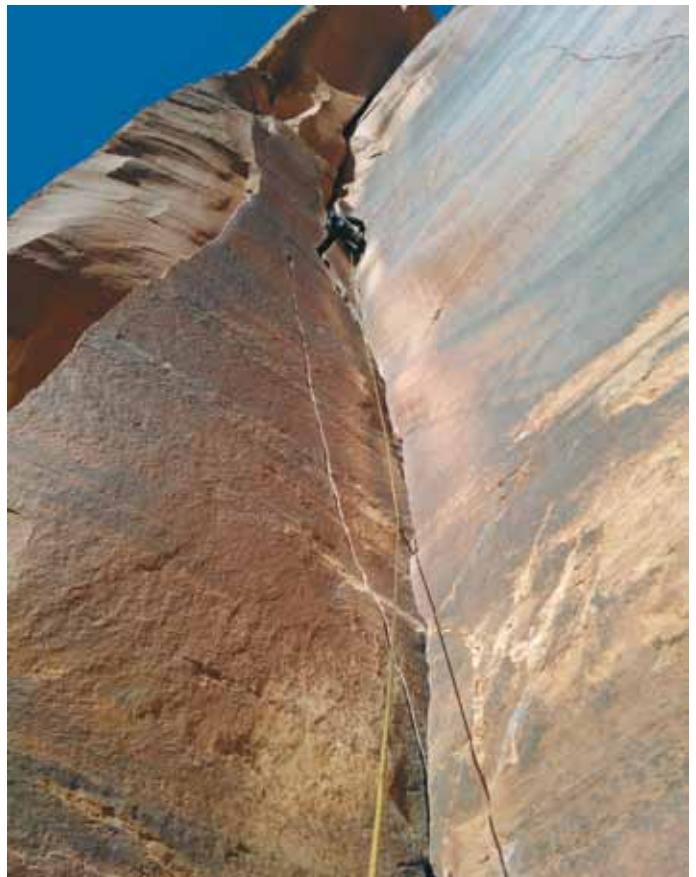
tistä "jam and layback a hand crack to thin moves between pockets in the crack". Ylhäällä halkeaman muuttuessa kapeaksi sisäkulman halkeamaksi, joka välillä umpeutuu kokonaan, paljastuu halkeaman sisältä isot pöketit. Varmistukset muuttuvat tässä kohtaa huonoiksi; kiilat liukuvat läpi sisällä aukeavassa halkeamassa. Ahaa-elämys.

Heikki sai ylempänä asetettua kuitenkin yhden hyvä kiilan, jonka liuku alaspäin toppasi jonkinlaisen halkeaman sisällä olevan kivikasan päälle. Tästä ylöspäin lähestytään reitin teknistä kruksia, jossa sisäkulman halkeama on niin pieni, että omatkin sormeni jäivät halkeamaan jumiin. Tovin taistelun jälkeen lasikin Heikin maahan pohtimaan kruksia.

Tyylikkäällä jojosuorituksella Heikki sovitte kruksikohdan kapeaan halkeamaan nollakolmosen Camalotin ja veivasi kruksimuuvin vaivalloisesti. Kruksia seuraa kohtalaisen hyvät kahvat ja stemmaukset, mutta huilaminen kattopoikkaria varten saa nopeasti pohkeet puutumaan. Toisella yrityksellä, ja puhtaalla redpoint-nousulla, katon alta lensi ärräpäitä, kuului puhinaa ja ähkinää. Katon alla kulkeva halkeama on hyvä underi, mutta jalkiset ovat olemattomia ja hiekkakiven kitka mitä on. Raskaan kattopunnerruksen päässä odottaa isot kahvat ja nousu ankkurille. Hiki päässä Heikki kilautti ankkureita.

Heikki jammaa Hand Solo 5.9- splitteriä. "Butt crack"-tyylinen splitteri muistuttaa etäisesti Generic Hand Crackiä, mutta on lyhytensä ansiosta aloittelijalle mukavampi.

Heikki flässää Binou's Crackin 5.9. Reitti on Creekin helpoimpia ja kiipeily on mielenkiintoista ja monipuolista jammia, stemmaamista ja leiskaamista.

Mark huiputtaa Ancient Artille topaavan Stolen Chimney 5.10+ / 5.8 A0.

Streetillä ei kannata jättää välistä upeaa fleikihalkeamareittiä Potash Bong Hitiä 5.10 ja Static Clingiä 5.11a. Jälkimmäisen pääsee halutessaan myös yläköysittelemään viemällä köyden yhteiselle ankkurille kiipeämällä se ensin mainittu reitti. Reitit muodostuvat ison irtonaisen kivipaaden, joka jollain pyhällä hengellä pysyy pystyssä, molemmille puolille. Potash Bong Hitin yläosissa kiven kumina saa vain toivomaan, että se ei ole juuri tämä kerta, kun se tonnin painoinen paasi jötkähättää kyljelleen. Internetin ihmeellisestä maailmasta löytyy jopa vinkkejä siitä, kuinka reitti kannattaa varmistaa ihan siltä varalta, ettei se kivipaasi mätkähdä.

Muutamia reittejä harjoiteltuani halusin testata omia liiditaitojani. Otin pataan reitillä Bad Moki Roof 5.9 selvittämättä omituista kattokruksia. Alun släbipätkä taittui pienen jännityksen ja yhden huilin jälkeen. Kattoosuudelle siirtyminen meni helposti, mutta kattoa edetessä jammaamisesta tulikin erikoista puuhaa, sillä jaloille oleva lista ja katto erkanevat toisistaan ja käsiä pitää lopulta jammata katon alla lähes suoraan ylös pysyyn. Ja se kalkalista, joka alhaalta näytti niin kovin hyvältä, ei ollut mitään sinne päinkään. Muutaman katossa riiputun huilin jälkeen oli aika kokeilla kruksia. Katon alta pitää kiepsahtaa feissille ja katosta suoraan ylöspäin

jatkuvaan pystyhalkeamaan. Aikani painittua en saanut tasapainoani oikein, jotta olisin saanut painon jaloille ja olisin parilla muuvilla päässyt nousemaan ankkurille. Harmistuneena yritin useita kertoja ja jokaisella kerralla yritykseni meni edellistä huonommin. Neuvottomana ja lähes puoli tuntia kruksin kanssa painittuani päätin luovuttaa – Heikki kiipesi reitin ja seivasi kamat seinältä. Päätin vielä joskus hakevani revanssia.

Halusin nyt kokeilla jotain vielä helpompaa. Päädyimme Ice Cream Parlorin släbeille Colorado-joen toista rantaa pitkin. Sektorin vasemmalla laidassa sijaitsee Corner Crack 5.6, aloittelijalle sopiva ensireitti, joka alkaa offerina. Kädet sain juuri ja juuri ylös käsi- / nyrkkihalkemaan offerin ylle ja puristin alun leiskaten ja stemmaten, kunnes pääsin jammamaan oikean jalan halkemaan. Työnsin käsiä syvälle halkemaan saadakseni jammit pysymään. Vähän ylempänä halkeama avautuu ja mahduin tunkeutumaan halkemaan puolittain ja sain mukavan huilipaikan vaakahalkeaman tarjoamalla hyvällä jalkapaikalla. Työnsin halkemaan syvälle nollaseiskavitosen, enkä ollut varmistukseen tyytyväinen. Yläpuolella oli paikka kolmoselle, mutta huomasin, että täpinöissäni olin unohtanut ottaa mukaan kolmosen camun sekä jatkoja! Heikki yritti heittää kolmosen minulle, mutta se ti-

Jammasin kädet kipeästi halkemaan jalkojen hamutessa kitkaa ja liian suurta halkeamaa.

pahti alemmaksi halkemaan. Kiipesin alaspäin hakemaan camua ja pyysin Heikiltä vielä varoiksi yhden vihreän camun. Tunkeuduin takaisin halkemaan, nousin ja asetin kolmosen poistaen samalla vihreän.

Nyt vuorossa oli nousu slouppaavalle hyllylle. Käteni alkoivat vuorotellen hamuilemaan halkemaan molemmilta puolilta feissiotteita. Hetken epävarman harhailun jälkeen havahtuin ja posket kuumottaen hoin itselleni 'mähän tulit tänne kiipeämään halkemaan!'. Jammasin kädet ja toisen jalan kapenevaan halkemaan ja köynsin hyllylle. Leiskasin halkemaan hieman ylös ja asetin viereiseen uuteen halkemaan nollakolmosen. Uuden halkemaan alla on myös pyöreä pikkuhylly, joka pienen tutkimisen jälkeen vaikutti lähinnä jämähtäneeltä kasalta hiekkaa. Leiskasin itseni hyllyn päälle, asetin halkemaan vielä nollanelosen varmistamaan kahvakiikkua ja mantelointia halkemaan vasemmalle puolelle. Manttelin jälkeen astuin halkemaan oikealle puolelle, asetin kiilan hieman epävarmaan paikkaan henkiseksi tueksi ja pihistin cama-

Colorado-joen rannalta nouseva Wall Street.

lotilta karabiiniin. Vielä mantteli ankkurille. Heikin flässätessä reittiä kuului kyynänpäästä ikävä rutina, joka tiesi lepopäivää. Laskeutuessaan Heikki yritti kannustaa minua sanomalla, että reitti oli greidikseen todella tiukka. Kiitin kannustuksesta, ja totesin reitin olleen oikein mukava pikku halkeamapaini.

Wall Streetillä ja Moabin alueella kiipeillessämme tapasimme vanhemman ranskalaispariskunnan, joka on käynyt kiipeilemässä

Kalifornian, Nevadan ja Utahin alueilla yli 30 vuoden ajan. Kommelluksia on sattunut ja mies viihdytti meitä tarinoillaan, mutta mieleenpainuvien seikkailu oli tapahtunut Indian Creekissä. Herra kertoi kiivenneensä Supercrack of the Desertin 5.10a noin 30 vuotta sitten, aikana ennen kuin tuhannet ja tuhannet kädet olivat pyöristäneet halkeaman, vain kolmella piissä. Legenda ei kerro kiivettiinkö reitti puhtaasti, liu'utettiinkö tai leapfroggattiinko kamaa, mutta yhtä kaikki, epäilen

harvan nykykiipeilijän lähtevän reitille yhtä keveällä räkällä. Ja todella, Indian Creekissä jopa kolminkertainen räkki on riittämätön satunnaisia linjoja lukuunottamatta, kuten tulimme myöhemmin huomaamaan.

Seuraavana päivänä vietimme lepopäivää patikoiden Fisher Towerseilla ja seuraten kiipeilijäparin etenemistä Ancient Artin Stolen Chimneylla 5.10+ / 5.8 A0. Reitti on yksi alueen klassikoista ja yksi Fisher Towerseiden hel-

Nimetön 5.10 Supercrack Buttressin oikeassa laidassa edustaa ehkä hieman epätyypillistä Indian Creekiä alun feissimuotoineen. Reitti taittui Heikiltä leapaten ja liu'uttaen kamoja.

Flakes of Wrath 5.9 on Wall Streetin hienoimpia linjoja. Hyvä jammihalkeama muuttuu herkistelyksi erikoisessa pokettihalkeamassa ja jatkuu poikkarina katon alla. Maarit pinnistelee reittiä ja harjoittelee perusjammeja.

poimpia. Niille jotka hakevat aavikolta enemmän jännitystä, kauhua, mutaa, huonoa kiveä ja huonompia varmistuksia, löytyy Fisher Towerien reittien lisäksi paljon muita pitkiä klassikkoreittejä. Osa torneista on kivilaadultaan niin epäilyttävää, että se vaikuttaa lähinnä pystyyn jämähtäneeltä mudalta ja joitakin reittejä on aikojen saatossa varmistettu esimerkiksi jääruuvein.

Indian Creek

Halusimme kovasti nähdä Indian Creekin, vaikkei suunnitelmimme kuulunut kiipeillä tuolla halkeamien pyhässä mekassa. Ajoimme kohti Indian Creekiä ohittaen aavikolla kuivaa ruohoa laiduntavan tuhatpäisen härkäkarjan, joka oli paennut kuumuutta juomastialle. Pian tie sukelsi kanjoniin ja ympärilemme alkoi nousemaan hiekkakiviseinämää. Kivi muuttui vaaleankeltaisesta ja pyöreästä loputtomaksi punaisen ja tumman suklaansävyisen fleikkien ja halkeamien rikkomaksi kanjoniseinämäksi, englanniksi windgate, mikä kutakuinkin tarkoittaa kiemurtelevaa kanvasaa. Creekin pohjalla alkava keltainen ruska muistutti syksyn tulosta.

Päivä oli helteinen ja tuulinen ja evästyksen jälkeen lähdimme Donelly Canyonille metsästämään helpoimpia linjoja. Kalliolla törmäsimme coloradolaiseen Markiin ja sak-

Bad Moki Roofin 5.9 kruksi sylkäisi Maaritin ulos hetkeä myöhemmin (pysäytyskuvaa videolta).

salaiseen Melanieen, joiden nousua Ancient Artille olimme sattumalta seuranneet juuri edellisenä päivänä. Heidän seurassaan oli lisäksi sveitsiläinen ja bulgarialainen kiipeilijä. Päätimme kiipeillä yhdessä ja aloitimme Markin jo virittämällä yläköydellä reiteillä The Naked and the Deadin 1. pitchi 5.8 ja nimetömällä 5.11 kapealla sormihalkeamalla. Hie-man myöhemmin Mark seurueineen siirtyi Generic Hand Crackille 5.9+ ja Heikki vielä liidasi The Naked and the Deadin 1. pitchin.

Seurailimme hetken muiden kiipeilyä ja pääsimme vuorostamme kokeilemaan Genericiä Markin yläköydellä. Reitti on reunoiltaan flarettava 35-metrinen käsi- ja nyrkkihalkeama, jossa on kaksi levenemää. Reitti on juuri sellainen, jota kuvaillaan usein sanoilla 'butt

crack'. Mark sai reittiin uppoamaan kymmenen kakkosen camalotia ja kourallisen sekä ykkösiä että kolmosia. Tavanomaisin tapa kyseisellä reitillä näytti olevan kamojen leappaaminen ja liu'uttaminen.

Alun halkeama on leveää ja yritin tunkea käsiäni syvälle halkeamaan nyrkkijammiin. Käsiäni työntäminen syvälle sai takapuolen työntymään ulos seinästä, jolloin en saanut jalkoja kunnolla jammiin. Hikoilin ja tuskailin, mietin olevani ainoa, joka tulee luovuttamaan reitin ja vielä yläköydessä! Ärräpäät lenteli mielessä, katsahdin alaspäin ja parkaisin: *'I'm sweating my ass off and I'm only ten feet up!'*. Mark huuteli neuvoja tuplajammeista ja jos sainkin hetkellisesti tuplajammin onnistumaan, en osannut siirtää jammia eteenpäin Markin hyvistä neuvoista huolimatta. Yritin taimmaisella jalalla muodostaa varvaskantapää-siltaa, mutta jalka tuntui joka kerta liukuvan alaspäin, kun varasin sille painoa.

Pääsin lopulta ensimmäiseen levenemään, jonne pienen kokoni ansiosta pääsin jammautumaan kuin chimneyyn. Muutaman muovin matka taittui kivuttomasti ja hyvällä tahdilla, kunnes reitti kapeni takaisin käsihalkeamaksi. Jammasin kädet kipeästi halkeamaan jalkojen hamutessa kitkaa ja liian suurta halkeamaa. Painittuani tovin onnistuin nousemaan halkeamaan. Tästä alkoi

Katsahdin alaspäin ja parkaisin: "I'm sweating my ass off and I'm only ten feet up!"

nautinnollinen kroolaukseen halkeamaa ylös. Laitoin kättä käden ylle malttamattomasti vuorotellen, ahmien halkeamaa, jalat polkien halkeamaa ylös. Ähkin ja puhisin, välillä murisin kalliolle, ärräpäitäkin lenteli, mikä huvitti suuresti muuta seuruetta. Kämmenselät sattuvat kipeästi halkeamassa, hartiat särkivät, en halunnut enkä malttanut levätä.

Ylhäällä tuuli yltyi ja katsoin Heikille menevän toisen köydenpään venyvän metrejä ohitseni kaarelle kuin jousipyssyn jousi ja samalla tuuli oli heittänyt minut ulos halkeamasta. Tein työtä sekä ylöspäin että epätoivoisesti tuulta vastaan. Lopulta kädet murjottuina sain raahattua itseni ankkurille. Reitti oli vaikein ikinä kiipeämäni 5.9 ja vieläpä yläköydellä! Alhaalla tosin hymyni oli leveämpi kuin koskaan.

Yövyimme rauhallisella Hamburger Rockin leirintäalueella kun Creekiin iski vuorokauden kestävä ukkosmyrsky. Olimme seuraavan yön evakossa läheisessä Monticellossa, jonne ukkosmyrsky toi räntäkuuron. Seuraavana päivänä palasimme Creekiin kokeilemaan uu-

dehkon Selfish Wallin -reittejä. Sade oli syönyt suurimman osan Selfish Wallille vievästä tiestä ja onneksemme allamme oli vuokraneliveto. Lähestyimme seinää tien muuttuessa creekin, puron, pohjaksi, jossa hiekka oli osaksi vielä pehmeää edellisen päivän myrskystä. Jatkoimme creekin pohjalla y-haaraan asti, jonne jätimme automme ja jatkoimme lähestymistä jalan.

Lähestyessä polku häviää välillä ja tarkistimme sijaintiamme gps-pisteistä. Gps-koordinaatteja lukuunottamatta emme olleet täysin varmoja missä seinä sijaitsee. Lähestyminen päättyi **Hand Solon 5.9-** alle, joka on lyhyt, mutta kaunis käsikokoinen splitteri. Hand Solo oli seinän ainoa reitti, jonka kiipesimme. Genericin tuhoamat kädet saivat kiipeilyn tuntumaan tuskaiselta. Katsastimme vielä muita mahdollisia reittejä, mutta kivun lanistamana luovutimme tältä päivältä.

Saimme todistaa luontoäidin oikkuja vielä toisenakin iltana Hamburger Rockilla ihaillen Canyonlandsin yllä olevaa ukkosmyrskyä salamoiden valaistessa taivaan ja piirtäessä kirkkaita nuoliaan. Aavikon sylissä nautimme olostamme, kaukana maailman hälystä ja kiireistä, ja hetken epäilin olevani Navajo-intiaanin reinkarnaatio, sillä tuntui kuin olisin saapunut kotiin.

Seuraavana päivänä kiipesimme lisää Donely Canyonissa, muun muassa **Binou's Crackin 5.9**, joka stemmauksineen, jammeineen ja leiskauksineen on ehkä Creekin helpoimpia reittejä, muttei suinkaan huonoimpia. Reitin suosiosta kertoi lähes jatkuva jono. Ylhäällä sisäkulman halkeama kapenee pieneksi sormihalkeamaksi ja kroman saa jammattua vastemman seinän epäsäännölliseen offariin.

Viimeisellä päivällä Supercrack Buttressilta matkaan lähti Heikille ensimmäinen on-sight Twin cracks 5.8+, hieno jammia useiden halkeamien ja sisäkulman systeemissä. Reitti sopii hyvin uusille creekinäköille ja vähemmän kokeneille halkeamakiipeilijäaspiranteille. Heikki träditti vielä ensimmäisen, nimetömän, 5.10 reittinsä Supercrack Buttressilta liian pienellä räkällä liu'uttaen ja leapaten kamoja, kunnes halkeama kapeni ankkuria kohti ja alkoi nielemään muutakin kuin kakkosia. Vaikka reitti ehkä edustikin epätyyppillistä Creekiä, se oli hieno halkeama alun mielenkiintoisella kruksilla.

Liian nopeasti olimme tulleet tiemme päähän ja oli aika jättää Utah. Indian Creek antoi sporttikiipeilijöille ikimuistoisen kokemuksen, äidillisen halun suojella sen kallioiden uljaita halkeamia käsien ja köysien kuluttavalta voimalta, ja kuitenkin samalla halun palata takaisin, aina uudelleen ja uudelleen.

SAMPSA JYRKYEN
GRANDES JORASSES
TEPPO SAARENPÄÄ

OCUN FALCON QD 5+1 81,20€
 OCUN WEEBEE-VALJAAT 53€
 OCUN DREAMTIME 292€
 WILD COUNTRY PRO2 SET 25€
 A2B COMMUTER PANT 140€

TILAA TUOTTEET KÄTEVÄSTI VERKKOKAUPASTA!
 WWW.BOULDERTEHDAS.FI

SILFISIPPI
ARC'TERYX
ocun
 WILD COUNTRY
ROCK PILLARS
MOUNTAIN HARD WEAR
Red Chili
roca Safety in action
FIVE TEN

BOULDERTEHDAS
BOULDERTEHDAS OY
 WWW.BOULDERTEHDAS.FI

PUH.
 010-2818999

RUUKINKATU 4
 20540 TURKU

Saku on Ruotsiin karannut kiipeilypakolainen. Mies harrastaa innokkaasti kaikkia kiipeilyn lajeja, olematta kuitenkaan erityisen hyvä missään niistä. Erityisesti herraa kiinnostavat reitit, joista on mahdollista luoda vaikutelmaa että olisi kiivetty jotain tiukkaa ja vaarallista. Vaikeat ja vaaralliset osuudet Saku mielellään jumaroi. Oman kiipeilyn vastapainoksi Saku opiskelee digitaalista mediatuotantoa Umeån yliopistossa ja vetää kiipeilykursseja på svenska.

Katso myös kirjoittajan nettisivut osoitteessa korosuo.com.

Kuusi vuotta sitten esiinnyin telkkarissa. Oltiin Eetun kanssa jossain laatuohjelmassa kertomassa bigwall-kiipeilystä. Jonkin aikaa kyseisen episodin jälkeen istuin baarissa ja Jarkko kysyi mitä mä haluaisin tehdä seuraavaksi. Sanoin että haluaisin soolota Zodiacin. Jarkko kysyi, että miksi?

Kuusi vuotta myöhemmin Jarkko esiintyi telkkarissa, kertomassa vapaalaskukirjastaan. Kun Jarkko kertoi että hänen ystäviään ja tuttujaan kuolee noin yksi vuodessa vuorille, mietin onko laskettelu yhtä vaarallista kuin kiipeily, vai onko meillä vaan samat kaverit.

Kuukausi sitten olin pitämässä diashowta Zodiacin soolos-ta. 80-paikkainen auditorio oli systä tai toisesta täynnä. Mietin onko bigwall-kiipeily taas trendikästä vai eikö Uumajassa oikeasti tapahdu mitään. Esityksen jälkeen mulle esitettiin taas sama kysymys: miksi?

Kysyjä oli tällä kertaa Björn, Umeån ex-jääkiipeilystara, jonka kanssa oon pelännyt kuolemaa ja tuuletanut topissa. Se oli joulukuussa 2010. Pari viikkoa meidän eepisen Borgahällänin nousun jälkeen Björn katkoi molemmat jalkansa jääkiipeilyonnettomuudessa. Muistan ne se Ruotsin väreissä olevat kipsit ja mietin että kuinka moni yliopistomimmi antaa sille niiden takia. Mietin myös, että milloin me päästään taas mäkeen.

Seuraavana talvena Björniltä oli turhat ruuvit poistettu ja jääkiipeilymonot taas jalassa. Nilkkojen kannalta jääkiipeily onnistui yllättävän hyvin, mutta pahimmat arvet oli kuitenkin jossain syvemmällä. Köyden terävään päähän kaveria ei enää saanut, ja Björn lopetti jääkiipeilyn.

Ennen onnettomuutta Björn osasi tehdä kolmen pisteen ankureita, jotka hajosivat, jos yksikin kolmesta varmistuksesta petti. En silloin tiennyt että sellaista on mahdollista tehdä, tai en ainakaan ymmärtänyt miksi kukaan tekisi sellaista ankkuria. En kyllä ymmärrä vielääkään.

Mä sanoin että onnettomuus pelasti Björnin hengen, ja oikeassa ehkä olinkin, en vaan silloin tajunnut että se tarkoitti jääkiipeilyn lopettamista.

Takaisin ruotsalaiseen auditorioon. Miksi Zodiac? Miksi kiivetä yksin? Kun kysymyksen esittää kiipeilyn takia pyörätuolissa istunut kaveri, on siinä joku ero verrattuna naapurin Jan-Erikiin, joka lähinnä ihmettelee että eikös base-hyppääminen olisi vähän coolimpaa.

Vaikka mulla olikin valmiit perustelut kotiväelle, huomasin jossain vaiheessa nousua istuvani portaledgessä ja kysyvänä itseltäni samaa. "Mitä ***** mä teen täällä". Kyse ei ollut siitä että olisi ollut jotain suurempaa epiikkiä tai ongelmaa, kunhan vaan mietin, että miksi ihminen haluaa matkustaa toiselle puolelle maailmaa ja hoitaa itsensä paikkaan josta on mahdollisimman vaikea päästä pois.

Vaikeita juttuja, eikä näihin oikein osaa vastata. Toisaalta yksi kaveri osaa. Ammon McNeely, joka kenties nykyään tunnetaan parhaiten pieleen menneestä basehypystä, on kiivennyt myös El Capitanin 75 kertaa. Muutaman vuoden takaisessa Sharp End -leffassa The Pirate vastaa kysymykseen varsin suoraan.

"Why the fuck do I climb these walls? For God's sake, it makes my fucking balls drop!"

KIIPEILYKURSSEJA LOFOOTEILLA!

Saku Korosuo järjestää kiipeilykursseja ja opastuksia Lofoteilla kesällä 2014.

Lisätietoja:
www.korosuo.com & saku@korosuo.com

KOROSUO.COM

skil SUOMEN KIIPEILYLIITTO

SKIL HALLITUS 2014

pj. Sampsa Jyrkynen, jäsenet Otto Lahti, Arttu Eloranta, Kaisa Rajala, Hanna Pihlajaluoto ja Juho Hirsimäki.

SKIL JÄSENSEURAT

BK CLIMBERS, HELSINKI
CLIMBING CLUB ry. PORI
CLUB ALPIN SAVONLINNAN ry.
HANGON HYRSKYT ry. KIIPEILYJAOS
HELSINGIN NMKY ry.
HIGH SPORT VAASA ry.
HÄMEENLINNAN KIIPEILYSEURA ry.
JYVÄSKYLÄN KIIPEILYSEURA ry.
KARELIAN KIIPEILIJÄT ry. JOENSUU
KIIPEILYSEURA KAKKONEN ry. ESPOO
KIIPEILYSEURA ORANKI ry, HELSINKI
KIIPEILYKERHO KIILA ry, KOUVOLA
KIIPEILYKERHO VERTIKAALI ry. TAMPERE
KIIPEILYN VUOKSI ry, IMATRA
KIIPEILYURHEILIJAT ry. HELSINKI
KLONDYKE WALL ry. KERAVA
KOILLISMAAN KIIPEILYSEURA ry. KUUSAMO
KOTKAN KIIPEILYSEURA ry.
KUOPION KIIPEILYSEURA ry.
LAHDEN SEUDUN KIIPEILYSEURA KITKA ry.
LOUNAI-SUOMEN KIIPEILYKERHO KRUXI ry.
TURKU
OULUN CAVE ry.
OULUN KIIPEILYSEURA 91. ry.

PROJEKTI ry. JYVÄSKYLÄ
ROVANIEMEN VUORISTOKLUBI RVK ry.
SKEY ry. HELSINKI
SLÄBI ry. RUOTSINPYHTÄÄ
SUOMEN ALPPIKERHO ry. HELSINKI
TAMPEREEN NMKY ry. kiipeilyjaosto
TAPANILAN ERÄ ry KIIPEILYJAOSTO HELSINKI
TEAM PANIC ry, PORVOO
TORNIOHAVAT ry. TORNIO
TURUN NMKY ry.

Lahden seudun kiipeilyseura Kitka ry. hyväksyttiin SKIL jäsen seuraksi hallituksen kokouksessa 21.1.2014 (seura on ollut jäsenenä aikaisemmin, mutta välillä toimintaa ei ollut ja seura erosi).

Seurojen kotisivujen osoitteet tai muut yhteystiedot SKIL www-sivuilla.

SKIL postiosoite:

Suomen Kiipeilyliitto ry.,
Erätie 3, 00730 HELSINKI

Toiminnanjohtaja, Kiipeilylehden päätoimittaja, KTO-kurssivastaava: Jari Koski, jari.koski@climbing.fi, gsm. 040 586 8123, puh. 09 224 32907. KTO-kurssia ja Kiipeilylehden aineistoa koskevat tiedustelut suoraan Jari Koskelle, mieluiten sähköpostilla.

Liiton toimisto VALO-Lajipalvelut on lajiliiton yhteistoimisto, josta saa yleistä tietoa lii-

ton toiminnasta sekä apua Sporttirekisteri- ja lisenssiasioissa.

Puh. (09) 3481 2005, email: lajipalvelut@valo.fi, fax: (09) 3481 2602
Käyntiosoite: VALO-talo 7. krs,
Radiokatu 20, 00240 Helsinki
Postiosoite: Lajipalvelut, Suomen Kiipeilyliitto ry. FIN-00093 VALO
Lisätietoja VALO-Lajipalvelut -toimistosta
www.slu.fi/jasenjarjestoille/lajipalvelut_pienlajiliitoille/

VALO

Suomen Liikunta ja Urheilu SLU ry, Nuori Suomi ry, Kuntoliikuntaliitto ry ja Suomen Olympiakomitea ry perustivat kattojärjestön kesäkuussa 2012.

Valo, Valtakunnallinen liikunta- ja urheiluganisaatio ry toimii suomalaisen liikunnan ja urheilun yhdistävänä voimana. Visiona on "Olemme maailman liikkuvien urheilukansa – 2020".

SKIL JULKAISUJEN MYYNTI

SLU Sporttikaupasta, vain tilauslomakkeella. Linkki löytyy SKIL www-sivuilta; climbing.fi > julkaisut > hinnat ja tilaukset

SEURAAVA KIIPEILYLEHTI

ilmestyy kesäkuussa 2014, lehden aineistopäivä on 10.5.2014.

kova KOULUTUSVALIOKUNTA

SKIL AVOIMET OHJAAJA- JA KOULUTTAJAKURSSIT 2014

4.2. KTO-koee, Rovaniemi
15.-16.3. KTO 1, Helsinki TÄYNNÄ
22.3. KTO-koee, Helsinki
22.-23.3. KKK 1, Korouoma
29.-30.3. KTO 2, Helsinki TÄYNNÄ
29.-30.3. KTO 1, Tampere
5.-6.4 KO 1, Helsinki
12.-13.4. KTO 3, Pirkanmaa
12.-13.4. KTO 1, Helsinki
26.-27.4. KTO 2, Tampere
26.-27.4. KTO 2, Helsinki
4.5. KTO-koee, Tampere
9.5. KTO-koee, Rovaniemi
10.5. KO-koee Hollolan Havukallio
15.-16.5. KTO 1, Rovaniemi
22.-23.5. KTO 2, Rovaniemi
24.5. KTO-koee, Helsinki
6.6. KTO-koee, Rovaniemi
15.-17.8. KKK-koee, Olhava

Joensuu ja Mikkeli KTO-kurssit: info ja kyselyt Pasi Penttiseltä, pasi.penttinen@kaski.info
HUOM! KO/SCI 2-kurssi on kaksipäiväinen ja erillinen koe yksipäiväinen.

Päivämääriin voi tulla lisäyksiä ja muutoksia; ajankohtaiset kurssi- ja koepäivämäärät ilmoitetaan SKIL kotisivuilla: www.climbing.fi > koulutus > kurssi- ja koekalenteri.

Kurssia tai koetta ei voida järjestää, jos osallistujia ei ole tarpeeksi. Jos kurssi joudutaan peruuttamaan, niin ilmoittautuneille ilmoitetaan tästä mahdollisimman aikaisin ja pyritään tarjoamaan korvaavaa päivämäärää.

Tarvittaessa voi myös tilata yksityiskurssija esimerkiksi yritykselle ja opistolle.

KTO-kurssien hinnat 2014:

KTO moduuli 1: 155 €
KTO moduuli 2: 155 €
KTO-koee: 100 €
KTO-kortin päivitys: 80 €
KTO 3: 175 €
KTO-3 päivitys: 100 €

Kaikki ajankohtaiset kurssihinnat löytyvät SKIL www-sivuston kurssihinnastosta.

KURSSIPAIKAT:

KTO-kurssit Helsinki; Helsingin Kiipeilykeskus: www.kiipeilykeskus.com.
KTO 3: pääsääntöisesti Virrat nuorisokeskus Marttinen www.marttinen.fi

KTO Joensuu: Pohjois-Karjalan Opisto Niitty-lahti ja koulutuskaallio Vuorivaara

KTO Rovaniemi: liikuntakeskuksessa Rovaniemellä, lisätietoja myös www.santasport.com.

KTO Peräpohjolan opisto, Tornio, www.ppopisto.fi/etusivu

KTO ja KTO 3 Basecamp Oulanka www.basecampoulanka.fi

KTO 3, SCI(KO)- sekä KKK-kurssille ja kokeisiin ilmoittautuminen vähintään kaksi viikkoa ennen tapahtumaa, jonka jälkeen ilmoittautuminen on sitova ja osallistumismaksu tulee maksaa, vaikkei saapuisi koulutukseen.

Ilmoittautumiset kurssille ja kokeisiin seuraaville henkilöille:

KTO Helsinki: Jari Koski jari.koski@climbing.fi tai 040 586 8123.

KTO Rovaniemi ja TaTu: Oula-Matti Peltonen oula-matti.peltonen@roiakk.fi tai 040 7547 613.

KTO Tampere ja KTO 3: Kimmo Peltonen, kt.peltonen@gmail.com tai 0400 219 946.

KTO Joensuu ja Mikkeli: Pasi Penttinen, pasi.penttinen@kaski.info.

KTO Peräpohjolan opisto, Tornio, koulutus@ppopisto.fi tai puh. 050 569 4396.

SCI (KO): Jaakko Lehto, jvlehto@iki.fi tai puh. 040 769 5157.

KKK: Tuomo Pesonen, tuomo.pesonen@pp2.inet.fi / 050 379 4472

KO- ja KKK-kursseille ilmoittautumiset ja tiedustelut myös: koulutus@climbing.fi

HUOM!

Jos sinulla on sairauksia, jotka voivat vaikuttaa ohjaajakurssin läpikäymiseen (esim. diabetes, epilepsia, sydänsairaudet) tai olet saakaana, niin ilmoita tästä kurssin järjestäjälle.

KTO-KLUBIN JÄSENIILLE

Klubin jäsenyys on ilmaista vuoden ajan liittymisestä eli KTO -kurssin moduuli 2:lle osallistumisesta.

Tänä aikana saat Kiipeilylehden kolme kertaa vuodessa kotiisi. Vuoden kuluttua jäsenyys loppuu automaattisesti, mutta voit jatkaa sitä ottamalla yhteyttä SKIL toimistoon. Jäsenmaksu ensimmäisen vuoden jälkeen on 20 euroa/vuosi.

NUVA NUORISOVALIOKUNTA

Pohjoismainen Junnuleiri järjestetään Tanskassa 6.–11.7.2014. Lisäinfoa leiristä tulee keväällä suoraan seuroille. Lisäinfoa saat myös Heidi Saariselta heidi.inkeri@gmail.com

Valtakunnallinen Junnuleiri Suomessa järjestetään vuosittain. Lisäinfoa kesän 2014 leiristä tulee keväällä suoraan seuroille.

Junnuohjaajakoulutus järjestetään kerran vuodessa tai kysynnän mukaan. Junnuohjaajakoulutuksen voi myös tilata erikseen omalle seuralle jos osallistujia on riittävästi.

Junioriohjaajan opas kiipeilyseuroille (Kaisa Härkönen) -opasta voi tilata VALO lajipalvelutoimistosta: lajipalvelut@valo.fi

Lisää infoa Nuorisovalion toiminnasta löydät nettisivuilta: www.climbing.fi.

Nuorisasioissa ja tarvittaessa junnuohjaajakoulutusta voit ottaa yhteyttä Eeva Mäkelään eeva.makela@humak.fi

KIVA KILPAILUVALIOKUNTA

Kilpailuvaliokunnan kokoonpano:

Kaisa Rajala: puheenjohtaja ja juniorimajoukkuevastaava, kaisa.rajala@bouldertehdas.fi, Peter Hammer: aikuisten majoituskuevastaava, peter.hammer@kiipeilyareena.com,

Jorma Käyhkö: valmennus

Veera Turkki: tiedotus

Kilpailut 2014

Kilpailuja koordinoi Kaisa Rajala. Vuonna 2014 ei järjestetä Suomi-Cupia.

TUOMAROINTIKOULUTUS

Huom. Seuraavia tuomarointikoulutuksia järjestetään kysynnän mukaan:

SKIL tarjoaa seuroille / kiipeilyhalleille mahdollisuutta omien tuomareiden kouluttamiseen. Nyt kannattaa mahdollisimman nopeasti sopia koulutus omalle seuralle.

Lisätiedot: kaisa.rajala@bouldertehdas.fi

Kustannuksia koulutuksesta tulee kouluttajien kulujen verran (matkat + päivärahana), seuran tulee itse järjestää tilat koulutusta varten.

Tuomarikoulutus sisältää sekä boulder- että köysiosuuden. Koulutus sisältää noin kuuden tunnin teoriaosuuden, kaksi harjoittelukertaa (köysi ja boulder) sekä kirjallisen tentin. Koko koulutuksen suorittamisen jälkeen saa kansallisen tason kiipeilytuomarin pätevyyden. Koulutus on mahdollista jakaa myös köysi- ja boulderosuuteen, jolloin kyseinen osuus voidaan järjestää ennen kisoja, ja kisoissa saa käytännön harjoittelun heti tehtyä.

SKIL:n sivuilla on päivitettävä lista pätevistä kansallisen tason tuomareista. Suomen päätuomari on Kaisa Rajala.

SKIL on perustanut omat facebook -sivut. Jatkossa kilpailuihin liittyvistä asioista tiedotetaan myös niillä. Kevään 2014 aikana on tarkoitus päivittää myös Kiipeilyliiton nettisivujen kilpailuosiota käyttäjätasoisempaan suuntaan. www.climbing.fi

Lisätietoja: Kilpailuvaliokunta, Kaisa Rajala: kaisa.rajala@bouldertehdas.fi tai kilpailu@climbing.fi

Palautetta, kysymyksiä ja ideoita kilpailutoimintaan voi lähettää sähköpostitse kilpailu@climbing.fi

Suomi-Cup osakilpailuissa noudatetaan IFSC kisasääntöjä. Kuitenkin kisakohtaiset poikkeukset olosuhteista riippuen ovat mahdollisia. Näistä kannattaa olla ajoissa yhteydessä päätuomariin.

skil-tuki seuratoiminnan kehittämiseen

SKIL jäsenseurat voivat hakea tukea kiipeily- ja seuratoiminnan aloittamiseen ja kehittämiseen. Tukianomukset käsitellään hallituksen toimesta hyväksytyin budjetin puitteissa. Tuki voi olla joko työtä ja neuvontaa (esim. lähetetään asiantuntija boulderseinää suunnittelemaan ja valvomaan rakentamista) tai rahallista tukea.

Hakuperusteet:

Ainoastaan SKIL jäsenseurojen haettavaksi, ensisijaisesti pienien paikkakuntien seurojen tukemiseen ja seuduilla, missä ei ole paljoa kiipeilytoimintaa.

Esimerkkejä hankkeista:

- tien levikkeen tai pysäköintipaikan rakentaminen kiipeilypaikan yhteyteen. Vain yhteistyössä maanomistajan ja lähiasukkaiden kanssa!
- kalliotalkoiden kustannuksiin
- junnuoiminnan aloittaminen
- kiipeily-/boulderseinän suunnittelu ja rakentaminen
- kiipeilykilpailun järjestäminen

Hakemuksessa tulee näkyä: avustuksen käyttötarkoitus ja mille ajalle haetaan, vastuuhenkilö, talousarvio, haettava summa, seuran ja paikkakunnan olosuhteet kiipeilyyn kannalta.

Vapaamuotoinen hakemus lähetetään osoitteeseen: Jari Koski SKIL ry.

Erätie 3, 00730 HELSINKI

SKIL hallitus päättää avustuksen jakamisesta.

access

Kesäsesonki lähenee, joten pian kallioilla ja kivillä liikkuu myös ensimmäistä kertaa ulkona kiipeäviä. On kokeneen kiipeilijän velvollisuus opastaa uusia harrastajia ”pelisäännöissä”.

Huono tai ajattelematon käytös kallioilla leimaa samalla kaikki kiipeilijät, eikä meillä ole varaa menettää yhtäkään harvoista harrastuspaikoistamme kieltojen takia.

Tässä tärkeimmät ohjeet kiipeilykallioilla ja bouldereilla sekä myös jääkiipeilypaikoilla liikuttaessa:

- autojen pysäköinti vain niille osoitetuissa paikoissa ja lähiasukkaiden kulkemista estämättä. Pysäköinti ei saa estää työkonien ajoa pelloille tms.

- yksityistien tilapäinen ja satunnainen käyttö on sallittua, paitsi jos virallinen (omatekemä pahvinen ei kelpaa) ajokielto-merkki. Oikeaa ajokieltoa pitää noudattaa.
- ystävällinen ja kohtelias käytös kiipeilypaikan lähiasukkaita ja muita luonnossa liikkuvia kohtaan on itsestään selvyyttä.
- ollaan metelöimättä kalliolla ja viedään omat roskat pois.

Uutta kiipeilykalliota tai bouldereita suunniteltaessa:

- ennen kuin aloitat kiipeilytoiminnan kalliolla, ota ensimmäiseksi yhteyttä paikalliseen kiipeilyseuraan. Sieltä saat tietoa mahdollisista sopimuksista maanomistajan kanssa, kiipeilykielloista ja rajoituksista. Paikallisella jäsen seuralla on mahdollisuus käyttää SKIL:n resursseja porahakojen asennuksessa.
- ennen reitintekoa selvitetään aina maanomistaja ja kysytään häneltä luvat sekä pysäköinti, kulku kalliolle ym. Myös näkö/kuuloetäisyydellä asuvilta pitää pyytää lupaa, vaikkei olisikaan maanomistaja.
- myös uusissa boulderpaikoissa kannattaa aina ottaa ensin yhteys maanomistajaan, yleensä tällöin hommat sujuu hyvin ja saa kiipeillä. Jos ei ole maanomistajalle mitään ilmoitellut, niin jossain vaiheessa, kun porukkaa alkaa kivillä käymään enemmän, aina tulee ongelmia ja siinä vaiheessa saattaa olla peli menetetty kiipeilyn suhteen.
- paikallisesta ympäristökeskuksesta saa tietää, että onko kalliolla/kivillä suojeltavia kasveja.

Jokamiehen oikeuksien nojalla luonnossa sa toisen maalla liikkuva lihasvoimalla aiheuttamatta vähäistä suurempaa haittaa.

Tämä perustuu rikoslain hallinnanloukkauksäädökseen. Maanomistajalle ja lähiasukaille ei saa tuottaa häiriötä eikä luonnolle saa aiheuttaa vahinkoa. Esimerkiksi pulttitukseen tarvitaan aina maanomistajan lupa.

HUOM: Linkki uuteen Ympäristöministeriön julkaisuun "Jokamiehen oikeudet ja toimiminen toisen alueella" löytyy SKIL www-sivulta: Access > Jokamiehen oikeudet Kiipeily -osassa 1, sivu 71

VOIMASSA OLEVAT KIIPEILYKIELLOT:

- **Klöverberget, Siuntio**
- **Vanjärvi, Vihti**
- **Ispoinen, Turku**

Säkylä Pirunvuoren kiipeilykielto on päättynyt! Käytössä on uusi parkkipaikka ja kulku kalliolle. Ehdottomasti on noudatettava uusia ohjeita. Ohjeet jammi.netissä: www.jammi.net/kalliot/pirunvuori/index.html

Siuntion Falkberget: jätä auto kauas kalliosta sellaiseen paikkaan, jossa se ei estä mitään liikennettä ja josta kenellekään ei tulisi mieleenkään valittaa.

Ajantasalla olevat access-ohjeet, tiedotteita ja lisätietoa kiipeilykielloista löytyy SKIL [www-sivuilta](http://www.sivuilla) Access-osiosta ja nykyisin tiedotteita on myös Slouppi.net-sivustolla.

Seuratiedotteet

SUOMEN ALPPIKERHO

(satu@suomenalppikerho.fi)

Suomen Alppikerhon kevätkokous

Lämpimästi tervetuloa kaikki alppikerhon jäsenet sääntömääräiseen kevätkokoukseen. Katso tarkempi asialista www.suomenalppikerho.fi

Aika: 24.3.2014 klo 18.30–20.30

Paikka: Kahvion Kabinetti, Olympiastadion

Haute Route -hiihtovaellus 9.–14.3.2014

Haute Route -hiihtovaellukselle retki järjestetään yhteistyössä Vuoristoretkien kanssa.

Hiihtovaelluksen synonyymiksi muodostunut Haute-Route tarkoittaa korkeaa reittiä. Nimensä mukaisesti reitti kulkee korkealla Alppien sydämen läpi.

Reitin varrella on vuoristomökkejä, joissa odottaa valmis illallinen. Retkelle on varattu kuusi päivää, mikä tarkoittaa, että sisältää myös varapäiviä huonon sään varalle. Retken aikana kuljetaan osittain köysistönä jäätiköllä. Reissun aikana käydään läpi myös jäätiköturvallisuusasioita.

Katso lisää www.suomenalppikerho.fi

Oppaana toimii suomalainen UIAGM vuoristo-opas Rasmus Krogerus.

Hinta: 1130 euroa / henkilö

Osanottajien määrä: 4–6

Ilmoittautumiset:

anne@suomenalppikerho.fi

Alppikerhon kiipeilytapaaminen Perussa 2014

Alppikerholaisia matkaa Peruun heinäkuuksi 2014. Matkan tarkoitus on kiivetä muutamia vuoria omatoimisesti, mm. Ishinca ja Tocllaraju. Lisätietoja kirsi@alppikerho.fi

Lyngenin Alppireissu 14.–21.4.2014

Jos talvikiipeily ja vuorihiihto ovat lähellä sydäntä Suomen Alppikerho toivottaa sinut tervetulleeksi samanhenkiseen porukkaan nauttimaan Lyngenin upeista lumihuipuista!

Oppaina toimivat suomalainen UIAGM vuoristo-opas Josef Westerlund sekä UIAGM Aspirant Sami Modenius.

Opastetut päivät ovat to 17.4 – la 19.4. Opastuksiin pitää ilmoittautua etukäteen (viim. 28.2.) ja niihin on rajallinen määrä paikkoja. Pyrimme päästä kiipeämään joitakin alppiharjanteita ryhmien osaamistason mukaan, mutta joka tapauksessa suksitouhuja luvasa.

Lisätiedot: www.suomenalppikerho.fi ja Alppikerhon facebook sivut. Ilmoittautumiset/lisätiedot: anne@suomenalppikerho.fi

Mont Blanc viikko Ranskan Chamonix'ssa

Kesällä järjestettävä alppikiipeilyviikko, jonka päätavoitteena on nousta Alppien korkeimmalle huipulle Mont Blancille. Mont Blanc ei ole kiipeilyllisesti kovin vaikea vuori, mutta sen korkeus on haaste. Päivien aikana käydään läpi kiipeilytekniikkaa jääraudoilla ja haakuilla sekä köysistössä liikkumista jäätiköllä. Aikaisempaa alppikiipeilykokemusta ei tarvita.

Katso vahvistetut päivämäärät ja lisätiedot www.suomenalppikerho.fi tai kysy lisätietoa anne@suomenalppikerho.fi.

HankoBoulder 2014 junnukisat 17.5.2014,

luokat Kids A ja B sekä Youth A ja B ja näiden sarjojen lisäksi myös Minijunnut, eli 2006 tai sen jälkeen syntyneet.

Junnukisojen jälkeen samoilla reiteillä kisataan HaamuBoulder 2014, tosikot alkoon vaivautuko.

Petzl Djinn Axess -jatko

Erittäin kulutuskestävä jatko kovaan käyttöön. Axess-nauha ja Djinn-sulkurengas muodostavat kestävän ja helposti klipattavan kokonaisuuden, joka soveltuu erityisesti aloittelevalle sporttikiipeilijälle. Jatkon yläpäässä on suoraporttinen sulkurengas, joka kiinnittyy ja irtoaa helposti ankkuripisteestä. Alempi sulkurengas on kaarevaporttinen, mikä tekee klippaamisesta helppoa. Saatavana 12 cm ja 17 cm pituisina.

Vandernet | SH 12 cm ja 17 cm 17,90 €

Beal Gully-köysi

Markkinoiden kevyin tuplaköysi kokeneille kiipeilijöille. Bealin uusi Gully-köysi painaa vain 36 g /metri. Se on sertifioitu myös twin-köysikäyttöön ja soveltuu kaikista vaativimpaan kiipeilyyn kalliolla, jäässä ja vuoristossa. Ydin ja mantteli on sidottu yhteen Unicore-tekniologialla, mikä estää mantteliä liukumasta ja tekee köydestä kestävän. Golden Dry -käsittelyn ansiosta köyden jokainen säie hylkii vettä, mikä parantaa sen käsiteltävyyttä kosteissa olosuhteissa.

Lisätiedot www.vandernet.com

Petzl Unireverso

Uudenlainen varmistus- ja laskeutumislaitte. Unireversossa on yhdistetty laskeutumislaitte ja lukkosulkurengas innovatiivisella tavalla. Liukuva liitospala pitää laitteen aina oikeassa asennossa ja kohdistaa vedon sulkurenkaseen oikein. Laitte tarjoaa sporttikiipeilijöille vihdoin ratkaisun, joka ei tiputa vahingossa. Laitte soveltuu liidaajan varmistamiseen sekä yhden tai kahden kakkosen varmistamiseen ja laskeutumiseen. Kaikki kiipeilyköydet sopivat yhteen laitteen kanssa.

Vandernet | SH 42,90 €

Petzl Volta 9,2 -köysi

Petzlin uusi dynaaminen Volta 9,2 mm köysi sopii erittäin monipuoliseen käyttöön. Voltaa voi käyttää single-, half- ja twin-köytenä sekä perinteisessä vuorikiipeilyssä että kaikkein vaativimmassa high-end-kiipeilyssä. Erityisominaisuudet: Köyden päät ovat ultraäänihit-satut, mikä estää päitä rispaantumasta ja lisää köyden kestävyyttä; Duratec Dry -käsittely tekee köydestä kulutuskestävämmän ja Ever-Flex-käsittely parantaa koostumusta ja siten käsiteltävyyttä. Köyden värit oranssi ja musta, pituudet 30 m, 50 m, 60 m, 70 m ja 100 m.

Petzl | SH 60m 255 €

Petzl Meteor -kiipeilykypärä

Ultrakevyt kypärä sporttikiipeilyyn. Meteor on yksi markkinoiden kevyimpiä, mukavimpia ja parhaiten tuuletettuja kiipeilykypäriä. Magneettisen leukahihnan ansiosta hihnan sulkeminen käy kätevästi yhdellä kädellä. Niskassa olevat uudenlaiset painonapilla toimivat säädöt tekevät säätämistä nopeaa ja mahdollistavat kypärän mukauttamisen täydellisesti pään muodon mukaan. Saatavana neljä eri väriä, kahta eri kokoa.

Vandernet | SH 99,95 €

Beal Laminoidut valjaat

Beal on kehittänyt uuden laminoidun valjassarjan. Valjaiden idea on olla mahdollisimman kevyet ja jakaa painoa laajalle alueelle. Tämä tapahtuu leveän ja erittäin litteän WebCore-kudoksen avulla, joka laminoidaan valjaiden sisä- ja ulkopuolelle. Varmistuksen aikana tai putoamisen sattuessa valjaisiin ei muodostu kivuliaita painopisteitä. Instinct on yksinkertainen malli, Rebel, Mirage, Ellipse ja Shadow ovat säädettäviä ja Venuksen koko, väri ja säädöt ovat erityisesti naisille suunniteltuja.

Vandernet Oy | SH 26,95 €

Oletko aina ajatellut että paras päivä aloittaa venyttely on ”huomenna”?
Haluatko parantaa kiipeilyäsi treenaamalla myös muualla kuin kiipeilyseinällä, esim. kotona?
Onko jyrkkien seinien kiipeäminen ylivoimaista?
Onko sinulla lihastasapainon ongelmien vuoksi vammoja tai kipuja?
Haluatko parantaa liikkuvuuttasi?
Haluatko nostaa greidiäsi?

Kiipeilijän kehonhuoltokurssi voi auttaa! Kurssin vetäjä, *Jari ”8a+” Koski*
(kurssin kesto on 2,5 h ja hinta 45 €)

Kurssilla perehdytään huolellisesti, käytännön harjoittelun kautta;

- kunnollisen lämmittelyn saloihin
- kiipeilyn aikana tehtävään lihashuoltoon
- kiipeilyn jälkeiseen, palauttavaan venyttelyyn
- liikelaajuuksia parantaviin harjoitteisiin
- ”core”-treeniin
- vastalihasliikkeisiin
- omahoito loukkaantumisissa

Lisätietoa kurssista, sekä ilmoittautumiset www.kiipeilykeskus.com tai soittamalla p. 050 554 2218.

VOLTA 9,2

Kevyt ja suorituskykyinen,
luotu vaativaan käyttöön.

9,2 mm multistandardi kevyt köysi

VOLTA 9,2 on köysi monipuoliseen, tekniseen käyttöön. Se on kevyt, kulutuskestävä ja sopii käytettäväksi single-, half- ja twin-köytenä. Suorituskyky on erinomainen sekä kalliolla että vuoristossa. DuraTec Dry -käsittelyn ansiosta köysi kestää ankarissa olosuhteissa, ja EverFlex-lämpökäsittely varmistaa köyden notkeuden sekä kestävyuden. Lisätietoa köysivalikoimasta osoitteessa www.petzl.com/ropes.